

**Hernádi Tibor: 1956 igaz története
(Tovább)**

Hernádi Tibor: 1956 igaz története

[Előszó](#)

[Előzmények:](#)

[Kik irányították és irányítják a XX. századi eseményeket?](#)

[Minden háború és forradalom a zsidó gondolkodás terméke](#)

[A politikai szabadkőműves hatalom kialakulása](#)

[Szabadkőműves összeesküvés Európa ellen](#)

[A Magyarország elleni üzelmek kiteljesedése](#)

[Ami 1956-hoz vezetett](#)

[A biztonsági övezetek létrehozása](#)

[Nagy Imre és Kádár János](#)

[A kommunista gyarmatok megszilárdítása](#)

[Függelék: Dr. Tamáska Loránt jegyzetei](#)

Előszó

Magyarország 1956. évi dicsőséges szabadságharcának történetét számos magyar és külföldi történész igyekezett feldolgozni. Ezek között találunk - különösen az emigrációban írt egészen kiváló munkákat. Mindmáig hiányzik azonban olyan átfogó, a diplomácia szennyes mélységeibe világító dolgozat, amely az események indítékait világpolitikai okokra vezetné vissza. Pedig ennek mellőzése az események szereplőit, 1956. még életben lévő hőseit is hamis vágányra tereli. Hősi harcunk után negyven évvel tárgyilagosan, hideg fejjel - bármilyen érzelmeket váltson is ki - hozzá kell nyúlnunk e fájdalmas XX. századi történethez. Annál is inkább, mert akadt valaki, aki e sötét attrakció függönyét - ha csak egy parányi rést mutatva is megmozdította. Nem akárki tette. Megszólalása alkalmat és lehetőséget ad a történésznek, hogy e szűk ösvényt kiszélesítse, kitapossa. Szerény munkám kísérletet tesz e járatlan út első lépéseinek megtételére, hogy megnyissa a lehetőséget a minden bizonnyal későbbiekben előkerülő bizonyítékok és információk segítségével e galád tranzakció teljes megvilágítására.

Le kell számolnunk azzal az illúzióval, hogy a magyar nemzet szent forradalma indította el a kommunizmus bukását, hogy a leverett szabadságharc után indult meg az addig statikus világpolitikai erjedés, amely végül is a Szovjetunió és kelet-európai gyarmatainak széteséséhez vezetett. Mint ahogy téves politikai beidegződésen alapul

annak unalomig való hangsúlyozása, hogy a kelet-német fiatalok előtt a magyar reformkommunista külpolitika a saját kockázatára nyitotta meg a határt Ausztria felé.

Jó lenne, ha mindez valóban így történt volna, de sajnos ezek csupán - minden látszat ellenére - a magyarság jóindulatú kombinációi, amelyek nélkülöznek minden valós alapot.

Sokkal inkább annak lehattünk tanúi, hogy a forradalom vérbefojtását követően átmeneti nemzetközi zavarodottság után nemcsak a magyar, de a nemzetközi kommunizmus is a korábnál látványosabb konszolidációt, kül- és belpolitikai eredményeket mutathatott fel. A Szovjetunió - amerikai segítséggel - kiépíthette a világ legerősebb hadseregét. Az amerikai rakéta és űrhajózási ismeretek titkos átadásával és pénzelésével olyan látványos technikai színvonalat ért el, amely Anglia és Franciaország irigykedését is kiváltotta. A Szovjetunió látszólag tőle független nemzetközi szervezeteket, mozgalmakat hoz létre, amelyek ügyes mozgatása révén látványos külpolitikai sikereket takaríthat be. Gondoljunk csak a zsidó Lord Russel vezette Béke Világtanácsra, vagy a Titó által kezdeményezett, majd kiterjesztett el nem kötelezett államok mozgalmára és megszámlálhatatlan kisebb szervezetre, amelyek valamennyien a szovjet külpolitika részét képezték. A Szovjetunió kiterjeszti és 1989-ig nagyjából be is fejezi a második világháborús szövetségesei gyarmatbirodalmának "felszabadítását" az amerikai gazdaság érdekszférájába való átjátszását. Úgy is fogalmazhatnánk: eredményes mozgatója volt a világ gyarmatai újrafelosztásának. Olyan kül- vagy belpolitikai kudarcnak nyomát sem találjuk, amely az 1990 évi úgymond politikai és gazdasági összeomlásához vezetett volna.

Magyarország 1957 utáni történelmében sem találunk olyan társadalmi, vagy gazdasági okokat, amelyek az úgynevezett szocialista társadalmi szerkezet kimúlását okozhatták volna. Sőt, végrehajtják a mezőgazdaság kolhozosítását, amelybe még Rákosi is belebukott. Az 1956-57-ben még nemzetközi közutálatnak örvendő Kádár Jánost kapitalista államfők és a kommunizmus ősellenségeként számon tartott királyok sorra fogadják, vagy meglátogatják. Még a pápa is fogadja ezt a könyékig véreskezű diktátort. Törvénytelenül ömlik az országba a kapitalista hitel. Kádár - a nemzetárulás nagymestere - cinkosává válik a nemzetközi zsidó nagytőkének, amellyel sikerül az országot az idegen tőke járszalagjára

kötnie. A bolsevista áfiummal elkábított népünk pedig a nyolcvanas évek közepén már azért fohászodik: "Csak a Jani maradjon!" Hol vannak hát azok az 1956-ra visszavezethető okok, amelyek a magyarországi "szocializmus" összeomlásához vezettek? Ne ringassuk álmokba magunkat, ilyenek nincsenek!

Hogy miért omlott össze mégis a bolsevista felépítmény teljes vertikuma? Erre is választ ad ez a könyv.

Ne tévesszen meg bennünket, hogy az 1990 utáni kormányok 1956-os szabadságharcunkat használják cégérül. Ez csak a legújabb szemfényvesztés. Minden társadalom megbecsüli alapító hőseit. A Rákosi alapította Magyar Népköztársaság Érdemrendje kitüntetéshez, amelyet Kádár is megtartott, tulajdonosai részére 1953-ban 4.500,- Ft minimális havi nyugdíjat állapított meg. Ez az összeg abban az időben megfelelt egy jól fizetett pártvezető háromhavi bérének. Az 1956-os forradalmárok pedig szinte nyomorognak, lassan a fûtésszámlájuk kifizetése is komoly gondot okoz számukra, miközben egykori pártarisztokraták zsidó bankárokká változva százmilliárdszámra lopják, sikkasztják a nemzet vagyonát, amelyekért mindmáig egyetlen bűnöst sem találtak, bizonyára komolyan nem is kerestek.

Baja, 2000. április hó
a szerző

Előzmények:

Aki az 1956-os magyar forradalmat kiemelve a XX. századi világtörténelmi környezetből próbálja elemezni, óhatatlanul arra a téves következtetésre jut, hogy a lakosság nagyfokú politikai elnyomása, arcátlan gazdasági kizsákmányolása és elképesztő nyomora váltotta ki népünk fegyveres felkelését az idegen zsarnokság ellen.

Nem lehet tagadni, hogy ezek valós okok voltak, és jelentős tényezők a forradalom kirobbanásában. De önmagukban ezek az állapotok nem vezettek volna fegyveres felkeléshez. Nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy a lakosság elnyomása és nyomora nem 1956 őszén tetőzött. Ezt az időszakot sokkal inkább 1953 nyarára tehetjük, amelynek nyomán a szovjet pártvezetés szükségesnek tartotta a magyar párt és kormány vezetésének megosztását. Moszkvai utasításra Rákosi

Mátyásnak át kellett adnia a miniszterelnöki teendőket az addig látszólag mellőzött, egyébként hithű kommunista Nagy Imrének.

Nagy Imre első fellépése nyomán nagyon sok termelőszövetkezet oszlott fel, s a paraszt kivehette az erőszakkal betagosított földjét, lovát és minden még meglévő mezőgazdasági termelőeszközét. Eltörölték a kuláklistát. A gyári munkás normáját csökkentették, fizetését megemelték. Megszüntették az internálótáborokat. Amnesziával sok rabságra vetett magyar nyerte vissza szabadságát. Az életszínvonal - ha nem is látványosan -, de javult. Az 1953-as engedmények, noha Nagy Imrét időközben félreállították, annak ellenére, hogy a kulák lista nélkül is újra kulák lett, még 1956-ban is éreztette az 1953 előtti állapotokhoz képest jótékony hatását.

Sztálin 1953 márciusi halála után -, amelyre még visszatérünk - a világpolitikában is egy sajátos "enyhülési" folyamat látszatának lehettünk tanúi. A két szuperhatalom bonvivánja, Hruscsov és Eisenhower reménytelően békülékeny szerep eljátszásába kezdett. Szó sincs tehát arról, hogy a magyar és a kelet-európai népek elnyomása és nyomora tetőpontjára ért volna és ennek megfelelően kicsordult a pohár. Akkor mi történhetett mégis, ami a magyar nemzet ily egységes és elszánt felkelését kiváltotta?

Ennek megértéséhez vissza kell nyúlnunk az első és második világháború magyar eseményeihez.

Az első világháborút megelőzően az antant hatalmak áldozatul szemelték ki az Osztrák- Magyar Monarchiát és Németországot. E szilárd gazdasági egység fellazítása ugyanis békés gazdasági verseny útján nem bizonyult megoldhatónak. A kifinomult angol-francia diplomácia szakított a korábbi támadó hadviselés gyakorlatával. Egy gyengébb hatalom, vagy szövetség által "megtámadott" állam vagy szövetség szerepe sokkal hasznosíthatóbb állapot a "békeszerződés"-nek nevezett más államok kirablásához. Egy támadó háború kiprovokálása a diplomácia feladata. Sőt, a diplomáciának gondoskodnia kell olyan alárendelt szövetségesekről is, amelyek hatalmas ember és anyagi áldozatok árán felfogja, majd megtöri a kiszemelt ellenfél támadó erejét. A háborús küzdelembe majd csak az ellenfelek kimerülése idején szabad belépni. Ez esetben a győzelemhez kétség sem férhet. Az áldozat végkimerülése idején annak kifosztása már csak gyerekjáték. A hosszú

évtizedekre kirótt jóvátétel pedig visszaveti a konkurensok gazdasági fejlődését, ugyanakkor olcsó és kitűnő forrása a győztesek anyagi és technikai fejlődésének.

A rászédett, alárendelt szövetségeseket pedig az ellenfelektől a "békeszerződés" során elkobzott területi juttatásokkal fizetik ki. Így történt, hogy kihasználva a magyar nemzet minden nemzetiség iránti jóindulatát, amiért minden saját nemzet vezetése által üldözött idegent országába befogadott és számunkra nemcsak a fizikai megélhetést, hanem nemzeti kultúrájának ápolását, anyanyelvi oktatását, műveltségének emelését is biztosította.

Különösen Erdély volt az a magyar terület, amelyet a havasalföldi hegyekből lehúzó románok fokozatosan elárasztottak. A még magát sem konszolidált román kormány kihasználva ezt a tényt, titokban látens magyarellenes politikát folytatott. Az erdélyi román származású polgárok érzelmeit nagy hatékonysággal - felhasználva az orthodox papságot - a magyarellenességre hangolta. Az első világháborút megelőzően pedig a román bankok igen előnyös kölcsönöket juttattak a megszedített román nemzetiségű - ekkor már törvényesen is magyar állampolgárok részére magyar földterületek vásárlására. A korabeli arisztokráta magyar vezetés súlyos hibájául róható fel, hogy a jelenségek elé nem emeltek hatékony gátakat. Abban a hazug és kényelmes illúzióban ringatták magukat, hogy a magyar föld gazdagsága mindenkinek megélhetést ad, aki arra rászorul. Hogy az országot mindenhol előzőnlő idegenek szabad prédájául hagyta, azt az arisztokrácia "haladó" gondolkodás termékének tekintette. A XX. század elején az angol-francia kormányzat érkezettnek látta az időt a rohamosan fejlődő teljes német nyelvterület, de különösen annak vezető hatalmainak, az Osztrák-Magyar Monarchiának és Németországnak a megtörésére, fejlődésének visszavetésére. E cél érdekében titokban maguk mellé állították a bérháborúra mindenkor rendkívül nagy hajlamot mutató Oroszországot, aki egy ügyesen megszervezett királygyilkosság révén befolyása alá vonta a szláv népességű Szerbiát.

Az oroszok a szerb titkosszolgálat embereivel 1914-ben meggyilkoltatják Ferencz Ferdinánd trónörökösöt. Ez a korabeli szokások szerint a Monarchia és Szerbia háborújához vezetett, amelybe Szerbia megsegítése ürügyén Oroszország, majd a Monarchia mellett Németország is belépett. A Szerbia elleni - minden egyéb háborús cél

nélküli büntető hadjárat immár világháborúvá fejlődött. A világegést megtervező Anglia és Franciaország majd csak a Monarchia és Németország katonai erejének megtörése után a háború második felében lép be a küzdelembe. Gondolván, így kisebb anyagi- és emberveszteséggel érheti el eredeti célját. A Monarchia hadviselésének megnehezítésére független államalapítás és területi növekedés ígéretével fellázítják a cseh és szlovák származású lakosságot. Hatalmas magyar területek ígéretével a Monarchia elleni támadásra bírják Romániát, aki ezzel a Monarchiával érvényben lévő szövetséget rúgja fel. A gyenge harcértékű román haderőt a szövetségesek leverik, így még a háború idején békét köt a Monarchiával és Németországgal. A háború utolsó felvonásában- igaz jelentős szerepet játszani már nem tudott- látván az antanthatalmak biztos győzelmét - ismét szerződést szeptember 12-én és újra belépett a szövetséges hatalmak ellen a háborúba.

Románia az első világháború során az árulás iskolapéldáját szolgáltatta. Kétszer is elárulta eredeti szövetségesét. Amint látni fogjuk "kiváló erényeit" a második világháború során is érvényesíteni fogja. A párizsi békekötésnél az antanthatalmak a mások javaiból árulásuk arányában bőségesen jutalmazták az általuk rászédett népeket. Nem véletlen, hogy a kétszeres áruló Románia kapta a legnagyobb területi jutást, messze megelőzve Szerbiát, de még az államháromszóvá kreált Csehszlovákiát is. A párizsi tárgyalások, tárgyalások? diktátum során a magyar küldöttség érveléseit többek között azzal is elutasították, hogy Erdély nagyobbik részén mint a lakosság, mint a művelhető földterület román, így természetes, hogy Romániát illeti meg. Jó lenne, ha a magyar föld "külföldi befektetők" részére való eladhatóságán buzgólkodó magyar, magyar? politikusok egy pillanatra maguk elé idéznék történelmünk e fájdalmas eseményeit. Én e várható "befektetők" kilétét minimális kockázattal már most meg merem jósolni. Teljesen mindegy, hogy mely országban bejegyzett cégek legyenek is azok. Hiszen tudjuk, hogy a magyar föld külföldi tulajdonlásának apostolai azzal érvelnek, hogy a keleti leszakadt ipari és mezőgazdasági területei "igényelnék leginkább a külföldi működő tőkét". De ne legyenek illúzióink az osztrák lehetséges földtulajdonosok felől sem.

Ha ugyanis visszatekintünk Ausztria első világháborús Magyarország iránti magatartására -, hogy a korábbi 300 évről ne is szóljunk - a korrektség legcsekélyebb jeleit is hiába keressük. Ma már köztudott, hogy a Ferenc Ferdinánd ellen elkövetett szerb merénylet miatt a

Monarchia háborús párti osztrák politikusait éppen a magyar Tisza István igyekezett lehûteni, a békés megoldás felé terelni. Sajnálatos, hogy minden próbálkozása eredménytelen maradt. Egy kollektív államvezetés legalapvetõbb irt és íratlan szabálya (nemcsak a demokráciában), hogy a kisebbség alá kell vesse magát a többség akarátának. Végül is Tisza Istvánnak meg kellett hajolnia az osztrák többségû kabinet döntése elõtt. Ez mit sem változtat azon, hogy Magyarország ezt a háborút nem kívánta, és abba Ausztria, akarata ellenére rángatta bele. Ezért nyilvánvaló, hogy a háború felelõssége is elsõsorban az azt elindító Ausztriát kell, hogy terhelje.

Ennek igazságát a világ minden népének erkölcsi törvénye, mûködési logikájának rendszere megerõsíti. Kivétel ez alól az angol-francia diplomácia és sajnos Ausztria elsõ világháború utáni vezetõi. Így történhetett, hogy kificamodott logikájukkal a háborút ellenzõ Magyarország területébõl egy darabot a háború legfõbb értelmi szerzõjének és tényleges elindítójának - úgy tûnik éppen e számunkra nagy hasznot hozó vállalkozás lehetőségének megteremtéséért - jutalomképpen odaítélték. A korabeli szánalmas osztrák politikusok pedig ahelyett, hogy e méltatlan "ajándékot" erélyesen visszautasították volna, boldogan elfogadták azt. Nem jutott el tudatukig, hogy ezzel a magatartásukkal még igazolták is a "békebíró" antanthatalmak neveléses érvelését, hogy az "elnyomott" nemzetiségi lakosoknak az anyaországhoz kell tartozniuk. Pontosabban szólva, egyetértettek a cseh, szlovák, olasz, horvát, szlavón, lengyel lakosú területeinek elkobzásával.

A románokéhoz hasonló álnok gondolkodásuk a második világháború során is megnyilvánult. Minden ellenkezõ osztrák állítással szemben, aki ebben az idõben élt és a politikára akár a legcsekélyebb mértékben is figyelt, megerõsítheti, hogy Hitler nemzeti szocialista mozgalmával az osztrák lakosság túlnyomó többsége - ha ugyan nem az egésze - rendkívüli módon szimpatizált. A Németországgal való egyesülés utáni osztrák vágy való tény volt. Ez már az elsõ világháború befejezése után is megnyilvánult. Német-Ausztria felirattal számos embléma maradt az utókorra. A két állam uniója az antanthatalmak tilalma nyomán bukott meg. Az ideiglenes osztrák nemzetgyûlés 1918. november 12-én a két állam egyesülésére hozott határozatát az Ausztriával kötött saint-germaini békeszerzõdés 88. cikkének tilalma megsemmisítette. Az antanthatalmak úgy gondolták: nem azért verették, verték le erõs

konkurensüket, hogy azok erőiket integrálva ismét versenytársaikká válhassanak.

Miután Hitler Németország részéről kimondta az első világháborút lezáró békediktátumok érvénytelenségét, kezdeményezte e hatalmi szóval betiltott egyesülés megvalósítását. Az osztrákok az egyesülést továbbra is kívánták, de párizsi békeszerződés érvénytelenségének deklarálásától óvakodtak. A fúziónak romantikusabb módját választották. Úgy gondolták, ha Németország "erőszakkal szállja meg az országot", akkor minden formalitásnak eleget tesznek. A kecske is jóllakik, a káposzta is megmarad. Vagyis a békeszerződést is betartották" de a két ország egyesülése is létrejön. A cél eléréséhez szükségtelen véráldozatot hozni. Elegendő egyetlen politikus, Dollfus kancellár oltárra tétele.

A korabeli osztrák gondolkodás nagyon hasonlít ahhoz a ravasz apához, aki férjhez adandó leányát szívesen hozzáadná az erőszakos kérőhöz, de tartva a szomszédok rosszállásától, azt sugallja leendő vejének: szöktesse meg a leányát.

Az a tény, hogy az osztrák diplomácia ezt a nevetséges színjátékot a második világháború után olyan jól ki tudta aknázni, hogy a semlegesség fejében megtarthatta függetlenségét, mentes maradt, mind az orosz, mind a nyugati szövetségesek ötvenéves megszállásától, a történészekkel azt gyaníttatja, az 1936-os Anschluss módját a korabeli osztrák diplomácia egyeztethette az angol-francia, valamint az amerikai és szovjet vezetéssel. Enélkül ugyanis ismerve az osztrákok második világháborús teljesítményét, amely németebb volt a németekénél - nehéz elképzelni, hogy nyakát kihúzhatta volna akár a szovjet, akár az amerikai hurokból. Kíváncsian figyeljük, mi módon próbál majd kiszabadulni a kétségtelen sok hasznot hozó, de ma már gazdasága fékjévé vált semlegességéből. Közös piaci tagsága előbb-utóbb a NATO-tagságot is igényli majd. A Szovjetunió jogutódja Oroszország NATO-ellenessége érdekes politikai attrakcióval lepheti meg a világ közvéleményét.

Nos, ezekben a rókaelkû "sógorok"-ban bízunk mi, hogy politikailag önzetlen befektetökként hasznosítják majd a korábbi tilalom ellenére zsebszerződések alapján már megszerzett és majdan legálissá váló, megszerezhető nyugat-magyarországi termőterületeinket. Nyugodtan

állíthatjuk a jó magyar közmondás szerint, akik a külföldiek magyarországi földvásárlása mellett bábáskodnak: Kutyára bízzák a hájat. Nem túlzás annak megállapítása: Akik a magyar földnek külföldiek kezére játszásában tevékenykednek, részt vesznek - akár csak közvetett módon is - törvényi kereteinek kialakításában és megszavazásában, vagy az országnak a közös piacba való bevitelét szorgalmazzák, tudottan vagy akár tudatlanul a magyar nemzet felszámolásán, állami létének megszüntetésén dolgoznak.

Aki ebben a fejlődés modern követelményeit véli látni, gondolja csak végig: egy újabb etnikai szélhámosság ürügyén egy mások által felzaklatott európai krízis esetén nem ismétlik-e meg az első világháború után "nemzetiségi alapon" történő területi átrendezést. A még teljesen be sem fejezett jugoszláv belháború és következményei intő példaként lebegjen minden magyar szeme előtt! Magyarország területe állami létének megtartása mellett tovább már nem osztható! Ma is - az öt évtizedes szovjet gyarmati mivoltunk mellett gazdasági lepusztulásunk legfőbb oka a trianoni országcsönkítés. Elvették legjobb termőföldjeinket, csaknem az összes bányáinkat és erdőinket, továbbá vasútvonalaink nagyobbik részét, tengeri kikötőnket és még számtalan, szinte felsorolhatatlan gazdasági erőforrásainkat. Ami megmaradt, az sajnos egy kiegyensúlyozott jóléti állam megteremtéséhez elégtelen. Szomorú; hogy ezt a "békebírók" sem 1920-ban, sem 1946-ban, sem azóta nem ismerték fel, pontosabban nem akarták felismerni.

Egyértelműen ki kell mondani, hogy minden magyar megértse: az, ami 1990 után és jelenleg is a privatizáció címén az ország különböző erőforrásainak külföldiek részére történő elherdálásával történik, az a magyarság tervszerű, tudatos szétzilálására, Magyarország állami létének fokozatos felszámolására irányul. Ha a nemzet idejében nem választ magának egy radikális magyar érzelmű kormányzatot, úgy sorsa megpecsételődik. Még szolgaként sem tűrik meg több mint ezeréves hazájában. Meggyötört történelmünk során nemzetünk legnagyobb betegsége mindig a széthúzás és a belviszály volt. Más népek védelmét mindig fontosabbnak tartottuk a sajátunkénál. Őseink mások érdekében herdálták a magyar vért. Meg is lett az eredménye! Míg a késő középkorban hazánk lakossága megegyezett Anglia vagy Franciaország lakosságának számával, ma már az ötödét sem éri el. Az ősi betegség, a nemzet megosztottsága sajnos nemcsak örökölt kór, hanem úgy tűnik, egyelőre gyógyíthatatlan is. Már az emigrációra is áttért.

Ahol csak külföldön jártam, mindenütt fájdalommal kellett tapasztalnom, hogy minden nemzet fiai jobban tisztelik és őrzik származásuk jellegét, nemzeti hagyományait, s ami a legfontosabb, anyanyelvét, mint a magyarok. Szinte alig házasodnak maguk közül. Az idegen szebb és jobb. Egyetlen nemzet tagjai sem asszimilálhatók olyan könnyen, mint a magyar. Gyermekük egyre csekélyebb számban beszélnek magyarul. Szomorú, de ez sokszor még akkor is igaz, ha az anya a magyar. Nem kerülte el figyelmemet vendéglátóim azon információja, hogy az emigrációban élő Magyarországról kitelepült zsidóság többsége megtanítja gyermekeit nyelvünkre. Keresnem kellett ennek okát, amelyet csak itthon találtam meg. A "rendszerátvitelt" követően a különböző okokból emigrált zsidóság egyre jelentősebb számban telepedik ismét Magyarországra. Ezek a zsidók nagyon jól ismerik a magyar alkat mindenkivel szemben tapasztalható már-már káros idegen imádatát, a saját jogait is háttérbe szorító indokolatlan toleranciáját. Tudják, hogy egyetlen nemzet testén sem élőködhetnek olyan háboríthatatlanul, mint a miénken.

E kitűnő lehetőséget nyilván szívesen örökítik át utódaikra is, amelynek kiaknázását jelentős mértékben segíti elő a nyelv ismerete. Mi pedig nem kívánunk élni ezzel a lehetőséggel, amelyhez pedig magyar származásunknál fogva, hogy úgy mondjam, előjogunk van. Elkeserítő, hogy magyarjaink számára elégtelenek azok az életfeltételek, amelyek más nemzetek és idegenek számára csábító.

Míg a hitleri holdudvar többi államából finoman szólva kiebrudalják az Izraelben élni nem kívánó zsidókat, addig mi a demokrácia mákonyától elkábítva öleljük magunkhoz őket, és valósággal kínáljuk számukra a saját játékszabályai szerinti kirablásunk lehetőségeit. Soros György "középeurópai egyetemének" még Csehország is ajtót mutatott, pedig szabadkőműves elődei révén nekik köszönheti állami létét. Mi, akik országunk és nemzetünk kétharmadának elvesztését írhatjuk számlájukra, bárgyú módon osztjuk szét közöttük maradék javainkat is. Ugyanez jellemzi az elrabolt országrészek magyar lakosságát is. Mindenütt három-négy magyar párt is igyekszik egymást szapulni. A széthúzás és a viszály sajnos nemcsak hazai jelenség. Ahol magyar él, mindenütt megtalálható. Amerikában is, Ausztráliában is értetlenül álltam a furcsa jelenség előtt. Ott ugyanúgy megtalálható a baloldal és a jobboldal. Mondanom sem kell akárcsak itthon - ott is a baloldal az

egységesebb, míg a jobboldal állandó torzsalkodás mellett folyamatos osztódással gyengül. Bármilyen furcsa is, a közös nyelv után ez volt a legfőbb ismérve annak, hogy magyarok társaságába kerültem.

Kik irányították és irányítják a XX. századi eseményeket?

Amikor a XX. század történetéről beszélünk, azt csupán a szociológusok, társadalomkutatók kisebb mértékben a gazdaságkutatók indítják 1901-től. A történészek leginkább 1914-től datálják. Ezen ugyan nem nagyon lehet csodálkozni, hiszen Európa szétzilálása az első világháborúval vette kezdetét. Ha viszont a nagy világegés megtervezését vizsgáljuk, akkor már az 1890-es évekre kell tennünk.

Ha pedig az első világháború kirobbantásáért a felelősöket akarjuk megismerni, ugyancsak korrigálnunk kell eddigi felszínes ismereteinket. Az első világháború kárvallottjai - ellentétben a második világháború értékelésével - már a háború alatt és után, különösképpen a versaillesi békediktátumot követően látszólag tisztában voltak azzal, hogy a világháború kizárólag Angliának és Franciaországnak állott érdekében. Akik a bérháborúra mindig kész, hatalmas embertartalékokkal rendelkező Oroszországot használták fel céljaik eléréséhez.

A második világháború esetében - bár a háborús ellenfelek úgyszólván teljes mértékben ugyanazok - a haszonélvezők változnak. Hiába tervezte ki nagy mügonddal az angol-francia diplomácia a második világháború kiprovokálását. A német diplomácia ugyan ismét lépre ment, a háború gyümölcsét mégis az Egyesült Államok, kisebb mértékben a Szovjetunió aratta le. Bár a Szovjetunió látszólag a legtöbbet kapta koncból, de megtartani nem tudta, pontosabban nem engedték neki.

Fenti megállapítások - bár szóról szóra igazak - csak félig fedik a valóságot.

Amikor a győztes háborús szereplők kormányait említjük, mellőznünk kell annak feltételezését, hogy személyükben szuverén vezető testületekkel van dolgunk. Ezek a kormányok kivétel nélkül egy láthatatlan hatalom vak eszközei, akik népük, hazájuk érdekeit döntéseiknél még csak nem is mérlegelhetik. E láthatatlan hatalom nem más, mint modern korunk rákfenéje a PÉNZ, amely a

szabadkőművesség legfelsőbb titkos tanácsa útján gyakorolja tényleges hatalmát. Ez a hatalom tulajdonképpen a zsidóság diaszpórájával együtt keletkezett, de jelentősége csak a XX. század fordulójára teljesedett ki és a második világháború után jutott el tetőfokára.

Ahhoz, hogy a könyv okfejtése követhető és megfelelő módon értelmezhető legyen, fel kell tárni és meg kell nevezni azt az egész világpolitikai és gazdasági folyamatait irányító titkos és láthatatlan hatalmat, amelynek tevékenysége a világ XX. századi működését mozgatja. Ehhez az amerikai dr. Carroll Quigley Tragédia és reménység című könyve adja meg a kellő segítséget. E fontos könyv bírálatára Skousen W. Cleon egy egész könyvet szentelt. E könyvbírálat első fejezetének címében teszi fel a fontos kérdést: "Ki akar uralkodni a világon?" A szerző ismerteti az Egyesült Államok kommunista pártja országos bizottságának egyik tagjával, dr. Bella Dodd-dal közvetlenül a második világháború után folytatott beszélgetésének egy részletét. Ez a derék hölgy már a beszélgetés kezdetén így fogalmazta meg véleményét:

"Azt hiszem, hogy a kommunista összeesküvés csak egyik ága egy még nagyobb összeesküvésnek." Kijelentésének igazolására egy tanulságos történetet ismertet. Elmondja, hogy egy ízben az USA kommunista pártjának sürgős intézkedését igénylő ügyben nehézsége támadt a Moszkvával való gyors érintkezésben. Ezt követően Moszkvából az amerikai kommunisták vezérkarának tudomására hozták, hogy bármilyen életbevágó sürgős ügyekben lépjenek érintkezésbe a Waldorf Torony épületében található három megnevezett személy bármelyikével. Majd dr. Dodd megjegyezte, e három személy valamelyikétől kapott utasításokat Moszkva később mindig jóváhagyta. Dr. Doddnak feltűnt, hogy a három személy közül egyik sem volt orosz, de még kommunista sem, hanem rendkívül gazdag amerikai nagytőkés. Ezek után dr. Doddban óhatatlanul megfogalmazódott a kérdés: tulajdonképpen kik is az igazi irányítók? Annál is inkább, mert rövidesen tapasztalta, hogy Közép- és Dél- Amerika erőteljes balratolódását egyes amerikai bankok pénzelték.

Carrol dr. leírja, hogy az Egyesült Államok legfelsőbb állami tisztviselői többségében az Americans for Democratic Action (ADA) és a zártkörű Council on Relations (Külföldi Kapcsolatok Tanácsa) tagjaiból kerülnek ki. Rooseveltt, Truman, Eisenhower, Kennedy és Nixon mind e két

szervezetből nőtt ki. A legmagasabb kormányhivatalok betöltésénél szinte előzetes követelmény volt e két szervezet tagsága. A könyv későbbi fejezeteiben tartózkodik attól, hogy őket szabadkőműveseknek nevezze, de erre való utalása felismerhető, röviden az "Uralkodó Együttes"-nek nevezi a láthatatlan hatalmat. (Skousen W Cleon: A leleplezett kapitalista. 9-11 old.)

Tudott dolog, hogy a szabadkőművesség csírái már a középkorban megtalálhatók. Sőt maguk a szabadkőművesek egészen Salamon király jeruzsálemi templom építéséig vezetik vissza. Minden korban létezett a hatalommal szemben gondolkodó, az adott törvények és a szokásjog jobbításán elmélkedő embercsoport. Ezek, a mai szóhasználatnál reformereknek nevezett személyek általában a műveltebb rétegekből kerültek ki. Hisz nyilvánvalóan ők voltak képesek meglátni azokat a hibákat, amelyek a valódi fejlődés akadályává váltak. Ugyanakkor ők tudtak megfelelőnek látszó új utakat mutatni az emberiség, vagy akár az adott ország nagy meneteléséhez. Kezdetben a nagyon is elszigetelt szabadkőművesség valóban az emberi fejlődést szolgálta. Mindaddig, amíg ezeket a titkos szervezeteket a zsidóság fokozatosan meg nem szállta, majd vezetését teljes egészében meg nem szerezte. Ma már tagságát is túlnyomó részben uralja.

Így a szabadkőművesség valódi célja is gyökeresen megváltozott. Ez pedig nem más, mint a világalom megszerzése a föld minden javai és népe felett. E titkos szervezet megszerzésével a zsidóság új eszközt kapott ősi filozófiájára a "választott nép" teória megvalósításához. Míg szüleink, nagyszüleink maguk között megmosolyogták ezt a nevetséges felfogást, hiszen a természet rendje, Isten legfőbb alkotása ennek még a lehetőségét is kizárja. Előtte minden teremtmény a maga kategóriájában egyforma. Ki-ki szorgalmával és tehetségével, erkölcsével maga "választja", emeli ki magát társai közül. Mi sokkal inkább elcsodálkozunk azon az állhatatos és erőszakos módszereken, amelyekkel ezt a valóban nevetséges felfogást minden népre kétezer éve ráerőszakolni igyekeznek, s a legmagasabb intelligenciájúak kivételével ezt komolyan hiszik is. Sajnos napjainkban már egyre kevesebb okunk van a derűtségre. Mindennap jobban érezzük hátunkon a "választott nép" gazdasági korbácsütéseit. Kétségbeejtő események mögött - történjék az bárhol a világon - mindig zsidó kezek munkájára bukkanunk. Már a Római Katolikus Egyház, de esetenként a protestáns egyházak is elismerik, elfogadják a zsidóságot Isten választott népének.

Sok tudós teológus még elméleteket is gyárt ennek bizonyítására. Mintha nem is sejténék, hogy ezzel egyházuk sírját ássák. Pedig nehéz elhinni, hogy ne ismernék a Cion Bölcssei jegyzőkönyveinek ide vonatkozó tervezetét:

"Ha majd elérkezik a pápai udvar végleges elpusztításának ideje, egy láthatatlan kéz ujjá a Vatikán felé fogja irányítani a nemzeteket. Ha azonban a nemzetek rávetik magukat, mi majd a pápa védelmezőinek képében lépünk fel, mintha elejét akarnák venni a vérontásnak. Ezzel az ürüggyel be fogunk nyomulni a pápai udvar legbensejébe, és nem fogjuk elhagyni mindaddig, amíg teljesen meg nem törtük a papság hatalmát. A zsidók királya lesz a világ igazi pápája." (XVII. jkv. 60. old.)

A Vatikán "legbensejébe" való behatolás már a hetvenes évek elején látható formát öltött. A pápaság megkezdte feladni kétezer éves hadállásait. A zsidóság megtalálta a módját, hogy rávegye a pápaság vezetőit, hogy a két vallást kétezer éven át megosztó Jézus elítélésének perét újratárgyalják. Ez pedig azzal a szenzációs eredménnyel zárult, hogy a pápaság elismerte, hogy Jézus elítélésében a zsidóság vétlen. Ezzel megnyílt az út a pápaság, mint egyházi hatalom teljes felszámolásához, amely már csak idő kérdése.

Úgy tûnik, Jézus elítélésének revíziója nem az egyetlen kompromisszum, amelyre a zsidóság rákényszerítette a pápaságot. Valószínű, hogy e kikényszerített kompromisszum eredetét II. János Pál pápa elleni merényletben kell keresni. A Magyar Közzolgálati Televízió 2-es csatornája 1999. november 25-én Vatikán, a pápák hatalma címû mûsorában bemutat egy KGB iratot, amelyet a legfelsőbb szovjet vezetők nevei záradékolnak. A bemondó kommentálása szerint ebben az iratban döntenek II. János Pál pápa merénylet útján történõ meggyilkoltatásáról. Számos írásmû bizonygatja, hogy a szovjet vezetés attól tartott, hogy a pápa a lengyel keresztény nacionalizmus esetleges felszításával a szocialista birodalomra rendkívül nagy veszélyt jelent. Ennek elhárítása érdekében kellett volna õt likvidálni.

Megmosolyogni való érvelés! A pápai hatalom erejét a fegyverekkel dugig töltött világunkban a mai napig a legtalálóbban Sztálin jellemezte, amikor gúnyosan megkérdezte: "hány hadosztálya is van Öszentségének?" A Sztálin óta eltelt idő nemhogy csökkentette volna,

hanem még növelte is erőfilozófiája jelentőségét. Akik pedig a pápa elleni merényletet elrendelték, már akkor tudták, hogy a szocialista vertikumot nem külső, hanem belső nyomásra fogják majd lebontani.

Sokkal inkább valószínűsíthető az a vélemény, hogy a pápa nem látszott teljesíteni azokat a Római Katolikus Egyház elleni "reformok" kezdeményezését, amelyet feltehetően megválasztása előtt lehet, hogy annak fejében is megígértettek vele. Ez pedig nem más, mint a Vatikán kapuinak megnyitása a szabadkőműves zsidóság behatolása előtt. Így a pápa meggyilkoltatását a legfelsőbb szovjet vezetés szabadkőműves minőségében rendelte el.

Azóta II. János Pált több ízben is a zsidóság elleni bocsánatkérésre szorították. Nem tudunk róla, hogy a zsidóság kért-e bocsánatot Jézus elítélésében játszott szerepéért. Vagy a zsidó irányítású kelet-európai erőszakszervezetei által megkínzott és kivégzett keresztények szenvedése miatt. Úgy tűnik, a pápa ebben nem kérhette a kölcsönösség elvének betartását. Pedig honfi- és paptársa Popjelusko atya esetében ez nagyon is gesztus értékű lehetett volna.

Fontos körülmény, hogy erről az újkori "peres eljárásról" a Vatikán részleteit tekintve meglehetősen szűkszavú. Több katolikus papot is megkértem, adjon bővebb tájékoztatást erről, a hívők számára nagyon is fontos változásról. Meglepetésem ekkor kezdődött. A papság az esemény tényén kívül szinte semmiféle belső információval nem rendelkezik. Írásos anyagot nem kapott, pedig a "per" befejezése óta már évek teltek el.

Más gyanús jelekkel is találkozhatunk. A pápaság megkérdőjelezni látszik a Jézus személyéhez kapcsolt csodás eseményeket is. Még ugyan fényes külsőségek között emlékezik meg Jézus feltámadásáról, de a jelek szerint már nem hisz benne. Míg korábban a feltámadási szertartások imáiban határozottan állította, hogy Jézus halála után harmadnapon feltámadott, az utóbbi években ezt a kijelentést megtoldották, hogy "az írások szerint harmadnapon feltámadt." Ez a kiegészítés szinte sugallja, hogy nem valószínű, hogy így történt, de hát az írások erről szólnak. Feltűnő, hogy ezeket az írásokat említve még a szent jelzőt is mellőzik, holott semmi kétség sincs felőle, alatta a Bibliát értik, hiszen korabeli világi történetírások nem tesznek említést Jézus feltámadásáról. A többi Jézusnak tulajdonított, a Bibliában leírt

csodatételek kigyomlálása már csak gyerekjáték, hisz a teológusok többsége már csak allegórikus magyarázatát adja.

Nyugodtan állíthatjuk, hogy Cion bölcseinek imént idézett terve már kilencven százalékban megvalósult. Nem mellőzhető a kérdés, mi módon történhetett meg, hogy e kiválóan szervezett nagy múltú egyház, amelynek teljes szervezete magasan képzett emberekből áll, mégis elbukjon? Ma sem ismerünk a világon egyetlen más, olyan államigazgatási szervezetet sem, amely minden faluba egyetemet végzett vezetőt tudott volna állítani. E nehéznek látszó kérdés megválaszolása nagyon is egyszerű. Magyarázatát az egyház hittérítési törekvéseiben és a kritika nélküli felebaráti szeretetében lehet megtalálni. Míg a zsidóság egyháza tagjait nem lelkiismereti, hanem faji alapon fogadja be, addig a keresztyén egyházak elegendőnek tartják a szóban kinyilatkoztatott akaratot. Így történhetett meg, hogy számos hithû zsidó kikeresztelkedett.

Ezek száma a különböző zsidóüldözések idején mindig megszorodott. Az irányadó keresztyén egyházi vezetőkben - különösen a másod- vagy harmadgenerációs keresztyén zsidók esetében - fél sem merült, hogy ezek a "hívek" faji hovatartozásuknak megfelelően lélekben továbbra is zsidók. Ez a keresztyén vakság párosulva a zsidó alkat "talpraesettséggel" oda vezetett, hogy egyre több keresztyén zsidó irányította gyermekét keresztyén papi pályára. Ezek a fiatalok aztán keresztyénül tanultak, de héberül nevelkedtek. Jézus nyelvén beszéltek, de Mózes fejével gondolkodtak. Így aztán nemigen csodálkozhatunk azon, hogy az egyházi hierarchiában jobb és gyorsabb előmenetelt értek el, mint a keresztyén származású és gondolkodású társaik.

Benjamin Disraeli, Anglia zsidó miniszterelnöke már a múlt században megírta: Európában nincs semmiféle nagyobb szellemi, mozgalom amelyben zsidók jelentős mértékben ne vették részt. Az első jezsuiták zsidók voltak. (Henry Ford: A nemzetközi zsidó (rövidített változat. 52. old)

Figyelemre méltó a zsidóság Gans professzor által történt jellemzése is: "mi, zsidók még századik nemzedékünkben is olyan zsidók maradunk, mint amilyenek háromezer évvel ezelőtt voltunk. Mi még tízszeres hígításban sem veszítjük el fajtánk illatát." (Utalás a bűdös zsidó szlogenére.) (Hermann Imre: Az antiszemitizmus lélektana 26. old.)

Számos magas egyházi méltóságot ma is zsidó származású keresztyén teológusok viselnek. Ez a természetellenes állapot végül is oda vezetett, hogy a zsidóság ütemtervének megfelelően a pápaság belső szervezete került lázas beteg állapotba. A legfelsőbb rabbinátus VI. Pál pápa uralkodásának idején érkezettnek és alkalmasnak látta az időt a pápaság elleni frontális támadásra. A kősziklára épített Jézus egyházának kapuit a pokol erői ugyan nem tudták bevenni, de a kétezer éves ellenség fondorlata könnyűszerrel, hiszen azokat nem kellett kívülről döngetni, mert láthatatlan kezek belülről tárták ki. A zsidó szabadkőművesség uralma a Vatikán felett immár valóság. Komolynak mondott egyházi konferenciákon, amelyek az ökuménia jegyében zajlanak, a zsidóság mint Isten választott népének megkérdőjelezése már fel sem merülhet. Azoknak a nem zsidó származású teológusoknak, akik ezt a követ oly nagy meggyőződéssel fűjják, figyelmébe ajánlom Cion Bölcsői XV. jegyzőkönyve 52-53. oldalán található megállapítását:

"Ha sikerül a gójokat a bárgyú vakságnak ilyen magaslatára vinnünk, nem bizonyíték ez arra - méghozzá megdöbbenően világos bizonyíték - mennyire fejletlen az ő értelmük a miénkhez képest? ... ez láthatóan fémjelzi azt a pozíciót, amelyet mint a kiválasztott nép elfoglalunk, és magasabb rendű emberi mivoltunkat a gójok állati értelmével szemben."

Minden háború és forradalom a zsidó gondolkodás terméke

A zsidó alkat természeténél fogva nyugtalan, örökké elégedetlen. Vélt vagy valós sérelmei mindenkor érdekérvényesítésének hasznos eszköze. Okozzon bárki bármilyen erkölcsi vagy anyagi kárt bármely zsidónak, azt pénzért bármikor megválthatja. Kérdés, van-e elég pénze hozzá? Egy biztos: fizessen bármily apró sérelemért bármilyen magas kártérítést, mégis örökké adósa marad.

Bosszúállásra minden más népnél hajlamosabb. Ha nincs más ellenfelük, egymást sem kímélik. Josephus Flavius zsidó történész eleven képet rajzol a zsidóság és a Római Birodalom Jeruzsálem elfoglalásáért vívott háborújáról. A zsidó háború című könyvében megdöbbenő diagnózist adja e nép hihetetlen fanatizmusának. Másik híres könyvében: A zsidók történetéből, vagy a Biblia ószövetségi részéből világosan kitűnik, hogy a teljes diaszpóráig szinte állandó

háborúban álltak más népekkel. Az egyiptomi kivonulástól az "ígéret földjéig" való vándorlásuk közben minden ok nélkül kiraboltak és lemészároltak minden náluk gyengébb népet. Nemegyszer két pártra szakadtak és egymást tizedelték. (Biblia- II. Mózes 32/26- 28 old)

A zsidóság természetrajzának feltárásához nem mellőzhető eredetének és történelmének egyes részletei egy rövid visszapillantás erejéig való áttekintése, elemzése. Ehhez még a magukat "tárgyilagossnak" mondott elemzők is megállnak a Bibliai ószövetségből vett az aktuális mondanivalójuknak megfelelő idézeteknél. A zsidó rabbi történészek pedig kihasználva az ószövetség ellentmondásait, mivel abban megtalálható minden, sőt mindennek az ellenkezője is, az ószövetségnek mindig azzal a részével érvelnek, amely számukra éppen a legkedvezőbb. Ha valamely témakörben saját előnyére váló idézetet nem talál, úgy régi hagyományaira, vagy más későbbi zsidó talmudista szerzőkre hivatkozik. A Biblia ószövetségi része önmagában nem alkalmas a zsidóság eredetének és ókori történetének megismerésére. Mózes 5 könyvének már a szövegéből is kitűnik, hogy annak jelentős részét Mózes nem is írhatta. Keletkezésének időpontja ködbe vész ugyan, de az mindenképpen biztos, hogy jóval később írták szóbeli elbeszélések felhasználásával: Valóságtartalmáról, egyes mesébe illő részleteiről vitatkozni is kár. Nem nélkülözhető tehát más korabeli -, hogy egyházi kifejezéssel éljünk - "világi" történetíró tudósításának felhasználása. Annál is inkább, mert rendelkezésünkre áll a híres római történész, Tacitus kiváló munkája, amelyet csaknem kétezer év alatt komolyan senki megcáfolni nem tudott.

Mózes 5 könyve szerint a zsidók elnyomott rabszolgákként éltek Egyiptomban. A kemény elnyomás és megalázás következtében Mózes vezetésével Isten sugalmazására megszöktek, elmenekültek. Mózes 3/22 szerint Isten ezt mondja Mózesnek: "Minden asszony kérjen a szomszédasszonyától és lakótársától ezüst és arany ékszereket, meg ruhákat. Adjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, és meneküljetez Egyiptomból." Minden népnek, minden vallásnak olyan Istene van, amilyent csinál magának. Azt is mondhatnánk: mutasd meg Istenedet, megmondom, ki vagy.

Ennek igazolására hadd álljon itt egy nem mindennapi példa. Nagy Töhötöm a jezsuita szerzetesből lett szabadkőműves írja: Egy zsidó szabadkőműves jelölt esküvétele alkalmával vonakodott a páholy

szokása szerint letérdelni, mondván vallása tiltja a mások előtt való letérdelést. Még Isten előtt sem térdenek le. Ez a zsidó filozófia önmagában igazolja, hogy nem az őket állítólag kiválasztó Isten teremtette a zsidóságot, hanem pontosan fordítva, ők teremtették és "választották ki" saját Istenüket. A jóhiszemű szomszédok alattomos megrablására biztató Mózes Istene szilárd jellemnek bizonyult. Több ezer év alatt semmit sem változott. Ez a "kölcson kért" arany ékszer nem lehetett kevés, mert az anyaborjú öntésén kívül Mózes rövid időn belül a szent sátor részére még kétszer is gyűjtött aranyat.

Az Egyiptomból való "kivonulás" Tacitus szerint, hogy finoman fogalmazzunk, nem egészen így történt. A zsidók eredetéről már Tacitus korában is többféle változat létezett. A hagyomány szerint Kréta szigetéről menekültek el, és Líbia szélein telepedtek meg. A Kréta szigetén lévő Ida nevű hegy környékbeli lakóit nevezték el idaeusoknak. Tacitus más korabeli szóbeszédet is ismertet, amelyeknek tulajdonképpen nincs jelentősége. Egy biztos: Egyiptom fennhatósága alatt éltek, mégpedig szabad emberekként. Tacitus több korabeli szerző egyetértésére hivatkozva leírja, hogy amikor Egyiptomban az emberi testet elcsúfító ragályos járvány ütötte fel a fejét, Bocchoris király Hammon jóshelyét kereste meg, ahol e betegségre gyógyszereket kért. Itt a király azt az utasítást kapta, hogy tisztítsa meg országát az "effajta" emberektől, mert ezek gyűlöletesek az istenek előtt. Vitesse őket más földre. A királynak nem maradt más választása, összegyűjtötte ezeket a beteg embereket, és a sivatagi pusztaságba tereltette, majd magára hagyta őket. Kétségbeesett helyzetükben Moyses személyében vezetőt választottak, aki minden tájékozódás nélkül, találmra útba indította népét. Útközben számos törvényt alkotott részükre, amelynek betartását Isten sugalmazásának nyilvánítva kötelezővé tett számukra.

Ezek a törvények (Tacitus szerint szokások) homlokegyenest ellenkeztek az egyiptomi szokásokkal. Valószínű, az aranyborjúra utalva írja: "Annak az állatnak képmását, melynek útmutatásával bolyongásuknak és szomjúságuknak véget vetettek, szentélyükben állították fel..." Megemlíti még Tacitus, hogy a sertéstől tartózkodnak, emlékezetére a csapásnak, mivel egykor őket az a ragály csúfította el, amelyre ez az állat hajlamos. (Tacitus: Korunk története. V. könyv. 369-371. old.)

Istóczy Győző szellemesen jegyzi meg: "A zsidók nem mások, mint

ivadékai az egyiptomi bélpoklosoknak és rüheseknek, akiket egész Egyiptomban a lakosság közül hivatalos úton kiválogattak, s az ilyképp "kiválasztott" népet Egyiptomból kikergettek." (Istóczy Győző: Emlékiratfélék és egyebek. 4-6. old.) Istóczy szerint tehát a zsidóság "kiválasztottsága" szó szerint értelmezhető azzal a nem elhanyagolható különbséggel, hogy a kiválasztás nem Isten, hanem Bocchoris király által történt.

Az ígéret földjének keresése sem lehetett könnyű menetelés. Valószínű, több alkalommal törhetett ki zendülés Mózes és társai ellen. Erről - szûkszavúan ugyan de Mózes könyvei tartalmazzak tudósítást: "És zúgolódni kezdett Izráel fiainak egész közössége Mózes és Áron ellen a pusztában. Mert azt mondták nekik Izráel fiai: Bárcsak haltunk volna meg az Úr kezétől Egyiptomban, amikor a húsos fazék mellett ültünk, és jóllakásig ehettünk kenyeret." II. Móz. 16/2-3. Ez az elégedetlenség gyakori, ha ugyan nem folyamatos lehetett, s úgy tûnik, a túlélést biztosító mannákat is megunták. "Izráel fiai újra siránkozni kezdtek, és ezt mondták: Ki tart jól bennünket hússal? Emlékszünk, hogy Egyiptomban olcsón ettünk halat, uborkát, dinnyét, póréhagymát, vöröshagymát és fokhagymát. Most pedig elepedünk, mert semmit sem látunk a mannán kívül." IV. Móz. 11, 4-6.

Ellentmondás feszül az aranyborjúval kapcsolatos "világi" és ószövetségi leírás között is. Míg Tacitus utalása szerint a szentélyben őrzött, a vándorlást irányító istenpótlék volt, addig II. Móz. 32/26-28. szerint súlyos belső vizálya tárgya. Miután Mózes összetöri a tízparancsolatot tartalmazó kőtáblákat, választás elé állítja népét. "Jöjjön hozzám, aki az Úré! Lévi fiai mind hozzágyûltek, ő pedig ezt mondta nekik: Így szól az Úr, Izráel Istene: Kössetek mindnyájan kardot az oldalatokra, járjátok be a táborot keresztül-kasul, egyik kaputól a másikig, és gyilkoljátok le testvért, barátot és rokont."

Zsidókkal történő eszmecsere alkalomával ha valaki érvelése során említést tesz Rákosi Mátyás és zsidó társai 1948-1953 közötti magyarországi uralmáról, amikor internáló táborra változtatta az országot, és kínzókamrák sokaságában gyilkolta a nemzet legjobbait, még a zsidókat sem kímélte - azt az együgyű választ kapjuk, hogy Rákosi és társai hitehagyott zsidók voltak, s így tetteikért a zsidóság nem tartozik felelősséggel. E megmosolyogni való kibúvóval viszont szemben áll Mózes fenti utasítása, amelyet Rákosi és "árja" környezete

több ezer év múlva is szó szerint végrehajtott. Rákosi környezetéből kikerült emberektől tudjuk, hogy Rákosi, de társai is hithű zsidók voltak, akik a zsidó vallási szokásokat a legnagyobb üldözések közepette is pontosan megtartották. A mai szerény történelmi távlatból is világosan kitűnik, hogy a Cion Bölcsei által leírt uralkodási szempontokat betű szerint alkalmazták. ezzel egyértelmű bizonyítékát adták, hogy a zsidóság által a nem zsidók felé hamisítványoknak mondott Cion Bölcseinek jegyzőkönyveihez kétség sem férhet, azok az utolsó szóig valódiak.

A Tacitus által leírt - feltehetően a túlzott mértékű disznóhús fogyasztásától keletkezett - rüh, bélpoklosság és más hasonló betegségek úgy tűnik, nagy számban gyógyíthatatlanná vált, s öröklődött is. A III. Móz. 21/16-20. szerint: "Azután így beszélt Mózeshez az Úr: Így szólj Áronhoz: (Áron nemzetsége volt a papi nemzetség) Ha lesz valaki utódaid közül a későbbi nemzedékekben, akinek testi fogyatkozása lesz, az ne mutassa be áldozatul Istenének kenyerét. Nem mutathatja be az, akinek testi fogyatkozása van, tehát aki vak, sánta, nyúlszájú vagy törött végtagú; se törött lábú, se törött kezű ember; vagy aki púpos vagy vézna, vagy hályogos szemű, viszketeg, vagy sömörös vagy sérves." Mózes szigorú törvényeit ez a renitens alkatú délibábot kergető népcsoport, akit az egyetemes történelem a zsidóság őssejtjének fogad el, nehezen viselte el, sőt esetenként még egyes előjárók is megtagadták.

Mózes könyveiben találunk erre egyértelmű utalást: "Ekkor hívatta Mózes Dátánt és Abirámot, Eliáb fiait. De azok azt mondták: Nem megyünk! Nem elég, hogy elhoztál bennünket a tejjel és mézzel folyó földről, hogy megölj bennünket a pusztában, hanem még zsarnokoskodni is akarsz rajtunk? (V. Móz. 25/6-8.) Nem véletlen, hogy Mózes utasításait sohasem a maga nevében adja, hanem Isten parancsaként "tolmácsolja" sorstársainak. Biztos, hogy e kemény menetelés sok emberáldozatot is követelt a beteg gyülekezettől. Tudjuk, hogy maga Mózes sem érte meg, hogy megérkezzenek az "ígéret földjére."

A kétségtelenül sok nehézséget leküzdve végül is birtokba vették Palesztina területét. A sok gyötrelme ellenére, amellyel a kiválogatott népet, illetve utódait sikerült állammá szervezni, örökös békétlensége miatt történelmi léptékkal mérve nem tudták tartósan immár önként

vállalt hazájukat megtartani. Az örökös rablóháborúk és az Egyiptomból magukkal hozott örökletes teher tizedelte a lakosságot. Ugyanakkor faji felsőbbrendűségi filozófiája gátolta abban, hogy legyőzött népeket magába olvasszon. Mindez az állam hanyatlásához vezetett. A rómaiakkal vívott háború során római uralom alá került, majd Kr. utáni 70-ben a Jeruzsálemért vívott küzdelemben is alulmaradt. A teljes hódoltságot büszkesége nem tudta elviselni inkább a diaszpórát választotta, és az emberiség nagy kárára az egész világon szétszóródott.

Legnagyobb részt Hitlernek köszönhetően a második világháború után Izraelt az őshazát ugyan visszaszerezte, többségének azonban eszé ágában sincs azt újra birtokba venni. Sokkal csábítóbb számukra más népek nyakán élősködni. Ott is a saját törvényei szerint él, s ezt megkönnyítendő igyekszik azokat más népekre is ráerőltetni. Ha valahol üzelvei balul ütnek ki, a törvényesen vagy törvénytelenül megszerzett pénzét Izraelbe juttatja, és maga is kerek old. Izraelben pedig kövessen el bármely államban, bármily súlyos bűncselekményt, teljes védeltséget élvez. Mivel a zsidó állam törvényei megengedik bármilyen a nem zsidók ellen, azok törvényei szerint tiltott cselekmények zsidók általi elkövetését. A zsidó filozófia szerint zsidó felett csak zsidó ítélkezhet. Történik mindez nemegyszer jóhiszemű kormányok szeme láttára, akik ámulva tapasztalják, hogy ellene már teljes mértékben tehetetlenek, mert ha mégis felemelik szavukat, a zsidóság által font és irányított nemzetközi pénzügyi háló az adott ország teljes megfojtásával fenyeget.

A politikai szabadkőműves hatalom kialakulása

Mai ismereteink szerint Európában 1725-ben Párizsban és Madridban alakult meg az első szabadkőműves páholy. A Habsburg-ház uralkodási területén 1723-ban Prágában hozták létre az első páholyt. Ezeket követte 1736-ban a hamburgi, 1742-ben a bécsi páholy megalakulása, amelynek már magyar tagjai is voltak. Mégpedig: gr. Bethlen Gábor erdélyi udvari kancellár, gr. Esterházi Ferenc magyar udvari kancellár, Reviczky János tábornok és Báróczy Sándor testőrkapitány. György walesi herceget, a későbbi IV. György angol királyt 1787-ben vették fel a szabadkőműves szövetségbe. Windsor hercege, a lemondott angol trónörökös tiszteletbeli nagymester volt, akinek tervezett koronázási ünnepségén a budapesti szabadkőművesek is képviseltetni akarták magukat. Nagy Frigyes német császár ugyancsak trónörökös korában lépett be, majd

uralkodása alatt Lessing, Herder és Goethe is szabadkőműves lett. Amerikába az angol bevándorlók vitték be a szabadkőműves eszmét. 1730 körül Philadelphiában működött egy páholy, amelynek Franklin Benjamin is tagja volt. Úgy tűnik, az Egyesült Államok vezető politikusai körében nagy népszerűségnek örvendett, s örvend ma is a titkos szervezetekben való titkos szereplés. A korábbi, pontosabban az első 29 elnökből 16 volt szabadkőműves. Az utóbbiak nagy valószínűséggel kivétel nélkül azok. Az Egyesült Államok első alkotmányát is szabadkőművesek szövegezték.

A Magyarország területén alakult páholyok között találjuk: Martinovics Ignác, Hajnóczy, gr. Török Lajos, Kazinczy Ferenc, gr. Pálffy Károly, gr. Bánffy György, gr. Széchenyi Ferenc, Ráday Gedeon, Bacsányi János, Kölcsey Ferenc neveit. (Révay Nagy Lexikona 17. kötet. 263. old.) Szólni kell arról a sajnálatos tényről, hogy az 1848-49-es magyar szabadságharc máig hatalmas nimbusszal övezett vezére: Kossuth Lajos is szabadkőműves volt. Míg a 18. századi magyar szabadkőművesek esetében nem tudunk azok zsidó orientációjáról, addig ez Kossuth esetében kimutatható. Beszervezésének pontos idejét nem ismerjük. A zsidók, de sokan nem zsidók is az emigráció idejére teszik. Számos körülmény azonban azt látszik igazolni, hogy szabadkőművessége a szabadságharc kitörése előtti időre datálódik. Ha mást nem is vennénk figyelembe, már maga a forradalom jelszava: "Szabadság, egyenlőség, testvériség" is kifejezett szabadkőműves filozófia. A szabadkőművesek március 15-ét szabadkőműves ünneppé deklarálták. Ide sorolható még az 1844. május 5-i vezércikke, amelyben antiszemitizmustól mentes magyar politikát követel. A szabadságharc hadtápszállítói Kossuth tudtával, de lehet, hogy egyenesen kívánságára úgyszólván kizárólag zsidók. Ezek közé tartoznak Kohn Márk és társai, akik a komáromi vár csaknem teljes élelmiszerkészletét és gabonatartalékát eladták az osztrákoknak. Görgey és Klapka már csak statáriális úton felakasztatni tudta őket. (Marschalkó Lajos:Országhódítók. 33. old és folyt..)

Szabadkőműves gondolkodásra vall Kossuth országgyűlésének a Habsburg-ház trónfosztására vonatkozó határozatai is. Sajnáljuk, hogy a Kossuthal erős szembenállást tanúsító Petőfi Sándor, hazánk máig legnagyobb költője az "Akasszátok fel a királyokat" c. nagyhatású versében is minden baj forrását a királyokban, a királtságban látta. Pedig elegendő lett volna a király személyére vonatkozó alkotmány reformja is, mondjuk annak kötelezésével, hogy a magyar király csak

minél ősbibb eredettel bíró magyar személy lehet, aki csak magyar házastársat vehet magának. Hiszen más országok történelmében is láttunk nemegyszer jó és eredményes királyokat, ugyanúgy csapnivalóan rossz és hazaáruló köztársasági elnököt. Az első világháború befejezése után Magyarország "szerzett" is magának egy ilyent. Ki merné állítani, hogy a második világháborúban győztes Egyesült Államok (köztársasági) elnökei eredményesebben vezették a hatalmas birodalom gazdasági fellendülését, népjóléti intézményeit, mint a vesztes Japán császárság?

A zsidóság országrontó szerepe már jóval a szabadkőműves páholyok megszállása előtt is szinte végigvonul Magyarország történelmén. Korabeli feljegyzésből tudjuk, hogy már 960-ban is érkeztek magyar területről zsidók a prágai vásárra. Már a kora középkorban beépülnek a királyok udvartartásaiba nagyurak és városok vámszedőjeként és adóbehajtóiként. Már Szent László és Könyves Kálmán is dekrétumokban igyekeznek megfékezni mohóságukat. II. Endre király uralkodása idején az adóbeszedők és a királyi kincstár kezelői között meglehetősen sok zsidó található, akik könnyörtelen módon zsarolják a lakosságot. Az elszegényedő nemességet uzorakamatokkal nyomorítják. (Marschalkó Lajos: Országhódítók. 27. old. Idézi: Takács Albert dr. " A zsidókérdés ezeréves jogalkotásunkban" c. művét)

A közhangulat nyomására 1222-ben II. Endre az Aranybulla kiadására kényszerül, amely ugyan a magyar alkotmány egyik legfőbb tartópillére, de minden rendelkezése nem válik betarthatóvá. Egyik rendelkezése szerint: "pénzváltók, kamaraispánok, sókamarások és vámosok országunkbeli nemesek legyenek. Izmaeliták és zsidók ne lehessenek." Ennek ellenére II. Endre Aranybulla utáni uralkodása alatt a zsidó pénzuralom olyan méreteket öltött, hogy a pápa átokkal sújtotta az országot. IV. Béla uralkodása alatt a zsidóság tovább növelte befolyását. Egy Thika nevű zsidó a tatárok javára kémkedett és segítette azok rabló hadjáratát. A tatárdúlás elmúltával, kihasználva az ország siralmas állapotát, a zsidóság a tatárjárás során tanúsított magyarelles üzelmei ellenére rászorítja a királyt, hogy 1251-ben a magyarországi zsidók részére kiváltságlevelet adjon ki. Ez a "kontra Aranybulla" új jogokat, s szinte korlátlan gazdasági lehetőségeket biztosít a zsidóságnak. Ez a zsidó konjunktúra a magyar lakosság kárára egészen a mohácsi vészt közvetlen megelőző időszakig, majdnem háromszáz évig töretlen. Zsigmond király (1387-1437) további jogokat biztosító kiváltságlevelet

bocsát ki részükre. Ebben még azt is megengedte, hogy évi 108 % uzsorakamatot szedjenek. Werbőczy Tripartituma meg is említi, hogy "A zsidók az ő jogaikra nézve többféle és különböző és több helyen az üdvösséggel ellenkező kiváltságaik vannak."

A magyar nemesség ugyan látja és tapasztalja a zsidóság övétől eltérő erkölcsével okozott kárt, de keresztény gondolatvilágából nem tud kilépni. Werbőczy Tripartituma ennek jegyében vezeti be a zsidó esküt, amelyet a zsidók maguk között csak megmosolyogtak. Hiszen az ő törvénykönyvük nem a magyar Tripartitum, hanem a Talmud. A nem zsidó kezébe tett eskü őt semmire sem kötelezi, lelkiismeretét nem zaklatja. Ez számára nem más, mint a nem zsidó félrevezetésének egy új eszköze. Mindezek ellenére a nemesség többsége növekvő gyanúval figyeli a zsidóságnak, a magyarság számára áldásosnak nem mondható működését. Az 1525-ben megtartott országgyűlés nagy felháborodással csapja el a gyenge II. Lajos király kincstárnokát, a magyarok által "budai zsidók királyának" emlegetett Fortunátus Imrét.

Fortunátus Imre élete tipikus példája a kártékony zsidónak. Mint két gyermekes apa, tiltott szerelmi viszonyt folytatott egy keresztény nővel, amely csaknem halálbüntetést vont maga után. Nem zavarta, hogy zsidó felesége és gyermekei a gettóban maradtak. Ő maga ezután egy kolozsvári keresztény nőt vett feleségül. Simulékonyásával Szalkay László esztergomi érsek és kancellár bizalmát is megszerezte. Tanácsára a király hamis pénzt veretett, amelynek nemesfém-tartalma a névleges súlyának csak a felét adta. 1521-ben ehhez még bizonyos kikötésekkel - az országgyűlés hozzájárulását is megszerezte. Következményei hamar, már 1524-ben jelentkeztek. 1525-re a kincstár vagyonának nagyobbik része Fortunátus magánvagyonává változott. Az országban pedig éhínség keletkezett. A rendek nem láttak más megoldást, mint a zsidó kegyenc elmozdítását, a királytól elégetését követelték. Fortunátust azonban zsidó talpraesettsége nem hagyta el. A rábizonyított vádakát áthárította a Fuggerekre. II. Lajos király, aki nagyon kedvelte a gonosztevőt, semmibe véve az országgyűlés határozatát, az ügynek megnyerve Báthory nádor egyetértését, a budai Csonkatoronyból szabadlábba helyezte, sőt még elégtételt is kapott az udvartól. Báthory nádor közbenjárása Fortunátus kiszabadítása érdekében az arisztokrácia és a zsidó pénz korrupciós összefonódásának korai példája.

Szabadulása után rövidesen Szapolyaiékhoz közeledett, majd Werbőczy

Istvánnak - aki pedig a leghangosabb szószólója volt 1524-es letartóztatásának - bemutatott egy új "pénzügyi tervet", amely a kincstár minden baját megoldaná. Az 1525. július elején megtartott hatvani országgyűlésen már egy szó sem hangzott el ellene, sőt a Fuggerektől elvett rézbányák kezelését is rábízák. Rövid idő alatt a rézbányákból hatalmas vagyonhoz jut, még a királynak is kölcsönöz. Így a budai után zálogba kapja a pozsonyi harmincadot is. Kevéssel a mohácsi vész előtt meghalt. Halálos ágyán visszavette zsidó vallását, amelyből "kényszer hatására" korábban kitért. Ezúttal is igazolhatjuk Leo N Levi-t a B'nai B'rith elnökét. Ő 1900-ban leírja "aki zsidónak született az akkor is zsidó marad, ha vallását feladja." (Henry Ford: A nemzetközi zsidó 41. old) Hiszen a zsidó nemcsak vallás, hanem elsősorban faj. Pedig Fortunátus (Szerencsés) Imre a Révay Nagy Lexikona szerint csak félzsidó. Nem is az anyja - akit pedig a zsidók faji meghatározás esetében döntőnek tartanak - hanem az apja volt zsidó. Ez nem zavarta a magyar arisztokrata Perényi Imre nádort, hogy a felnőtt, jómódú Fortunátus Imre keresztapaságát vállalja.

A mohácsi katasztrófa után az ország három részre szakadt. A török hódoltsági területet szinte ellepték a zsidók. Nem lehet véletlen, hogy a csatavesztés után három és fél hónap múlva 1526. november 9-én megtartott országgyűlésen a nemzeti érzelmű nemesség levonva a fájdalmas következtetést - kimondta: "a zsidók ezen ország minden vidékéről, szabad királyi városokból és helységekből rögtön kiűzessenek." A köznemesség e határozott állásfoglalása egyértelműen bizonyítja, hogy már akkor felismerték a zsidók káros szerepét a mohácsi csatavesztésben. Úgy tűnik, a Habsburg uralkodók is erre a következtetésre jutottak. Számos dekrétumban igyekeznek korlátozni őket. Az 1647. évi dekrétum kimondja, hogy a zsidók "hűtlenek és egészen lelkiismeretlenségűek". III. Ferdinánd 1655-ben újabb szigorú rendeletet hoz a zsidó vámosok ellen. I. Lipót kitiltja a városokból a zsidókat, majd hadmentességi adót vet ki rájuk. III. Károly 1723-ban eltiltja őket a vámszedéstől. A magyar főurak és főpapok, akik már korábban is a zsidók zsebéből lógtak ki, ismét védelmükbe veszik őket, és szívesen látott vendégek voltak vidéki birtokaikon.

A magyar történelem katasztrófái során mindig ott találjuk a zsidóságot, de többségében mindig ellenfelei oldalán. Nem volt ez másként a török hódoltság idején sem. Akkor a török hatalom oldalán fosztogatta az amúgy is elcsigázott nemzetet. Amikor 1686-ban Petneházi hajdúi és

Lotharingiai Károly keresztény seregei visszafoglalták Budát, 270 zsidót fogtak el, akik az ozmán hódítók oldalán fegyveresen harcoltak. A 35 tóratekerccsel Nikolsburgba szállított zsidókat az osztrákok fogságából Európa zsidósága váltotta ki. (Marschalkó Lajos: Országhódítók 30. old.) Mária Terézia ugyan kiköltözteti őket Budáról, s eltiltja őket a borkereskedelemtől, türelmi adót is kivet rájuk, mégis fordul a tendencia. Míg 1520 körül Nagy-Magyarország területén csupán 11.000 zsidó található, Mária Terézia uralkodását követően jelentős létszámú keleti zsidó szivárog be az országba. Számuk rövidesen eléri a 75.000-et. II. József alatt már megengedik, hogy a zsidók is látogathassák a főiskolákat. A bányavárosok kivételével az országban bárhol letelepedhetnek és földbirtokokat bérelhetnek. II. Lipót ugyancsak engedélyezi, hogy a bányavárosok kivételével a szabad királyi városokban letelepedjenek. A szabad királyi városok nagy része azonban továbbra is ragaszkodott zsidómentes kiváltságaihoz. Debrecenben például 1844-ig nem hálhatott zsidó. Még a debreceni vásárok alkalmával is este a zsidó kereskedőknek el kellett hagynia a várost.

Az 1830. évi VI. törvény katonai szolgálatra is kötelezi a zsidókat. Az 1840. évi XV, törvény további könnyítéseket ad a zsidóságnak. Az 1848/49-es magyar szabadságharcban mindkét oldal udvari szállítója a zsidó. Ez a tény önmagában igazolja, hogy erősen érdekelt volt a forradalom kitörésében. Ha pedig érdekelt volt benne, akkor segítette is annak kirobbantását. A zsidó Disraeli már a múlt században kijelentette: "A zsidók értenek a forradalom szításához." Mindkét francia forradalomban benne volt a kezük. Gondoljunk csak a magyar származású Frankel Leo nevű zsidóra, aki a nagy francia forradalom egyik vezető személyisége volt, ma már tudjuk szabadkőműves is. Ne tekintsük a véletlen művének, hogy az 1848-as forradalom a szabadkőműves Szabadság Egyenlőség Testvériség jelszavával indult, és mindvégig folytatódott. Kossuth Lajos ismert filozemitizmusa ellenére is kénytelen megállapítani: "Nincs azon törvény, melynek célját, végét a fortélyos zsidó kijátszani ne tudná valamint hints egy tsalás, hints egy tolvajlás, amely zsidó orgazdára, biztatóra, titkolóra ne találna."

1883-ban elismeri, hogy a magyar népnek sok oka van az antiszemitizmusra. Mégis felülkerekedik benne a filozemita szabadkőműves, mert az antiszemita párt vezetője, Istóczy Győző ellen

foglal állást kifogásolva a pánt programját, és azt a nevetséges javaslatot teszi, hogy az antiszemitizmus okait gazdasági intézkedésekkel kell levezetni. Kossuth nagy kárt okozott az antiszemita pártnak. Állásfoglalása hátrányosan befolyásolta annak választási esélyeit. Az egyébként esélyes 70 képviselőből csak 20-at választottak meg. Így történhetett, hogy 16 évvel a zsidóság emancipációja után a megfélemlítés, a terror, különösen az anyagi függőség olyan nagy volt, hogy sokan nem merték vállalni a nyílt állásfoglalást a nemzet belső függetlensége érdekében. Az ország politikai pszichózisa hasonlított a maihoz. Aki ragaszkodott a magyar nemzet országmegtartó hagyományaihoz, magyarságához és a keresztény jogállamhoz, az bizony antiszemita lett.

A magyar közmondás azt mondja: Baj van? Keresd a nőt! Ezúttal kénytelenek vagyunk - igazságát nem vitatva - ezt az alábbiak szerint kiegészíteni: Baj van? Keresd a zsidót! Kossuth tehát alapos munkát végzett az emigrációban. Halála után zsidó szabadkőműves testvérei ráerőltették kultuszát a magyar nemzetre. Soha egyetlen magyar uralkodó körül akkora nimbusz nem alakult ki. A legszentebb és legsikeresebb uralkodóink dicsőségét sem hirdeti annyi emlékmű, szobor, festmény és egyéb műtárgy, mint Kossuth Lajosét. Még az államalapító Szent István is messze elmarad mögötte. A mai napig sem meri megkérdőjelezni senki; vajon 1848-ban tényleg megvoltak a szabadkőműves Kossuth Lajos által szított forradalom feltételei? A sziklaszilárd és hatalmas katonai erejű Napóleon utáni Szent Szövetség ellen létezett-e a leghalványabb remény is a szabadságharc győzelmére? A kérdésre még válaszolni sem kell! Ma már a megfelelő történelmi távlatból nyugodtan állíthatjuk, hogy a nemzetnek ez a zsidóság érdekében való fellázítása, majd vérpadra citálása bűnös felelőtlenség volt. Ez mit sem von le népünk hősiességének, heroikus harcának értékéből. Sokkal inkább intő példa kell legyen, hogy segítse és növelje a nemzet kritikus történelmi pillanataiban népünk bölcsességét.

Kossuth forradalma csak látszólag szolgálta Magyarország osztrák elnyomás alóli felszabadítását. E szabadkőműves szemfényvesztést jól illusztrálta a Habsburg-ház detronizálása. A valóságban ez nem annyira osztrákellenes, sokkal inkább a királyság, mint államforma elleni aktus volt. A szabadkőművesség egyik fontos célja azóta is a királysági államforma "demokratikus" berendezkedésre való átállítása, a nem zsidó kormányok működésének megnehezítése. Kossuth és kormánya

szabadkőműves érzelmei alaposan tetten érhetők a Magyar Szentkoronához való viszonyában. Szemere Bertalan írja naplójában: "Hiszek Istenben, hogy a koronák nemsokára kimennek a divatból." Kossuthról azt írja: "sohasem gondoskodott róla". A temesvári csatavesztés után Kossuth már "futóban volt. és sem nem látott, sem nem hallott." Szemere kérdésére, hogy hova rejtsék el a koronát "oly közönyösséggel, mintha egy protocollum volt volna szóban, azt felelte: tedd le itt az aradi várba, s hagyd itt." Ezután Szemere Batthyányinál próbálkozik: "Ő semmi fontosságot nem tulajdonított a dolognak, s mintha egy darab kőről volna szó, hidegen azt felelte: törd össze, vagy vedd a Dunába."

Ezek ismerete után hadd idézzem a Kedves Olvasó figyelmébe, hogy a zsidóság által hetedízigen kiátkozott és háborús bűnösnek kivégzett Szálasi Ferenc Kossuth Lajossal ellentétben hasonló körülmények között magyar lelkiismerettel hazafiúi és államfői kötelességének megfelelően mindvégig gondoskodva menekítette ki Szent Ereklýnket a szovjet rablöhorda elöl, amellyel sikerült is megmenteni a nemzet számára. Hisz tudjuk, hogy az elrabolt egyéb műkincsek a mai napig a Szovjetunióban (Oroszországban) vannak, visszaadásukról "új gazdái" hallani sem akarnak. Érdeemes lenne elgondolkodni azon, hogy mindezek ellenére Kossuth Lajos földi maradványai hatalmas mauzóleumban pihennek, míg Szálasi Ferenc teteme egy börtöntemető belső kocsitűja alatt hányódik. Vajon nem tartozik-e a hálátlanság kategóriájába, ha egy nemzet az idegen megszállás alóli felszabadulása után tíz évvel ilyen könnyel viseltetik néhai államfője iránt? Akkor, amikor Romániában Antonescu marsallnak már szobrot emeltek, a szlovák Tisóra pedig nemzete most készül nyilvános emléktáblával megemlékezni. Annál is inkább, mert a kommunizmus látszólagos bukása után a "volt szocialisták" ezek között különösképpen a zsidóság egymást túllícitálva átkozza a bolsevizmust. Ezzel akaratlanul is igazolják Szálasi és kormánya, valamint a Magyar Honvédség 1944. október 15. után a jó oldalon igazságos harcot vívott, hiszen a bolsevizmus ellen küzdött. Úgy tűnik tehát, eljött Szálasi és vezetése alatt álló nemzeti intézmények rehabilitálásának ideje. Amennyiben ez tartósan késik, alapos okunk adódik a bolsevizmus elleni szózuhatagok őszinteségét kétségbe vonni.

Ma már felismerhető az 1848-as forradalom kirobbantásának zsidó célja. Ez pedig Magyarország zsidó előzönlésének meggyorsítása és a

zsidóság magyarországi emancipációja. Úgy tûnik, a korabeli magyar vezetõréteg jelentõs része fel is ismerte ezeket a zsidó törekvéseket. Széchenyi István mind a forradalom életre hívását, mind a zsidók emancipációját határozottan ellenezte, még az 1867-es törvény tárgyalása idején is. Úgy gondoljuk, Széchenyi István máig rejtélyes halálát ebbõl az aspektusból sem ártana megvizsgálni. A fõváros lakossága falragaszokon tiltakozott az ellen, hogy zsidók is beléphessenek a nemzetõrségbe, egyidejûleg követelte a zsidók fõvárosból való kiûzését. A forradalom vezérkarában Kossuth Lajoson kívül is akadt "haladó gondolkodású" magyar, aki még ezekben a nehéz napokban is fontosabbnak tartotta a zsidók egyenjogúsítását, mint akár a forradalom gyõzelmét. Így kerül a forradalmi kormány és a parlament elé két ízben is az emancipációs törvényjavaslat. Elsõ ízben még Kossuth is a napirendrõl való levételét javasolja félve, hogy ez a szabadságharc idõ elõtti összeomlásához vezet.

Így érvel: "vannak akadályok, mikkel bizonyos percekben istenek sem küzdhetnek meg... Most a zsidókra nézve rendelkezni annyi volna, mint e népfaj közül tömérdeket áldozatul vetni ellenségeik dühének..." Félõ volt tehát, hogy az éppen zsidók által fellázított lakosság dühe az osztrákok helyett a zsidóság hátán csattan majd. Szemere Bertalan, ez a filozemita liberális fõúr, még a világosi fegyverletétel elõtt két héttel 1849. július 28-án a teljes politikai szétesés és fejetlenség közepette is benyújt egy emancipációs javaslatot Szegeden, a már összeomlott menekülõ csonka parlament elé. Ez a lázas sietség egyértelmûen igazolja a szabadságharc valódi indítékát, legfelsõ vezetésének zsidóérdekû szabadkõmûves célját. A forradalom elbukott ugyan, de kiagyalói elérték titkos céljaikat. A zsidó beáramlás meghatványozódott. 1850-tõl 1869-ig a magyarországi zsidóság száma 366.000-rõl 542.200-ra emelkedett. (Vitéz Kolozsváry- Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 23- 28. old.) A szabadságharc eltiprása után az abszolutizmus idején nyilván az Ausztriának tett áruló szolgálataikat jutalmazva a zsidóság gazdasági hatalma tovább erõsödött.

A kiegyezés elõtti idõszakban ismét akad egy "szabadelvû" magyar fõúr, báró Eötvös József személyében, aki Magyarországon is segíti a zsidóság nemcsak gazdasági, hanem immár társadalmi és politikai jogainak teljessé tételét megelőzve minden európai államot. Ő könnyen feledte a zsidóság szabadságharcunkkal kapcsolatos üzelmeit, mivel 1848 szeptemberében Münchenbe emigrált, s majd csak 1850-ben tér

haza. Szabadkőműves barátai átmentették jobb időkre, amikor majd nagyobb hasznát veszik. Ezzel sikerült elejét venniük, hogy esetleg feltámadjon benne magyar nemesi ösztöne, és a nem kívánt Habsburg-ellenes oldalra sodródjon, miáltal a forradalom leverése után kivonhatnák a forgalomból. Már a kiegyezés előtti években röpiratok özönével idegesíti a magyar közvéleményt. Valamennyi írásából a nemzetiségek történelmi egyenlősége és a felekezeti egyenlőség csengett ki.

Álláspontját sem Deák, sem Andrássy nem fogadták el. Az egyébként kiváló képességű Andrássy politikai szűklátókörűségét jelzi, hogy ennek ellenére a kiegyezés utáni első kormányban megbízza a vallás és közoktatási tárca vezetésével. Ezzel megnyílt számára az út régi dédelgetett álma a felekezeti egyenjogúsítás és autonómia megvalósításához. A zsidók emancipációját már 1867-ben keresztülhajtotta az országgyűlésen és törvénybe iktatta. A zsidóság megkapta a lehetőséget gazdasági hatalma után a politikai hatalom megszerzéséhez is. Jól tudta, hogy ehhez a legbiztosabb út a sajtó birtoklásán keresztül vezet. Zsidó pénzen korrumpálódott főuraink nemcsak, hogy tehetetlenül néztek, hanem még segítettek is a sajtó zsidók általi meghódítását. A kiegyezés utáni politikusaink holdudvarában mindenütt megtaláljuk a zsidó újságírókat. Deák mellett: Kónyi Manó, Andrássy Gyulához Ludassy Mór csapódott, aki a kiegyezés pillanatában már a kormány sajtóirodájának főnöke. Zsidó újságírók segítettek Eötvös Józsefnek megdolgozni az országgyűlést, amely minden vita és ellenvélemény nélkül szavazta meg az 1867. évi XVII. törvénycikket, amely kimondta a zsidók teljes polgári és politikai jogegyenlőségét. Még Deák Ferenc, a haza bölcse is magára maradt, amikor az emancipációval egyidejűleg a zsidó bevándorlás betiltását követelte.

Montefiore Mózes kiadta a parancsot: Zsidó testvérek!

Magyarországnak és Galíciának a miénknek kell lennie! Ennek megvalósításához előbb szét kell szaggatni az Osztrák-Magyar Monarchiát, mivel ez mint Magyarország, de még Galícia esetében is a múlt századvégi formában ennek erős akadálya. A szabadkőművesség a párizsi Grand Oriens Nagypáholy vezetésével több változatú tervet készít ennek kivitelezésére. Ismert dolog, hogy Erzsébet királyné a Monarchia népei közül legjobban a magyarokat kedvelte. Több ízben és szívesen tartózkodott Magyarországon. A kiegyezési tárgyalások során

is gyakran tette magáévá a magyarok érvelését. A rossz nyelvek - igaz volt-e vagy sem - még gr. Andrássy Gyulával is hírbe hozták. Egy biztos, a század utolsó évtizedeiben már egyre kellemetlenebbé vált számára az udvar rideg ceremóniája, amelyet kisebb nagyobb utazásaival próbált elviselhetőbbé tenni. Rossz kedélyérzetét csak fokozta fia, Rudolf trónörökös rejtélyes halála. Utazásai egyre gyakoribbá váltak, mígnem 1898. szeptember 10-én Genfben a hajóállomásra menetében Luccheni nevű olasz anarchista szíven nem szúrta. Sérülésébe rövid időn belül belehalt. Máig sem tudni, hogy Luccheni egy elvakult olasz hazafi volt-e, vagy bérgyilkos. Csak találgatjuk, hogy kik és milyen érdekek álltak az anarchista mögött.

Ha abból a tényből indulunk ki, hogy 1882-1914 között a Habsburgok ellen két merényletet is egy öngyilkosságot a szabadkőművesek számlájára írhatunk, nem járunk messze az igazságtól, ha gyanúnk ebbe az irányba fordul. Csak erősít bennünket az a tény, hogy Erzsébet királyné udvartartásából sem hiányoztak a zsidók. Sajnálatos, hogy nyelvünkre is Falk Miksa zsidó újságíró tanította, aki egyébként a Széchenyiek "udvari" újságírója volt.

Ma már biztos tudomásunk van arról, hogy szabadkőművesek szervezték az 1882-ben Triesztben Oberdank Vilmos által I. Ferenc József ellen elkövetett bombamerényletet. A merénylőt halálra ítélték és ki is végezték. Később Triesztben páholy alakult, s Oberdank Vilmos nevét vette fel. A "Rivista Masonica" című szabadkőműves lap 1914. decemberi száma a merénylőről halálának 32. évfordulóján hősként emlékezik meg. Ékes bizonyítékaul annak, hogy a Habsburg-ház legveszedelmesebb ellenfele a szabadkőművesség. Ekkor már nyugodtan felfedhették kártyáikat, hisz több évtizedes lázas munkájuk eredménnyel járt; a világháború kitört. Az I. Ferenc József elleni bombamerénylettől időben még két év sem telt el, máris újabb szabadkőműves attrakció rázza meg az uralkodó családot: Rudolf trónörökös öngyilkossága. Rudolf az 1860-as években világszerte utazást tett. Utolsó állomásán Angliában az 1870-es évek vége táján Edward angol trónörökös, az angol szabadkőművesek védnöke vezette be a szabadkőművesség "rejtelmébe". Nem volt nehéz dolga, mivel kísérője Brehm természettudós is szabadkőműves, aki a "királyi művészet" tévtanaival kellően felkészítette. Hazatérése után a magyarországi Symbolikus nagypáholy tagja lett.

A szabadkőművesek a monarchia szétszaggatására már ebben az időben olyan tervet készítettek, hogy I. Ferenc Józsefet államcsínnyel megfosztják trónjától, s Magyarországot önálló királysággá teszik. Királya Rudolf trónörökös lesz. Az osztrák császári korona az ugyancsak szabadkőműves toscanai főherceg fejére került volna. A Ferenc József eltávolítására szövendő államcsíny az eredeti szabadkőműves terv módosításaként jött számításba, mivel az ellene elkövetett bombamerénylet sikertelen maradt, sőt Erzsébet királyné meggyilkolása sem hozta meg a világháború kitörését, ezért szükség lesz még Ferenc Ferdinánd meggyilkolására is, de erről még szólunk.

Rudolf trónörökössel egy erdélyi vadászat tivornyája mámorában a szabadkőművesek egy nyilatkozatot írtak alá, hogy Magyarország függetlensége és önálló nemzeti hadsereg felállítása érdekében a császárnál erélyes lépéseket tesz. A várt államcsíny végrehajtása egyre késett, sőt az akkor vezető konspirációs szervezkedésnek sem látszott a legcsekélyebb nyoma sem. Azok a szabadkőművesek, akik a császári udvarba ügyesen befészkeltek magukat, egyre türelmetlenebbül sürgették Rudolfot, hogy lépjen végre a tettek mezejére. A trónörököst pedig mind jobban fenyegette az a veszély, hogy a bécsi titkos rendőrség felfedezi a tervet. Súlyos dilemma elé került, amelyből már nem volt kivezető út. Jól tudta: ha az összeesküvés terve apja, a császár fülébe jut, tétovázás nélkül a haditörvényszék elé állította volna, hisz ismert volt Ferenc József kemény elhatározottsága, amely még családja tagjait sem kímélte. (Palatinus József. A szabadkőművesség bűnei. 91. old) Azt is tudta, ha szabadkőműves fogadalmát megszegi és őszintén feltárja apja előtt botlását, akkor "testvérei" végeznek vele. Árulásban a szabadkőműves zsidók nem ismernek irgalmat. Kínos lelki gyötrődésének nem maradt más megoldása, mint a halál. A fiatalember teljesen meghasonlott önmagával, majd 1889. január 30-án a mayerlingi vadász kastélyban önmaga vetett véget életének. (Palatinus József: A szabadkőművesség bűnei. 90-91. old.)

Világosan meg kell azonban mondanunk, hogy a Rudolf trónörököst behálózó szabadkőműveseket nem Magyarország függetlensége motiválta, amikor az országot ilyen módon ki akarták szakítani a Monarchiából. A cél a Monarchia ízekre szaggatása volt, amelyhez a két állam önállósítása csak az első lépés lett volna, szabadkőművességnek ez a terve 31 évet késett ugyan, de nem maradt el.

Hasonló sors jutott osztályrészül a tervezett államcsíny másik főszereplőjének, a toscanai János főhercegnek is. Kevéssel a mayerlingi tragédia után rajta is a félelem lett úrrá. Hercegi rangját felcserélve, közönséges polgári nevet vett fel. Minden rangjáról lemondva Orth Jánosként szabadkőműves testvéreitől rettegvé hajóra szállt, majd a nyílt tengeren hajóját személyzetével együtt felrobbantotta. A szabadkőművesek bosszúja elől a tenger hullámaiba menekült.

I. Ferenc Józsefet a szabadkőművesség által szőtt és irányított balsorsa nem hagyja el. Rudolf fia halála után alig egy évtizeddel feleségét gyilkolják meg. Sokan a magyarok közül a Karma könyörtelen törvényeit látják, amelyben a 13 aradi vértanú legyilkolásának büntetéseként családjában 13 katasztrófa bekövetkezését vélik felfedezni, pedig Ferenc József a karmánál is könyörtelenebb szabadkőműves összeesküvés áldozata. Kálváriája azonban felesége halálával még nem ér véget, de úgy tűnik, egy jó évtized szünet következik. Ennyi sorscsapás közepette vigasztalódni próbál. A magyarság balszerencséjére vigasztalódásának alanya Schratt Katalin, a szép zsidó színésznő lesz. Schratt Katalin ebben az új szerepében sem tagadja meg zsidó mivoltát. Kitűnően alakítja az ószövetségi Eszter szerepét. Eszter ugyanis letagadva zsidó származását, Ahasvérus király felesége lesz. Amikor a zsidók engedetlensége miatt Hámán, a király legfőbb vezető embere szigorú rendszabály bevezetését tervezte, ellenük Mordekáj, Eszter gyámja a királyné segítségét kéri. Eszter lakomát rendez, ahol a királyt - szeretvén a bort - leitatja, majd kegyelmet kér a zsidók számára. A király pedig borivás közben szabadkezet adott Eszternek és Mordekáj-nak, hogy adjanak ki nevében olyan rendeletet, amilyent a zsidók érdekében jónak látnak. Mordekáj parancsára a király nevében hetvenötezer embert öltek le a zsidók.

Az oroszországi és lengyel-galíciai zsidók Schratt Katalin kivételes helyzetét kihasználható olyan pszichózist keltettek, mintha üldöznék őket. Schratt "Eszter" is eredményesen "itatta le" I. Ferenc Józsefet, aki aztán az "üldözött" zsidók beáramlása előtt megnyitotta a Monarchia, de különösen Magyarország kapuit. Szatmár vármegye 1882-ben feliratot intéz a képviselőházhoz az oroszországi részekből Galicián át Szatmár vármegyével határos vidékekre beözönlő zsidók bevándorlásának megszigorítása tárgyában. Szinte ezzel egy időben kezdődik a tiszaezlári vérvád. Alig néhány évtized múltán a magyar paraszt és munkás elszegényedve tömeges amerikai emigrációra kényszerül.

Montefiore Mózes víziója biztosan halad a beteljesedés útján.

Szabadkőműves összeesküvés Európa ellen

A XX. század első évtizedében az európai szabadkőműves hatalom elérkezettnek látta az időt Közép-Európa felzaklatására és alapos megsarcolására. Nyilván ehhez háborúra és forradalmakra van szükség. Egyik hozza a másikat, csupán az időzítéseket kell megfelelően koordinálni. A háború kirobbantásához, különösen, ha nagyarányú területi és társadalmi átrendeződés annak célja, nem elegendő és nem alkalmas a hagyományos módszer. Ezúttal szó sem lehet a háború igazi céljának megnevezéséről, mert akkor azt egyik fél sem vállalná. Itt az igazi cél a német nyelvterület és perifériája gazdasági fejlődésének megtörése, amely a jól integrált kisállamok leszakításával, a nagyobb gazdasági egységek szétrobbantásával válik lehetővé. A háborút a lehető leghosszabb időre el kell húzni, amíg a harcoló felek gazdasága a lehető legjobban kimerül. Ez lehetővé teszi a küzdő felek, különösképpen a vesztésre álló államok teljes kifosztását. A leszegényedett országok népe könnyű préda a forradalom kirobbantásához. A forradalom zűrzavarában pedig könnyen elérhető egy, a lakosság és a korábbi vezető elit által nem kívánt kisebbség hatalomra jutása.

A forradalmak - írja Henry Ford, nem véletlen események, hanem valamely kisebbségnek gondosan előkészített cselekvése. A felfordulás nem természetes fejlődési fok, hanem mindig szerencsétlenség, amelynek megvannak a maga előzményei. Ez rendszerint a felforgató elemek által szervezett utcai tüntetések, jól hangzó jelszavakkal és követelésekkel, lázító röpiratok és sajtótermékek terjesztésével. Mindez párosulva egy háborúban elcsigázott állapottal - szinte kivédhetetlen. (Henry Ford. A nemzetközi zsidó 227. old.)

A párizsi Grand Oriens de France nagypáholyban már 1912-ben megtervezték Ferenc Ferdinánd trónörökös és felesége meggyilkolását, de megfelelő alkalom és főleg vállalkozó hiányában nem volt végrehajtható. A XX. század kezdetén még egy állam királyának, vagy trónörökösének merénylet útján való meggyilkolása más elégtétel hiányában Casus Belli volt a merénylet állama ellen. Ferenc Ferdinánd és feleségének meggyilkolása egyértelműen a szabadkőművesek műve. Az egyik merénylet: Cabrinovic vallomása eziránt semmi kétséget sem

hagy. Nemcsak Cabrinovic, hanem Tankovic szerb őrnagy a merénylők felbujtója, Ciganovic, aki a fegyvereket és bombákat átadta a merénylőknek, valamint Casimirovic Radoslav, aki a merénylethez szükséges pénzt a külföldi szabadkőművesektől Belgrádba hozta, valamennyien szabadkőművesek voltak. A gyilkosságot aztán a Narodna Odbrana titkos szerb szervezetre testálták, ami nem is volt nehéz, hiszen annak tagjai is többnyire szabadkőművesek voltak. Mivel a szabadkőművesség tanácsára a szerb kormány még csak együttműködni sem volt hajlandó a Monarchia rendőrségével az 1914. június 28-i sarajevói merénylet kivizsgálásában, a sors kiszámíthatatlan, a Grand Oriens de France szabadkőműves nagypáholy nagyon is kiszámított akaratából az első világháború kitört. Mindenesetre a zsidóság különös módon köszönte meg I. Ferenc Józsefnek és a Habsburg-háznak, hogy hosszú uralkodása során mindvégig kivételes toleranciával viseltetett irántuk.

Mi sem bizonyítja jobban, hogy a szabadkőművesség nemcsak Ausztria-Magyarországot és Németországot - bár a fő célpontot ők képezték - hanem egész Európát lángba akarta borítani, mint az a tény, hogy a XX. század első évtizedében egymást érték az uralkodóházak elleni merényletek. A spanyol szabadkőművesek 1906. május 11-én XIII. Alfonz spanyol király és Battenberg Ena hercegnő ellen esküvőjük alkalmával követtek el bombamerényletet. Ferrer Ferenc 33 fokozatú főmestert le is tartóztatták, de 13 havi vizsgálati fogság után bizonyítékok hiányában felmentették. 1909-ben újabb összeesküvést szőtt, amelynek következtében Barcelonában forradalom tört ki. A spanyol hatóságok ismét letartóztatták. Ezúttal a hadbíróóság súlyosan terhelő adatokat tárt föl, amelynek alapján halálra ítélte és ki is végeztette. Ferrer Ferencet a szabadkőművesek a mai napig eszményképükként ünneplik. Spanyolország szomszédságában a portugál szabadkőművesek sem akartak elmaradni a külföldi társaiktól. 1908. február 2-án meggyilkolják I. Károly királyt és Lajos Fülöp trónörökösét. A gyilkosság nyomán forradalmat szítottak, amelynek során a fiatal Mánuel királyt is megfosztották trónjától és kikiáltották a köztársaságot. E hektikus események közben mindvégig békéről beszéltek és látszólag békemozgalmakat szerveztek. A háttérben pedig háborúkat és forradalmakat szítottak.

Oroszországot már 1905-ben szabadkőműves lázítók izgatták. Júniusban a Patyomkin páncélos legénységét sikerült felkelésre bírni. Októberben

Pétervárott általános sztrájkot szerveztek "Le az önkényuralommal!" és "Éljen a demokratikus köztársaság!" jelszavakkal. II. Miklós cárt alkotmányozó nemzetgyűlés összehívására kényszerítették. Novemberben pedig polgári pártok alakultak. A pártok üdvözölték a cár októberi kiáltványát az Állami Duma összehívására. Ebben a proklamációban a forradalom győzelmét vélték érvényesülni. Csakhogy a szabadkőműves szervezők másképp látták. A kialakult zűrzavar még nem bizonyult elegendőnek a szabadkőműves hatalom átvételhez. A cár még maradt. Ezért a forradalmi események titkos agitátorok szításában tovább folytatódtak, majd decemberben nyílt moszkvai felkelésben tetőztek. A frissen megalakult pártok támogatásával a felkelést a cári katonaság leverte. A szabadkőművesség vezetői a bukott forradalomról úgy vélekedtek, hogy az kitűnő főpróba volt egy későbbi nagy forradalom kirobbantásához. A zsidó szabadkőművesek üzelmeinek végül is az orosz nép itta meg a levét. 1907-1910-ig a cári kormány tömeges áttelepítéseket hajtott végre Szibériába, Közép-Ázsiába és Távols-Keletre, hogy elejét vegye egy újabb forradalmi megmozdulásnak.

Az Ibériai-félszigethez hasonlóan Eurázsia szélét is kitüntetõ figyelmébe vonta a szabadkőművesség. Az oroszországi lázadás még jóformán nyugvópontra sem jutott, amikor 1908-ban a Szaloniki Páholynban előkészített forradalom tör ki Törökországban. Szaloniki az egyetlen olyan európai város abban az időben, ahol a zsidóság alkot többséget. 110 ezer lakosból 70.000 fő származik Bocchoris király által kiválasztott nép utódaiból.

Az egész Európát keresztül-kasul átszelõ zsidó szabadkőműves titkos merényletsorozat, amely mind-mind egy európai háború kitörését indukálták. A Habsburg-ház Ferenc Ferdinánd meggyilkolásával történt megalázása végül is kiváltotta a Monarchia elégtételét szolgáló fegyveres támadást. A háttérből szabadkőművesek által irányított angol-francia kormányok elégedettek voltak. Semmiféle érdeksérelmet ugyan nem szenvedtek, de Szerbia számonkérése számunkra elegendõ ok volt a hadüzenetre. Ők ugyan fegyveres támadást nem indítottak, de a Monarchia szövetségeseit és nemzetiségeit káprázatos területi gyarapodás ígéreteivel szövetségesük elárulására bírták. Az ígéreték tárgya természetesen a Monarchia területei voltak. Az angolok is, a franciák is könnyen ígérték, majd adták oda azt, ami nem volt az övék. Már ez önmagában is zsidó mentalitásra vall, a mások javaiból fizetni

meg a nekik tett szolgálatokat.

Anglia hasonló módon szedte rá Oroszországot is. Majd Németország és Törökország háborúba rángatásával a konfliktus világháborúvá terebélyesedett. A szabadkőműves zsidóság elégedett. A hadiszállításokat mindkét oldalon ők végzik. Silányabbnál silányabb árut szállítanak busás haszon fejében. Az orosz sár, hó és víz leszaggatja a katonák lábáról a papírbakancsokat. Amikor a hadviselő felek nemzeti bankjai és a lakosság tartalékai kimerültek, színre lép az amerikai zsidó bankár. Hitelt kínál és ad a háborút folytatásához mindkét oldalon. Ezzel a háború folytatásának vagy feladásának döntési joga kicsúszik a hadviselő kormányok kezéből. Átveszi azt a szabadkőműves zsidó bankok konzorciuma. A legnagyobb precizitással kiszámítják: amikor a hitelek olyan méreteket öltenek, hogy annak kamatfizetési terhe lefedje a békeidőszak várható termelésének minden megtakarítható jövedelmét, a további hitelek folyósítása megszűnik. Ezzel egy időben a szabadkőművesség másik "szakágazata" megkezdje a vesztesre ítélt nemzet vagy nemzetek forradalmi lázítását. Jönnek a "békemozgalom" szervezői. A hosszú nyúlt háborúban elcsigázott háttország lakosai öregek, asszonyok önkívületbe esve skandálják: "Le a háborúval! Békét most!"

A kormányok ámulva tapasztalják, hogy az utcai tüntetések élén ugyanannak a nemzet idegen fajnak képviselői lázítanak akik először háborúba rángatták őket majd a háború vívásához szükséges élelmet és anyagokat szállították, a hiteleket folyósították. Csak most eszmélnek rá, hogy mibe is keveredtek. Sajnos későn. Az anarchiát megállítani már nincs sem lelki, sem fizikai erejük. A nemzethez hű haderő mivel onnan a zsidók kiügyeskedték magukat - hősi küzdelmével mindenütt az ország határain kívül védi hazáját. Az üldözés elől befogadott idegen kisebbség pedig otthon szítja az általa keltett elégedetlenséget. Vajon mely nemzet fiai képesek az ellenség ellen küzdeni, ha nem tudja otthon biztonságban szeretteit: feleségét, gyermekeit és szüleit?

Elsőnek a legnagyobb területű és népességű, mégis egy főre esően a legszegényebb állam: Oroszország esik ki a háborúból. Pedig a hatalmas terület utánpótlási feladata és a közép-európai ember számára nehezen elviselhető tél ezúttal is nagyobb kárt okozott ellenfeleinek, mint maga az orosz haderő. Az élelmiszertermelés és a felbujtók támogatásának elégtelensége végül is kimerítette a cári kincstárat. Mivel Anglia és

Franciaország maga is készült a háborús szereplésre, haditermelése nem volt képes a nagyarányú orosz igényeket is kielégíteni. Bár a hadiszállítási lehetséges formája ebben az időben még nem is nagyon tette lehetővé nagy tömegű felszerelés és élelmiszer gyors eljuttatását Oroszország területére.

Az orosz hatalmi egyensúly megbomlásával érdekes módon Kerenszki személyében egy zsidó kerül az ország élére. Ez a tény különös figyelmet érdemel egy olyan ország esetében, ahol a zsidóság sem a hatalom, sem a nép körében nem örvend nagy népszerűségnek. Ellenkezőleg kifejezetten antiszemita környezetben élt. Kerenszki még olyan időben szerezte meg Oroszország hatalmát, amikor a kemény radikalizmus bevezetésére még nem értek meg a feltételek. Ezért kormányzása csak átmeneti lehetett, amely előkészíti az ultra radikális zsidó hatalomátvétel feltételeit. E célra kitűnően meg is felelt.

Az angol-francia haderő hadba lépésével Németország kétfrontos háborúra kényszerült. Amitől a német nagyvezérkar mindig is nagyon félt, most bekövetkezett. Bár a német katona harcértéke jóval meghaladja akár az orosz, a francia vagy az angol katonáét, az angol-francia agresszió komoly fejfájást okozott a németeknek. A több mint két éve tartó orosz háború nehéz klímájával és terepével már alaposan megtörte a német hadsereg erejét. Az "újonnan belépő" antanthatalmak pedig friss erővel rontottak a már minden ízében megfáradt országra. A kétségbeejtő helyzetre tekintettel, valamit tenni kellett annak könnyítésére.

A világháborút kitervelő és kiprovokáló szabadkőművesség látta és érzekelte Németország és a nagyvezérkar dilemmáját. Ez nem is volt nehéz, ehhez nem kellett költséges hírszerző szervezeteket működtetni, hiszen már jóval a háborút megelőzően számos páholy létesült és fészkelte be magát a német társadalom minden hatalmi központjába. Ne tekintsük a véletlen művének, hogy egy időben jelentkezett a szabadkőművesség azon igyekezete, hogy a svájci emigrációban élő, a bolsevizmus elméletét szövögető, Marx kiváló követője, a zsidó szabadkőműves Lenin vegye át és vigye győzelemre az oroszországi zsidóság által már vélhetően kellően fellázított lakosság forradalmi hangulatának további irányítását. A másik oldalon pedig a német nagyvezérkar egyfrontos háborúra való visszaállításának szükséglete. Nehéz elhinni, hogy a német tábornokoknak nem súgtak valahonnan,

mivel ők is pontosan Leninre fogadtak. Pedig sokkal kézenfekvőbb lett volna a háborút feladni, annál is inkább, mert Németország ebben az időpontban fáradt volt ugyan, de nem kimerült. Ennél fogva jóval méltányosabb békeszerződésre lehetett volna kilátása, mint amikor Wilson amerikai elnök 14. pontjának csapdájába esett.

Lenin a kétoldalú mondhatni olajozott közreműködésnek köszönhetően Németországon keresztül Finnországon át egy leplombált marhavagonban könnyűszerrel Oroszországba "utazott". Egyes visszaemlékezők tudni vélik, hogy Lenint hazautazása során fogadta II. Vilmos német császár is. Állítólag ekkor állapodtak meg a németek Leninnel, hogy a forradalom győzelme után kivonja Oroszországot a háborúból és békét köt Németországgal. A történelem mindenesetre igazolta e feltevést annak ellenére, hogy még Lenin legközvetlenebb munkatársai is - mint például Trockij - ellenezték a németek elleni háború befejezését. Lenin megbízása még korainak tűnt, s így vissza kellett őt csempészni Finnországba, de az oroszországi szabadkőművesség erőltetett munkájának eredménye három hónap múlva megteremtette a végleges hazatérés feltételeit. Bár nincs kétség az iránt hogy Lenin is zsidó volt (eredeti neve: Zederblum (Domonkos László: Titkos történetünk. 98. old.) bizonyos, hogy felesége is zsidó és gyermekei is beszélték a jiddis nyelvet. Lenin az elméleti és nagytekintélyű vezetője az új orosz államnak, de - ahogy mondani szokták - a piszkos munka végrehajtója Trockij az amerikai zsidó, aki Bronstein néven New York keleti részéből származott. Maga mögött tudja az East Side, a New York-i zsidó vallási vezetők erkölcsi és anyagi támogatását, csakúgy, mint Jacob Schiff, Guggenheim, Max Breitung, Warburg, Khun, Loeb & Co. bankházakat, akik hatalmas összegekkel segítették Leninék forradalmának győzelmét. Talán mondani is felesleges, hogy ezek a bankházak valamennyien zsidók tulajdonában, illetve irányítása alatt álltak. (Marschalkó Lajos: Világhódítók. 43. old)

Egy érdekes tény magára kell, hogy vonja figyelmünket: Lenin hazacsempészési műveletét a német nagyvezérkarból Ludendorff tábornok bonyolítja le. Az a Ludendorff, akit Hitler nemzeti szocialista puccsa idején Hitler fontos támogatói között találunk. Ludendorffnak alapos ismeretei voltak a szabadkőművesség természetrajzát illetően, amelyről könyvet is írt. Az új belépő szabadkőműves beavatási szertartását oly részletesen írja le, mint aki ilyent résztvevőként megélt.

Úgy gondoljuk, Ludendorff életrajza nyílt és kevésbé nyílt részleteinek újbóli feldolgozása és alapos elemzése nem lenne a német történészek kárára.

Az oroszországi bolsevista forradalom, a nemzetközi szabadkőművesség bábáskodásával történő győzelme iszonyú anyagi kárt okozott ennek az országnak. Ez a hatalmas kár mégis eltörpül, amikor számba vesszük azt a szinte kifejezhetetlen kárt, amely emberéletben esett. A szadizmus tombolása, amely egy Dzserszinszki nevű lengyel zsidó irányítása mellett kiirtotta a teljes orosz értelmiséget, majd Sztálin alatt a teljes középosztályt, a világtörténelem példa nélkül álló barbársága. A megszülető bolsevista hatalom egymaga több kommunistát ölt meg, mint az egész világ kommunistauldözése együttvéve. Mint ahogy történetének első negyven évében több alattvalóját gyilkolta meg, mint az egész világ minden más országának diktatúrája együttvéve. A legnagyobb szám, amelyet hitelt érdemlő forrásokból olvashatunk, mintegy harmincnyolcmillió, ezt még tetézi a második világháború, egyesek szerint huszónhétmillió, mások szerint húszmillió halottja. Ez ugyanúgy a bolsevista hatalom számlájára írható, mint a Sztálin parancsára éhínséggel, vagy kirakatperekkel kiirtott lakosság. A második világháború ugyanis éppen úgy a világ szabadkőművesség tervezésében és akaratóból következett be, mint az októberi orosz forradalom. Mindkettő a zsidóság érdekeit szolgálta.

Ma már vitatni sem lehet, hogy a második világháború felelőssége a bolsevista szovjet hatalmat terheli. Erre nem adhat felmentést, hogy Németországot kényszerítették a Szovjetunió preventív megtámadására. Ma már ismerjük annak a szovjet G.R.U. tábornoknak, Viktor Szuворov álnéven megírt emlékiratát, amelyben bevallja, hogy Sztálin 1941. július 6-ra tervezte Németország megtámadását a közös lengyelországi határ teljes szélességében, valamint Románia felől indítva. A német hadvezetés erről pontos tudomást szerzett. Mindezeket figyelembe véve, a német vezetésnek egyszerűen nem maradt más választása, mint a támadás bevárása helyett preventív támadással elejét venni és megakadályozni a hatalmas szovjet ármádia szervezett indítását, amelynek megállítása meghaladta volna a német haderő képességeit.

Az oroszországi forradalom győzelmével a világon kétezer év múltán első ízben került a zsidóság politikai hatalomra. 1920-ban a népbiztosok tanácsa 22 tagjából 17 zsidó, de a többiek is úgynevezett "hasznos

gojok". A "szocialista állam" intézményeiben ez az arány még nagyobb a zsidóság javára. Az oroszoknak szinte semmi beleszólása nincs hazájuk kormányzásába. A proletárdiktatúra csak jelszó, minden valóságos tartalom nélkül. Miklós cárt, feleségét, lányait és beteg fiát szovjet megbízottak legyilkolták. Az öt fő, aki ezt végrehajtotta, kivétel nélkül mind zsidó volt. (Henry Ford: A nemzetközi zsidó. 124. old) Az új hatalom ideológiája eszeveszett támadást intéz a kapitalizmus ellen. Ezúttal hangsúlyozni kell, hogy a támadott kapitalizmus nem más, mint a nem zsidók pénze, mint ahogy minden forradalom is zsidók által szított felfordulásnak sincs soha más célja, mint a nem zsidó tulajdon megszerzése. Ez a "választott nép" teóriájának gyakorlati lényege.

Mivel a zsidók szerint azzal, hogy Isten őket választotta saját népének, egyben az egész világ minden javait nekik adta. Ami jelenleg nincs birtokukban, annak visszaszerzésére bármilyen módszer megengedett. Amíg létezni fog nem zsidó vagyon, addig számolni kell a népek fellázításával, felforgatással, forradalommal, békétlenséggel és háborúkkal. Ehhez a keresztény és más vallások lelki és fizikai gyengesége, megalkuvása, a másság iránti toleranciája különösképpen a korrumpálhatósága a kellő feltételeket, bármikor előidézhető körülményeket megteremtette. A forradalom vagy háború kitörésének ideje csupán attól függ, hogy egy-egy országban vagy országok régiójában mikor keletkezik, akkumulálódik annyi nem zsidó vagyon, amelynek megszerzése a zsidóság számára csábító akár nagyobb emberáldozat árán is. Különben is gondolják - a nagyarányú technikai fejlődés mellett egyre kevesebb ember képes a lehetséges értékek létrehozására. A többiek, az egyre nagyobb számú munkanélküli már csak szükségtelen kolonc, a megtermelt javak értelmetlen pusztítója. Egyre többször lehetünk fültanúi olyan zsidó elszólásoknak, amelyek nem titkolják, hogy a világ népességének akár egymilliárd fővel való csökkentése "jótékonyan" hatna a világ társadalmi és gazdasági folyamataira.

Az oroszországi kommunista forradalom magvai eljutottak és kitűnő termőtalajra leltek az emancipált Magyarországon is. Bár a vörös vihar végigsöpört az első világháború vesztesre ítélt országainak mindegyikén. Ausztriában is, de különösen Németországban a zsidóság közel állt a hatalom átvételéhez. A forradalmi lázítás utcai tüntetéseit a fegyveres erők felismerve, hogy kik és milyen célból szítják elfojtották. A zsidó Róza Luxemburg és Karl Liebknecht német kommunista

vezérek is utcai harcokban lelték halálukat. Magyarországon azonban ismét akadt egy "szabadelvű" arisztokrata, aki hajlandó volt egy gyékényen árulni a szabadkőművesség hazai reprezentánsaival. A budapesti zsidóság keltette utcai tüntetések és zavargások idején miniszterelnök lesz, de "barátai" - a főkolomposok ugyan már korábban börtönbe kerültek - szítására az elégedetlenség folytatódik.

Szabadkőművesség vezetői megértetik vele, hogy a hatalmat át kell adnia a börtönben ülő zsidó vezetőknek, Kun Bélának. Károlyi Mihály szabadkőműves esküjéhez híven engedelmeskedik. Kun Béla és társai a börtönből gyakorlatilag miniszterelnökként, illetve miniszterekként jönnek ki. A szemfényvesztés kedvéért ugyan népbiztosoknak nevezik magukat, de ez a lényegen semmit sem változtat. Budapest nagy közönsége pedig a neveket hallva ámulva csodálkozott, hogy tüntetéseivel kiket is segített hatalomra.

1919. március 21-én Magyarországon egy maroknyi mindenre elszánt, elvetemült világpolgár megkezdi a zsidó kapitalizmus szisztematikus átalakítását zsidó kommunizmussá. Szamuely Tibor és martalócai mint a szocializmus úttörői páncélvonaton járnak be az országot. Nyomukban mindenütt a vér és halál. Kalocsa, Devecser, Hajdúszoboszló, Debrecen akasztott parasztjai csüngnek alá az utat szegélyező fákról. Akik a hatalmat kezükben tartják, az egy Garbai Sándor kivételével valamennyien zsidók, a szabadkőműves határozatok végrehajtói. Kár, hogy Eötvös József nem érthette meg! Bizonyára értetlenül szemlélte volna mindazt a terrort, amelynek előkészítésében oly jelentős szerepet játszott. A nemzet súlyos hanyatlását jelenti, hogy olyan helyzet állhatott elő, amikor idegen befogadott kisebbség fegyvert emelhetett a befogadó többség ellen, a nemzet legjobbainak akasztófát állíthatott. Az antanthatalmak kormányai - bár maguk is a szabadkőművesség befolyása alatt álltak - megdöbbenve figyelték e vérszomjas horda elképesztő rémuralmát. Különösen a franciák rettentek meg, hiszen alig fél évszázada kerítette hatalmába hazájuk kormányzatát is. Felrémlett előttük, hogy a párizsi kommun hasonló terrort irtotta népüket. Nehogy a párizsi Grand Oriens Nagypáholy terve - amelyről tudtak ugyan, de részleteit nem ismerték - valamiképpen Franciaországot is megégesse.

Egy olyan országba ugyanis, amelyben száz év alatt ez a kór kétszer is pusztított, a vörös láng könnyen átcsaphat harmadszor is. Mivel Magyarország Ausztriával és Németországgal ellentétben nem tudta

saját maga felszámolni a bolsevista uralmat, a franciák nem találtak jobb megoldást, mint az ország izolálását, minél nagyobb mértékű megcsonkítását. Annál is inkább, mert ez előzetes tervüknek is megfelelt, hiszen Magyarország szomszédainak árulásuk fejében már korábban nemzetiségi területeket ígértek. Biztos azonban, hogy a Tanácsköztársaság kikiáltása nélkül azok a nemzetiségek által lakott területeknél többet nem kaptak volna. Így azonban akkora színmagyar területekkel egészítették azokat ki, hogy a nemzetiségek éppen csak többségbe legyenek. Így került például Romániához csaknem hárommillió magyar lakos. A szégyenletes trianoni diktátum után a nemzetközi zsidóság üzelve révén Magyarországot olyan országgá nyomorították, hogy határain kívül egy országnyi etnikuma él.

Csak miután az országot egyharmadára zsugorították, engedték meg Horthy Miklósnak, hogy felszámolja a szabadságkorszak uralmat. Egyelőre nincs rá bizonyíték, de biztosra vehető, hogy Horthy szegényes ellenforradalmát a Rózsadombi Tizenhárom paktumához hasonlóan csak bizonyos feltételek mellett engedélyezték. Míg a bőrkabátos Szamuely által vezetett Lenin-fiúk és Kun Béla vérbírósága a 133 nap alatt mintegy 600 főt végzett, illetve végeztetett ki, addig Horthy ellenforradalmi rendszere a húsz év alatt ennek csupán a töredékét likvidálta. Pedig a hazaárulásnak és a lakosság elleni terrornak ez a minősített formája sokkal nagyobb felelősségre vonást kellett volna, hogy kiváltson. A zsidóság felmentése- a legkirívóbb eseteket kivéve egészen biztos, hogy ott szerepelt a feltételek között. Horthy "felszabadító" ellenforradalma még azt is lehetővé tette, hogy a népbiztosok külön luxusvonaton 200 millió aranykorona értékű magyar vagyont vigyenek Ausztrián át Moszkvába. Horthy és kormánya sohasem emelt igényt a szovjet kormánynál erre a hatalmas vagyonra. Nyilván nem véletlenül. Mintha mi sem történt volna, a zsidóság olyan kivételes és megbecsült helyzetbe került, hogy állítólag Horthy Miklós egyik fia közülük vett feleséget magának.

Ismert dolog, hogy a második világháború idején a zsidó terjeszkedésre vonatkozó korlátozó rendeleteket csak a német szövetséges hatalom erős nyomására hozatta meg, amelyek végrehajtását el is szabotálta. Ez a semmivel sem indokolható magatartás végül is oly mértékben megingatta szövetségesünk bizalmát, hogy az megszállta az országot. A német megszállást követően az ellen sem emelt szót, hogy a német hatóságokkal megállapodva Chorin, Weiss, Kornfeld és Mauthner

családok magyarországi vagyonukat azoknak eladva német repülőgépen mintegy 1000 kg, a magyar nép verejtéke árán megszerzett aranyat és egyéb ékszereket tetemes valutával együtt Portugáliába menekítsék. Újpéteri Elemér, hazánk lisszaboni ügyvivője számjeltáviratban kért tájékoztatást, hogy miképpen történhetett az, hogy ilyen óriási vagyont a kompetens magyar hatóságok tudta nélkül el lehetett idegeníteni. Kérdésére csak megkésve, akkor is semmitmondó választ kapott. (Marschalkó Lajos: Országhódítók. 192. old)

Mindez eltörpül azzal a felelőtlenséggel szemben, amellyel a második világháború során a legsúlyosabb és máig tartó káros következményekkel járó döntéseit a kormányzó a zsidóság tanácsaira és azok érdekében hozta meg. Amikor a német szövetséges kéri, hogy 1941 áprilisában a magyar csapatok vegyenek részt a Jugoszlávia elleni hadműveletekben, mert most alkalma nyílik a Trianonban elvett Délvidék felszabadítására. Horthy vonakodik, a tagadó választ fontolgatja. Ekkor Chorin Ferenc és a budapesti zsidó hitközség vezetői kéri, hogy ne tagadja meg a németek kérését, mert ez esetben azok 10 nap alatt lerohanják az országot, és internálják a biztonságban élő magyarországi zsidóságot. Horthy még csak fontolóra sem veszi ennek lehetséges eshetőségét. Minden mérlegelés nélkül kiadja a hadparancsot. "Előre az ezeréves magyar határokig!" Döntését azonban nem a magyar területek visszaszerzésének nemzeti érdeke motiválja, hanem a nemzetárulásban bűnös zsidóság megmentése. (Újpéteri Péter: Végállomás Lisszabon 450- 456. old)

Ez a megmagyarázhatatlan könnyelműség három hónap múlva megismétlődik. Amikor 1941. június 22-én a szovjet szabadkőműves kormány magára erőlteti Németországot. A szabadkőműves zsidóság előzetes terveinek megfelelően Magyarországot is a Szovjetunió elleni háborúba kényszeríti. Ma már tudjuk, hogy a német Barbarossa-terv az esetleges Szovjetunió elleni hadjáratban nem számol a magyar haderő bevonásával. A hadműveletek megindítását követően Sztójay Döme, berlini nagykövetünk korabeli távirata megerősíti, hogy a német hivatalos körök nem kéri Magyarország hadbalépését a Szovjetunió ellen. (Bárdossy László: A népbíróság előtt.232. old.) Nem mellőzhető a kérdés; miért volt erre a zsidóságnak szüksége? Mielőtt érdemben válaszolnánk, a kérdést ki kell bővíteni. Miért volt szüksége például Bulgáriára, aki nem is vett részt Németország oldalán a Szovjetunió elleni háborúban, vagy Lengyelországra, aki nemcsak hogy nem volt

Németország szövetségese, hanem a háború kirobbantása céljából feláldozva éppen ellensége lett. Ezúttal a szovjet agresszióhoz kétség sem fér, nem úgy, mint Magyarország esetében, ahol a kassai bombázással ellene elkövetett szovjet agressziót a mai napig tagadják.

A hírhedt Tanácsköztársaság 1919-es bukása után az új kormányzat felismerte, hogy kiknek köszönheti az ország a világháború minden szenvedését és veszteségeit, a 133 napos rémuralmát, s végül Trianont. A magyar kormány egyik legelső intézkedése volt, hogy betiltotta a szabadkőműves páholyok működését. A párizsi békediktátumokkal örült munkájukat befejezve szinte a páholyok betiltásával egyidejűleg megkezdtek azok újbóli szervezését. A legfondorlatosabb módon kezdtek nyomást gyakorolni a magyar kormányra legális működés újbóli engedélyezése érdekében, könnyen teheték, hiszen a nemzetek felügyeletére létrehozott Népszövetség teljes irányítása is a szabadkőművesség kezébe került. Amikor a csonkaország gazdaságának újjászervezésére és talpra állítására, a Korona pénzrendszer inflációjának megállítása Magyarország külföldi hitelekre szorult, a szabadkőműves bankvilág már feltételként szabta a páholyok működésének újbóli engedélyezését. Bethlen István miniszterelnök és maga Horthy kormányzó is egy ideig ellenálltak. Török László dr. mérnök a titokban akkor is működő Symbolikus Nagypáholy egy vezetője, 1923 végén maga hozta össze az Association Maconnique Internationale nevű szabadkőműves szervezet vezetőit genfi kongresszusán Bethlen István gróffal a magyarországi páholyok felszabadítása érdekében. Török László meghívására Budapestre utaztak a svájci Reverchon és a New York-i Ossian Lang szabadkőműves páholyok nagymesterei is. Beható tárgyalást folytattak a magyar kormánnyal. Kérvényt nyújtottak be a kormányzóhoz is a páholyok újbóli engedélyezése érdekében.

Az erőlködés végül is meghozta eredményét, bár a magyar kormány kikötötte, hogy csak nyilvános szervezetek formájában működhetnek. A talpraesett zsidóság ennek ugyan nem örült, de fejfájást sem okozott neki. Különböző fedőnevek alatt tovább folytatták korábbi titkos működésüket. A pesti polgár megütközve tapasztalta, hogy az "újonnan" alakult Ingyentej Egyesület, Ingenkenyér Egyesület, Budapesti Szünidei Gyermektelep Egyesület, Nyomorék Gyermek Otthona, a budapesti skót misszió iskolája, a Magyarországi Good Templár Társaság, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség,

Magyarországi Békeegyesület, a Rotary Club stb. vezetése kizárólag zsidó kezekben van. Ezek a szabadkőműves szervezetek immár a kormány asszisztálásával a népámítás iskolapéldáivá váltak.

Ezek a szabadkőműves szervezetek immár a kormány asszisztálásával a népámítás iskola példáivá váltak. Ebből a szembekeötösdből a zsidóságnak még olyan előnye is származott, hogy működési költségeit a korábbival ellentétben nem maguk, hanem a keresztény értelmiség és nem egyszer maguk az állam szociális intézményei fizették.

Tisztességesnek egyáltalán nem mondható ravasz módszerekkel vágnak eret a nem zsidó mágánásokon, vállalatvezetőkön és más szellemi előkelőségeken. Bakonyi Kálmán dr. nyug. kúriai bíróra való hivatkozással valaki telefonon hívta a kiszemelt urakat, hogy jótékony adományra szólítsa fel őket az Ingyentej vagy az Ingenkenyer Egyesület részére. Bakonyi Kálmán dr. neve nagyon jól csengett. Az illetékes zsidókon kívül senki sem tudta, hogy ő az egyik fedőnévvel álcázott szabadkőműves páholy nagymestere. A telefonáló úr szerényen csupán azt kérte, hogy a hivatkozott jótékonyági egyesület nevében valaki tiszteletét fogja tenni, és az adományok feladására alkalmas csekket fog letenni a méltóságos úr asztalára. Az adományozásra kiszemelt áldozat gyanútlanul a segíteni akarás boldog érzésével adta postára karitatív pengőit. Az áljótékonyági tranzakciót szervező és irányító szabadkőműves vezetők jóízűen mulattak azon, hogy a gyűjtőíveken nemegyszer olyan adományozók neveit is megtalálták, akik egyébként adáz ellenségei voltak a szabadkőművességnek.

Talán mondani is felesleges, hogy a valóban ingyenkenyérre és ingyentejre szoruló családok és gyermekeik egyetlen fillért, illetve tejet vagy kenyeret sem láttak a "rászedett gojok" adományaiból. A pénzt kifejezetten szabadkőműves célra használták fel. Egy részét a segítségre szoruló szabadkőműves testvérek, valamint a Németországból kiülődzött szabadkőművesek megsegítésére, továbbá a cionista állam kiépítésének költségeire fordították, nemkülönben felgyülemlett adósságaikat fizették belőle. Nem csoda, hogy előbb-utóbb az adományozók gyanút fogtak, és illetékes helyen panasszal éltek. Ezután a szabadkőművesek a "jótékonyági tevékenységüket" más formában gyakorolták. A testvéreknek ezután nem az egyesület központjában osztották a kenyeret, hanem csak az utalványokat osztották ki, amelyek többnyire meghatározott zsidó tulajdonban, vagy bérleményben levő péküzletekben voltak beválthatóak. A segélyezettek megszűrése

változatlan maradt. Ahol nem zsidó péküzletben váltották be a kenyéruitalványokat, ott legtöbb esetben a derék kereskedő vagy ingyen, vagy önköltségi áron adta a kenyeret ezeknek a különös intézményeknek.

Ez a szeniális telefonötlet mintha 1998 tavaszán az országgyűlési választások alkalmával megismétlődött volna és hasonlóan jó eredménnyel zárt. A reklám és kampányszervező szakemberek figyelmébe garanciával ajánlható. Szakmai képzésük során pedig kötelező tananyagként felhasználásra javasolható.

A Magyarország elleni üzemek kiteljesedése

A magyarországi zsidóság a kormányzónak a háborúba való belépésünk elrendeltetésével feltette a nemzet fejére a Dózsa György által már megismert izzó, tüzes vaskoronát. Nem tudjuk, hogy csodálkozzunk-e Horthy naivitásán, amiért zsidó tanácsadói egyben gyakori kártyapartnerei kérésére beletaszította Magyarországot a második világháborúba, vagy egyértelmű bizonyítékok hiányában is tételezzük-e fel a zsidóság "világmegváltó" terveibe való valamilyen mértékű beavatottságát. Hiszen tudjuk, hogy Churchill is szabadkőműves minőségében herdálta el Anglia világpolitikai hegemoniáját. E súlyos gyanút megerősíteni látszik, hogy Horthy és családja részére portugáliai emigrációja idején haláláig állítólag zsidók folyósították megélhetési költségét, mondhatnánk a "nyugdíját". Bár 1940 márciusában tartva attól, hogy Románia esetleges német megszállását Magyarországon történő átvonulással hajtják végre, egyidejűleg hazánk megszállása is bekövetkezne, Teleki Pál miniszterelnök Horthyval egyetértésben ötmillió dollárt helyeztetett letétbe az Egyesült Államokba egy esetleges emigrációs kormány céljaira.

A német-román viszony szövetséggé fejlődésével a washingtoni magyar követtel ezt a letétet visszautaltatták a Magyar Nemzeti Bank számlájára. Már az is komoly dilemmát okoz, hogy 1940 márciussal ellentétben 1944-ben miért nem látták szükségét egy ilyen emigrációs alap semleges külföldön való elhelyezésének. Annál is inkább, mert a magyar kormányzat Horthyval együtt kezdettől fogva tisztában volt azzal, hogy Németország vezette szövetség biztosan el fogja veszíteni a háborút. Azt is tudniuk kellett, s tudták is, hogy a háború befejezése

után Magyarországot más államokkal együtt fizetségül fogják odadobni a Szovjetunió háborús veszteségeinek fedezetére. Erre már a háború elindítása előtt és alatt is számos jel utalt. Oroszország története egyértelműen igazolja, hogy évszázadok óta legfontosabb célja a terjeszkedés, a birodalom területének és befolyási övezeteinek növelése volt. Anglia és az Egyesült Államok pontosan ezt használta ki. Háborús emberveszteségeinek fejében a területi és gazdasági befolyás növekedését ígerte már a háború kitörése előtt. Ismerjük Bareza György londoni követünk emlékirataiból Churchill 1941 áprilisi nyilatkozatát, amely a követ búcsúlátogatása alkalmával hangzott el: "... nekünk most legnagyobb ellenségünk a hitleri Németország. Létkérdés számunkra, hogy legyőzzük, és ennek érdekében ha kell fél Európát bolsevizáljuk." Ez olyan egyértelmű utalás a háború utáni "rendezésre", amely nem kerülhette el a Magyar Külügyminisztérium, vagy akár a kormányzó figyelmét.

A Szovjetunió külpolitikai törekvéseiben már jóval a háború kirobbanása előtt felismerhető volt a szomszéd államok érdekerületté váló megszerzése. Jugerth Arnóthy Mihály moszkvai követünk már 1938. június 20-án kelt naplójegyzetében megírja "Litvinov Magyarországgal közös határt akar." Hogyan kerülhette el a magyar kormányzat figyelmét, hogy az a Litvinov egy szabadkőműves zsidó? Nehéz megmagyarázni. Még ennél is kétségbevonhatatlanabb bizonyítékkal szolgál Kristóffy István ugyancsak moszkvai követünk 1939 végén. Jelentéséhez csatolja a Szputnyik Agitátora című folyóirat 1939. december 24-i számát. A lap egy olyan térképet közöl, amelyen a Felvidék visszacsatolásával nemrég visszakerült Kárpátalja Ukrajna részeként van ábrázolva. Ha más nem, hát ez igazán felkelthette volna a magyar kormányzat gyanúját, hogy itt bizony nem akármilyen fondorlattal áll szemben. Annál is inkább, mert ebben az időben a Szovjetuniót szoros barátság fűzi Magyarország szövetségéhez, Németországhoz. Ezt a barátságot a Lengyelország feletti közös osztozkodás idejében akár szövetségnek is nevezhetjük. Ennyire ismeretlen lett volna a zsidóság jellemrajza Horthy előtt? Fel sem tételezte, hogy azok csak a kártyában nem csapják be?

Pedig hol van ekkor még a Szovjetunió elleni magyar hadba lépés?! A fennálló politikai konstellációban józan logikával erre számítani sem lehetett. Csakhogy ezúttal nem a józan logikával, hanem az egész európai nem zsidó pénz megszerzésére irányuló szabadkőműves

logikával állunk szemben. Amint látni fogjuk, nem Hitler és Németország szegül hitszegő módon szembe a Szovjetunióval, hanem éppen fordítva: a Szovjetunió válik hitszegővé, amellyel Németország megvívni kényszerül. A magyar politika irányítói ilyen dimenziókban nem gondolkodnak. Még a Szovjetunióval való hadiállapot beálltának deklarálása után is kergeti a már régen elszállt délibábot, miszerint a bolsevizmus elleni küzdelem az angol-amerikai vezetés szemében dicsőséges dolog, amelyet azok a háború után méltányolni fognak. Elképesztő az a naivitás, hogy nem veszik észre, pedig a szemük előtt zajlik. A világ legszadistább, minden emberi értéket sárba tipró zsidó szabadkőművesség irányításával működő ateista diktatúra, aki ekkor már mintegy 38 millió ember válogatott módon való meggyilkolásáért felelős, időközben a demokráciát, a keresztény erkölcsöt megtestesítő Amerika és Anglia nagyrabecsült szövetségese lett, akinek a keresztény európai hatalmak megsemmisítéséhez számolatlanul küldik a hadifelszerelést, élelmet és mindent, amire szüksége van.

A közönséges bûnöző, postarabló és gyilkos szabadkőműves Sztálin a szabadkőműves Rooseveltt és Churchill testi-lelki jó barátjává avanszált. Amint a Szovjetunió preventív támadásra kényszerítette Németországot, a láthatatlan világhatalom ismét cselekvésre utasítja Horthy Miklós kártyapartnereit. Mai ismereteink alapján a módszer elég együgyűnek tűnik. Még a korabeli német angolán és zsidó erők által keltett pszichózisban is felismerhető kellett volna legyen ez a magyar nemzet elleni attrakció. Nehezen érthető, hogy a szabadkőműves Churchill, Bareza György előtti megnyilatkozása és a zsidó Litvinov "jósomszédi" törekvése között a külügyminisztérium nagy létszámú és kiválóan képzett diplomatai miért nem találtak összefüggést. Hogyhogy nem ismerték fel, hogy a német megelőző támadás után néhány nappal felségjel nélküli repülőgépek kassai bombatámadása a fenti diplomáciai manőver kiegészítése. Az sem keltett gyanút, hogy a légi agressziót követően a zsidóság vezetői alig több, mint két hónap elteltével ismét arra kéri a kormányzót, hogy a németek oldalán lépjen be Szovjetunió elleni háborúba, mert ha nem... - és itt megismétlik a délvidéki bevonulás sürgetésénél használt érveiket - akkor Hitler megszállja Magyarországot és eldeportálja a zsidóságot.

Senkinek sem tűnt fel, hogy ez az érvelés ebben az időben merő képtelenség volt, hiszen a németek által uralt Ausztriából, Csehszlovákiából, Franciaországból stb. még egyetlen zsidót sem

deportáltak. A német hadigazdaság még rendelkezett a szükséges munkaerővel. Horthy inkább hitt zsidó kártyapartnerének, mint a tényeknek. Állítólag a hadiállapot deklarálása ügyében összehívott koronatanácson csak két fő zsidó felsőházi tag szavazott a deklaráció mellett, mindenki más ellene. Horthy - ma még nem tudjuk mi, vagy kik kényszerítették rá - mégis utasította Bárdossy László miniszterelnököt, a Szovjetunióval való hadiállapot beálltát jelentse be a parlamentben. Ne írjuk a véletlen, vagy a vesztes háború zûrzavarának számlájára, hogy a korabeli koronatanácsi jegyzőkönyvek az Országos Levéltárból, a Hadilevéltárból és minden lehetséges archívumból eltűntek és nemcsak a magyarországi archívumokból. Hiányzik a Washingtoni Kongresszusi Könyvtárból, a Stanford Egyetem Hoover Intézetéből is, ahol pedig a korábbi magyar képviselőházi és felsőházi jegyzőkönyvek magyar nyelven időszakonként egybekötve megtalálhatók. Láthatatlan, de gondos kezek időben eltüntették, nehogy feltárhatók legyenek a szabadkőműves zsidóság nemzetellenes üzelmei.

Horthy Miklós kormányzó a legfőbb hadúr, a zsidóság védelme érdekében parancsot ad a Magyar Honvédség Szovjetunió elleni hadműveleteire. Fentiek alapján ne csodálkozzunk azon, hogy a Szovjetunió elleni háború indításában vétlen Bárdossy László miniszterelnököt a vesztes háború után a zsidó népbíróság halálra ítéli és kivégezti, addig a háború indításáért egyedül felelős Horthy Miklós, hiszen a hadsereg bevetésére, mint a legfőbb hadúrnak csak neki volt alkotmányos joga, mentesül minden felelősségre vonástól, a háború után portugáliai emigrációban éli hátralévő éveit, mégpedig zsidók által fizetett "nyugdíjából."

Úgy tûnik, 1942 táján hetedik érzékükkel mégis megsejtik, hogy ennek a háborúnak szellemi irányítása nem annyira Washingtonban, Londonban és Moszkvában, hanem sokkal inkább New Yorkban történik. Azonban ebből is rossz következtetést vonnak le. Úgy gondolják, hogy az amerikai zsidóság által reprezentált USA kormányát áthatja a Németország által uralt zsidóság megmentésére való törekvés. Ismét tévedtek! A magyar kormányzat fel sem merte tételezni, hogy a szabadkőműves világkormány szándékosan "selejtezi ki" saját fajtájából azokat, akik alkalmatlanok arra, hogy a választott nép számára "visszaszerezze" a nem zsidóknál felhalmozódott javakat. Az a sarki fûszeres, kiskereskedő, kisiparos, aki tevékenységével csupán annyi nem zsidó pénzt képes szerezni, amelyből jó színvonalon csak megélni,

de jelentősen gyarapodni nem tud, az haszontalan eleme a világmegváltó új rendnek, aki folyton rászorul a zsidó nagykereskedő szolidaritási támogatására. Neki olcsóbban kell adnia áruját, hogy eredményes maradjon a nem zsidó kereskedőkkel folytatott állandó versenyben. Tunyaságával nem gyarapítja, hanem éppen apasztja a már zsidóvá vált korábbi nem zsidó vagyont. Sokkal nagyobb hasznára válik az elit zsidóságnak, ha Hitler nyakán hagyja őket, hadd tizedelje testvéreit a munkatáborok tífuszjárványa. Németországból pedig busás kártérítést lehet értük behajtani.

Látni fogjuk majd, hogyan likvidálják maguk a zsidók azokat, akik menteni igyekeztek "selejtezésre" ítélt hitsorsosait. Wallenberget, a zsidó Berija viteti szovjet börtönbe, ahol máig ismeretlen időpontban és körülmények között halt meg, a zsidó Kasztner Rezsőt Izraelben zsidók gyilkolták meg. Pedig mindketten sok zsidót mentettek ki semleges külföldre. Valószínű, ez volt a bűnük. A Csehszlovákiához csatolt Felvidéken élő magyar arisztokrata gróf Eszterházy János a 40-es években egyedül emelt szót a pozsonyi parlamentben a zsidók munkaszolgálatra való elszállítása ellen. A háború befejezése után a "hálás" zsidóság Szibériába deportáltatta és börtönükben halt meg. Akadályát képezték egy stratégiai láncolat megtervezett működésének. Pusztulniuk kellett.

A zsidóság gondolatvilágától az ilyen elképesztő bűnök elkövetése nem idegen. Már a zsidóság megszületésének kezdeti idejéből is ismerünk hasonló történeteket. A Mózes első könyvének 37. fejezete szerint Józsefet testvérei megölni készültek, majd a nem várt izraeli karaván érkezését meglátva "hasznosabb" gondolatuk támadt, és eladták hús ezüstért. De Mózes az aranyborjú miatti állítólagos haragjában is leöletett háromezer zsidót. A testvérgyilkolás több ezer éves gyakorlata a zsidóság génjeibe ivódott, amelytől ma már szabadulni akkor sem tudna, ha akarna.

Mind az első, mind pedig a második világháború célja a nem zsidó pénz nagyobb és gyorsabb ütemű megszerzése, a gazdasági konkurensok letörése volt. Ha rövid időre is, de ezt a célt elérték. Az első világháború esetében ez csupán jóvátételek formájában realizálódott, amelynek mértékét olyan magasra állították, hogy kifizetése egyszerűen meghaladta a legyőzött országok - különösen Németország - gazdasági lehetőségeit. Így történt, hogy a franciák szükségét látták 1923-ban -

békeidőben - produktív zálogként a Rajna-vidék katonai megszállásának. A németek által termelt acélt a jóvátétel fejében egyszerűen elkobozták és elszállították. A német jóvátétel -rendszeres fizetés mellett is - körülbelül 1985-ben járt volna le. A franciák ebből a forrásból építették a Maginot védelmi vonalat is. A történelem ilyen nagymértékű jóvátételi kötelezést egyetlen legyőzött állam esetében sem ismer. Kegyetlensége teljes mértékben kimeríti a rablás fogalmát. Vajon minek tulajdonítható az ok nélküli bosszú ilyen könyörtelen formája? A francia, bár konok, nagyműveltségű és kulturált nemzet, éppen ezért nehéz elképzelni, hogy ez jellemző lenne rá. Keresve sem találunk más nyomós okát, minthogy ebben az időben nemcsak a világháború kitervelését, hanem a békekötés feltételeit is a Párizsban székelő Grand Oriens Szabadkőműves Nagypáholyban szövögették.

Ezekre a franciáktól idegen fajú világpolgárookra jellemző ez a kegyetlen szadizmus, amelynek áldozatául estek a korabeli kiegyensúlyozatlan francia államférfiak. Ők sajnos kellő hatalommal rendelkeztek ahhoz, hogy keresztülvigyék a békekonferencián a "nagy keleti zsidók" akaratát a francia nemzet örök szégyenére.

Vajon csodálható-e, hogy akadt egy német vezető Hitler személyében, aki ezt a méltatlan és igazságtalan jóvátétel fizetését megtagadta? Még akkor is, ha újabb vesztes háborúba kényszerítik Németországot. Vajon elérhette volna Németország az 1985-ös életszínvonalát egy vesztes második világháború nélkül is? Erre nem is kell válaszolni.

A második világháború kiprovokálását, majd befejezése után egész Közép-Európa kirablását ugyanúgy a szabadkőművesség tervezte ki, mint az első világháború galádságait. Az első világháború utáni balkezes rendezésből tanulva, de gonoszságait megtartva változtattak korábbi módszerein. Így történt meg, hogy Németországgal még békeszerződést sem kötöttek, hanem a megszálló hadsereg minden mozgatható gépet, berendezést, technológiai leírást szabadalmi oltalommal védett találmányokat elrabolt és hazaszállított. A Szovjetunióban - aki e módszerek fő haszonélvezője volt - jelentős részüket üzembe sem állították, hanem a szabad ég alatt tönkrementek, célját mégis elérte. A németeknek újat kellett vásárolniuk, főleg Amerikától. Mivel Németország gazdasága teljes veszteséget szenvedett, a szabadkőműves New York-i bankárok az angol és más szövetségesektől a háború megnyerése érdekében hadiszállítások fejében megszerzett pénzt magas

kamatra Németországnak hiteleztek, természetesen amerikai áruk vásárlása céljából. A szabadkőműves bankárok tulajdonába példátlan mennyiségű nem zsidó pénz áramlott. A második világháború ötvenmillió halottja mesés vagyonnal gyarapította és gyarapítja mind a mai napig a zsidóságot. Melléktermékeként visszaszerezte a kétezer évvel ezelőtt önként elhagyott őshazát is. Igaz, hogy csak a fanatikus zsidó kisebbség lakja, a többség sokkal jobban érzi magát más népek nyakán, de ha bűnös tevékenységén rajtakapják, van egy hely, ahova menekülhet és az igazságszolgáltatás elől elrejtőzhet. A másság tiszteletével kábított nem zsidó hatóságok pedig bottal üthetik a nyomát.

Elmondhatjuk tehát; a második világháború elérte szabadkőműves kitervelői minden célját. Alapos munkát végeztek. Következményeinek felszámolásához kettőszáz év még akkor is kevés lenne, ha a vesztesek képesek lennének megszabadulni a zsidóság minden bilincsetől. A szabadkőműves zsidóság jelenleg gazdasági hatalmának csúcsán áll. Az aranyborjú ege azonban nem felhőtlen. A világgazdaság mintegy húsz éve már nem képes az egyenletes fejlődésre, hanem betegen bukducsol. Az egyre növekvő aranyborjú tehénne nőve már csak beteg gyermekeket táplál. Az emlőjében pangó tej előbb-utóbb nemcsak az emlőt, hanem a tehenet is feszíti majd. Reméljük, hogy ez a folyamat elvezet a kimúlásához. Őszintén kívánjuk, hogy ez mielőbb bekövetkezzen, s agóniája ne tartson soká.

A betegség akut voltát jelzi, hogy egyre szemérmetlenebb módon immár nemcsak provokálja, hanem kezdeményezi is az ok nélküli háborúkat. Hiába izzította fel az e célra hagyományosan alkalmas balkáni tűzfészket. A lángok nem képesek sem Horvátország, Szlovénia, Bosznia Hercegovina, sőt úgy tűnik még Koszovó esetében sem áttörni a volt Jugoszlávia határain. Ötven évig oly kitaróanátkozta Hitlert, hogy most tehetetlenül áll az előtt a fal előtt, amelyet létrehozott. Ez pedig nem más, mint a kormányok és népek felvilágosult békeakarata. A szabadkőműves tervezők keresik eddigi átkuk tárgyát, az új Hitlert, amely azonban minden erőfeszítésük ellenére csak nem akar előjönni. A németek nem kapnak a Clinton családekre. Hiába mozgósították volt kelet-német testvéreiket. A kereszténydemokrata-liberális kormányzatot ugyan sikerült leváltaniuk, de a szociáldemokrata-zöld kormány sem mutat nagyobb hajlandóságot. Annyit ugyan sikerült elérni, hogy Amerika a NATO költségén elszórta kiselejtezett bombáit, rakétáit, de ennek bizonytalan megtérülése csak a zsidó plutokrácia gondjait

enyhítette átmenetileg.

Az Egyesült Államok szabadkőműves kormányának a német preventív támadást követő nyílt színvallása után már kockázatmentesen megjósolható volt a világháború végeredménye is. Nemcsak a kívülállók, de a szereplők is tisztában voltak azzal. Bármilyen furcsa még Németország is, Hitler is. A második világháború a szabadkőművesség legnagyobb és legeredményesebb vállalkozása volt egész történelme során. A zsidóság Messiás nélkül is megszerezte uralmát az egész világ felett. Iskolapéldáját mutatta, hogyan használják ki, majd fosztják ki naiv hasznos goj szekértolóikat. Álnokságukkal hogyan tudták igájukba fogni a haszonleső angol világbirodalmat. A szabadkőművessé lett naiv Churchill komolyan hitte, hogy a zsidó szervezet részévé válva, ígéretes utasításukat végrehajtva hazája javára dolgozik. Hiába követte az angol uralkodóház egyes tagjainak "jó" példáját, akik maguk is szabadkőművesek voltak. Mi tagadás, ha szerény mértékben is, de annak idején hozzájárultak a Brit világhatalom kialakulásához. Csakhogy világuralma tetőpontján az angol arisztokrácia és a vezető elit elkényelmesedett. Megelégedett elért fejlettségi színvonalával, a további fejlődés természetes evolúció szerinti tipegésével. A világbirodalom tagoltsága, hatalmas birtokainak nagy távolsága és képzetlen munkaereje, a gyarmatok társadalmi szerkezetének hagyománya, a hagyományos angol konzervatív gondolkodás mozdíthatatlansága leküzdhetetlen akadályt jelentett a szabadkőműves világhatalom kialakítása számára.

Sokkal ígéretesebbnek tűnt a csaknem ötven egymással szomszédos államot integrált Amerikai Egyesült Államok, melynek egységes működésre szervezett gazdasága már hatalmas teljesítőképességgel jól működött. Amennyiben az olcsó, nagy mennyiségű gyarmati energiával táplálható robbanásszerű fejlődése, s ezzel együtt a zsidó tőke gyors növelése biztosítható lesz.

Szükséges tehát a föld gyarmatainak újra felosztása. Ehhez a világpolitikai konstelláció rendkívül kedvező. Amerikának is, a Szovjetunióknak is szabadkőműves kormányzata van. A két legnagyobb gyarmattartó hatalom Anglia és Franciaország vezetése szabadkőműves befolyás alatt áll. A láthatatlan szabadkőműves világkormány, valamint a Cionista Világszövetség irányító központja a háború idején Londonból áteszi székhelyét New Yorkba, illetve Washingtonba. Innen sokkal

egyszerűbb lesz a háború végén annak gyümölcseit betakarítani. Helyesen állapította meg Hitler Horthy Miklós kormányzó előtt az 1943. április 16-i Klessheimben tartott megbeszélése során: "Anglia már elkótyavetyélte Európát a szovjeteknek és ugyanazok a zsidók, akik Angliában és Amerikában uralkodnak, uralkodnak Moszkvában is." (Hitler hatvannyolc tárgyalása. II. kötet. 69. old.)

Ma már kiegészíthetjük Hitlert: ugyanazok uralkodnak Budapesten is, sőt a világ legnagyobb részén. A sors különös iróniája, hogy Berlinben is. Hitler ugyan itt nem nevezi nevén, csupán sejteti, hogy kikre gondol. Azt hisszük, ebben is ki kell egészítsük őt. Ez a multinacionális hatalom nem más, mint a Carroll dr. által Uralkodó Együttesnek nevezett zsidó szabadkőműves láthatatlan hatalom, amely a második világháborúval megteremtett feltételek realizálásaként uralma alá hajtotta a teljes keresztény világot.

A zsidóság történelme során mindvégig hitt és fanatikusan ragaszkodott a Mózes által megfogalmazott választott nép teóriához. Minden tervét és cselekvését hosszabb távon ennek rendelte alá. Még akkor is azt a célt szolgálta, amikor úgy tűnt feladja a dogmát. Lenin volt az, aki ezt nyilvánosan is megfogalmazta a NEP-korszak bevezetésekor. Jelszava így hangzott: "Egy lépés hátra, két lépés előre". Amikor Istentagadó szerepében jelent meg, a valóságban csak a más vallásúak Istenét vitatta. A sajátjához görcsösen ragaszkodott, hiszen anélkül összeomlana a "választott nép" elmélete. Azzal, hogy magát Isten választott népének deklarálta, jogot formált a Föld összes javaira, hiszen az reprezentálja választottságát. Következésképp a Föld minden népe kizárólag az ő szolgálatára teremtett. Az általuk megtermelt javakból csak olyan mértékben részesülhet, mint az igavonó állat, amennyi alkotó erejének fenntartásához szükséges. Akinek ennél többje van, az azt a választott néptől ellopta. Már a zsidó gondolkodású francia filozófusok, az enciklopédisták megfogalmazták, hogy: "A magántulajdon = lopás". Maguk között bizonyára kiegészítették azzal, hogy kivétel a zsidó tulajdon. A zsidóság felfogása szerint ezt a "lopott" tulajdont nekik "jogukban áll" bármilyen módon visszavenni. Ha a nem zsidók törvényei ez elé akadályokat gördítenek, annak minden kijátszása megengedett. Ebbe egyaránt belefér a sarki fűszeres súly- és minőségcsontkítása, vagy a tőzsdecápák árfolyammanipulációja.

A világban felgyülemlett "ellopott" nem zsidó pénz és egyéb javak

visszaszerzésére a szabadkőműves zsidóság rövid és hosszú távú terveket készít, amelynek célja ugyan változatlan, de részleteit a mindenkori helyzetnek megfelelően, ha szükséges, kiigazítja. Ezek közül toronymagasan kiemelkedik Európa XX. századi fizikai, szellemi és gazdasági leigázására kidolgozott terve, amely cinikusságában, gonoszságában, ugyanakkor zsenialitásában mindeddig páratlan. Galád következményeit sajnos nem zsidó milliók nyögik. E célt szolgálta a XX. század minden háborúja és forradalma.

A forradalom szítása különleges helyet foglal el a szabadkőművesség eszköztárában. Kirobbantása a háborúval ellentétben egyetlen országban is lehetséges, de láncreakciója más államokra is átvihető. Ez tûnik mindmáig a legolcsóbb szélhámosságnak a nem zsidók kifosztására. Már Hitlernek is feltûnt, hogy a zsidók - bár kisebb-nagyobb mértékben maguk is munkaadók - ott vannak a szakszervezetek élén, a munkaadók és az államellenes sztrájkok és tüntetések leghatékonyabb szervezői között. Ha tüntetést vagy sztrájkot szerveznek a bérek, nyugdíjak, segélyek emelésére, ezt nem a sanyarú sorsú rétegek sorsa miatti aggodásból teszik, hanem a saját árukészletük eladhatósága érdekében. Jól tudják, hogy a szegény néprétegek a többlet bért, nyugdíjat, segélyt bármilyen vásárlásra fordítsák is, haszna a zsidóság zsebében csapódik le. Ha az általuk már lekopasztott államnak nincs pénze a bérek, nyugdíjak és segélyek emelésére, busás kamatok fejében a zsidó bankok hiteleznek. Az állam pedig e kölcsönök visszafizetéséhez kénytelen a szükséges pénzt a lakosság egészétől adók formájában visszavenni, amelynek következményeképp az egész folyamat kezdődik előlről.

Amikor pedig az adósságállomány oly mértékben felgyülemlik, hogy visszafizetésére belátható időn belül nincs remény, ezek a "segítőkéz" bankok megszüntetik a további hitelezést. Az állam pedig a lakosság még meglévő tartalékainak mozgósítására a nemzeti fizetőeszköz leértékeléséhez, szándékos értékvesztéséhez kénytelen nyúlni, miközben azt a látszatot kelti, mintha az infláció letörését elsőrendű feladatának tekintené. Az infláció igazi haszonélvezője ismét a zsidó kereskedelem. Az állam a látszat ellenére csupán túlélője. A nemzeti fizetőeszköz ingatag, majd zuhanó árfolyama áttöri a kereskedelem összes korlátait. A kereskedő annyit kér árujáért, amennyit nem szégyell. Előfordul, hogy a heti keresetért a munkás még egy ebédrevalót sem vásárolhat. Mindezek ellenére egyetlen zsidó kereskedő sem megy tönkre, sőt a zûrzavar közepette még meg is gazdagodik. Az amerikai Egyesült Sajtó

egyik újságírója 1920 augusztusában Európában járt, szerkesztőségének küldött távirataiban lerántja a leplet az első világháború utáni európai nyomorúságok okairól. Lengyelországban, amint a bolsevista hadsereg közeledett "... a zsidó gyülekezetek már berendezik a szovjet és kommunista kormányzatot. Ugyanakkor a zsidó sajtó híreszteli, hogy mennyit szenvednek a zsidók a szovjet kormány alatt és mennyire gyűlölik a zsidók a vörösöket." Íme a népámítás magasiskolája. Jean Boyer is megállapítja: "A zsidók nagyon tehetségesek a politikai ámítások területén." A szemfüles újságíró Magyarországon való átutazása során megállapítja: "A magyaroknak már nincsen pénzük, de a zsidóknak van."

Ami 1956-hoz vezetett

Miután Roosevelt meghirdette, hogy ellenfeleitől csak feltétel nélküli kapitulációt fogad el, s ehhez a szabadkőműves angol és szovjet kormány is örömmel csatlakozott, Németország és Magyarország kénytelen a háborút végelgyengüléséig folytatni. Az 1945 májusi német kapituláció után a német munkatáborokból mintegy 450.000, a tífuszjárványt túlélő zsidó tért vissza részben korábbi lakhelyére, részben pedig a győztes államokba - már akit be is fogadtak. Egy részük pedig a világháborún szerencsésen kívül rekedt országokba. A legyőzött államokban élő és visszatért zsidóság a láthatatlan szabadkőműves hatalom utasításainak megfelelően a szovjet csapatok segítségével rövid választási komédiasorozat után magához ragadta az adott országok feletti totális hatalmat. Azonnal működésbe hozták a már előre megszervezett erőszakszerveiket, Magyarországon az Államvédelmi Hatóságnak keresztelt teljes egészében a zsidók által irányított szadista terrorintézményt.

Nem történt ez másképp sem Lengyelországban, Kelet-Németországban, Romániában, Csehszlovákiában, Bulgáriában vagy akár Jugoszláviában. Bár ez utóbbiban ment a szovjet haderő biztosítása nélkül is, de a szabadkőművesség itt is nagy töménységben megtalálható volt. Hogy mást ne mondjunk, szabadkőműves volt állítólag maga Titó is. Nem is lehetett más, hisz enélkül hosszú uralma és a Sztálinéval vetekedő személyi kultusza bizony ki nem alakult volna. Mivel azonban Titó nem volt zsidó, számos nagyhatalmú zsidó szabadkőművest rendeltek mellé. (Mose Pijade, állítólag Rankovics és Kardelj) Erre

különösképp nagy szükség mutatkozott, mert Jugoszláviának különös szerepet szánt a láthatatlan világhatalom. Ő lesz a nem kommunista világ szemében a kommunista etalon, amely azt hivatott többek között igazolni, hogy a kelet-európai, úgynevezett népi demokráciák nem a szovjet fegyverek nyomására választották a szovjet-szocialista utat, hanem saját akaratukból. Hisz lám, Jugoszlávia másképp döntött és ezt meg is tehetette. Titóra kiosztják a szocialista Júdás szerepét, amelynek kiváló alakítása több Oszkár-díjat is megérdemelt volna. Ő lesz a látványos, a Szovjetunió és Amerika legfelsőbb vezetésében sohasem létezett hidegháború kommunista fenegyereke. Az ő világszínpadi alakítása lesz többek között a lázas fegyverkezés egyik nagyon fontos okozója, a szabadkőműves plutokrácia nagy öröme, sokkal inkább busás hasznára, Kelet-Európa lakosságának pedig nagy nyomorára.

A modern közgazdaságtan szabályai szerint egy ilyen hasznos országot és annak vezetőjét értelemszerűen meg kell fizetni. Titónak nem is lehetett oka panaszra, legalábbis amíg tartott a fegyverkezés és a vezető nyugati hatalmak, különösen az Egyesült Államok gazdasági konjunktúrája. Egyelőre nem akarunk mindenáron összefüggéseket erőltetni az események alakulására, de tény, hogy ez a konjunktúra együtt hanyatlott Titó gyorsan romló egészségével. Titó magas kora ugyan ellentmond ennek, de Reza Pahlavi, Erick Honecker akár saját házuk táján is akad ilyen példa; Kádár János halála. Talán még Grósz Károlyé is! Amely egyidejűleg következett be rendszerük kimúlásával, mégis agyunkban motoszkál. Egyelőre azonban még ömlik a pénz Jugoszláviába. A vissza nem térítendő segélyek és kölcsönök szinte megszámlálhatatlan tömege. Az amerikai bankok esetében ez természetszerű kötelesség. Megmosolyogjuk viszont, amikor az angol és francia kormányok is beszállnak a nemes lelkű adományozók közé,

hiszen közvetett módon ez a második világháború utáni konstrukció segíti majd a Szovjetuniót és az Egyesült Államokat, hogy megszabadítsa őket gazdaságuk fontos erőforrásaitól, a gyarmatoktól. A legyőzött Nyugat-Németország kábulata pedig, amelyben márkamilliárdokat szinte extázisba esve szórja a jugoszláv serpenyőbe - több mint szánalmas. Jugoszlávia pedig európai pénzen vásárolt amerikai fegyverekkel felszerelt legerősebb "el nem kötelezett" haderejét hozza létre az Egyesült Államok és a Szovjetunió nagy öröme. A jugoszláv hadsereg valóban nagyon komoly katonai erőt képvisel, annál is inkább, mert tisztikarát csaknem teljes egészében

szerbek adják. Amint látni fogjuk az 1999. évi koszovói háború során még az Egyesült Államok által vezetett NATO sem merészel vele szárazföldi hadműveletekbe bocsátkozni. Ennek ugyan más okai is vannak, a NATO mégis ezt sugallja. Mindezek ismeretében alig tudjuk magyarázatát adni, hogy rövid, de a szláv alkattól megszokott fanatizmussal vívott háború után sorra szakadnak ki Szlovénia, Horvátország és Bosznia.

A kilencvenes évek jugoszláv válságáról érdemes néhány mondat erejéig külön is foglalkozni. Az már a kezdetén is felismerhető volt, hogy az első és második világháborúhoz hasonlóan ügyes diplomáciai keveréssel itt tervezték a harmadik világháború elindítását is, hisz erre Szerbia, később Jugoszlávia néven erre kiválóan alkalmas. Ennek pedig fontos előfeltétele, hogy Jugoszlávia szabadkőműves vezető irányítás alá kerüljön, mivel ez a folyamat Titó halálával megszűnni látszott. Erre a célra a szerb származású amerikai milliomost, Milán Pánic-ot szemelik ki. Szabadkőműves mesterkedés nyomán "jugoszláv kezdeményezésre" meglehetősen gyorsasággal Jugoszlávia miniszterelnöki székében találjuk. A többségben lévő nem szabadkőműves szerb vezetők azonban felismerik a különös attrakció célját.

Ügyes parlamenti húzással visszaállítják az elnöki főhatalmat, amelynek elnyerését közvetlen választásokhoz kötötték. Mivel a jugoszláv sajtó jelentős része kívül esik a helyi zsidóság befolyásától, már a választási kampány előtt szerb érdekű sajtó polémia kezdődik Milán Pánic ellen. Az elnökválasztáson Milosevic és Pánic indulnak. A belső és külső zsidó sajtó nem volt képes elkápráztatni a szerb népet sem Pánic millióival, sem a ravasz módon sejtetett amerikai "bőségszaruval". A szerb nép nem vesztette el irigylésre méltó nemzeti tartását. Elnökéül választotta Szlobodán Milosevic-et. Drága árat fizetett érte! Teljes súlyával zúdult rá a láthatatlan hatalom dühe, amely még az addig szentnek tartott trianoni tákolmányt is szétzúzta. Sorra szakadnak le Horvátország, Szlovénia, Bosznia és csak idő kérdése: Koszovó. A magyar szabadkőműves kormányok együgyűsége viszont nem ismeri fel, vagy nem engedik számára felismerni ezt a - talán soha meg nem ismétlődő kitűnő alkalmat az elrabolt magyar Délvidék diplomáciai úton való visszaszerezhetőségére.

Mivel a jugoszláviai keverés fő célja; Németország háborúba ugratása

nem sikerült, kizárólag Milosevic megleckéztetésére az Egyesült Államok maga indít fegyveres agressziót. Még az ENSZ megdolgozásával sem fárasztja magát, pedig ez az engedelmes szavazógép eddig még sohasem mondott ellent akaratának. Megelégedett a NATO fejbólintásával, s annak égisze alatt indította el szégyenletes támadását Jugoszlávia ellen. Kínosan ügyelt azonban arra, nehogy nagy kárt okozzon. Bombázásait kizárólag a jugoszláv nép megfélemlítésére és a NATO pénztárcájának megfejésére, nem különben hadserege elavult rakétáinak különös értékesítésére tervezte. Ennek teljesülése után sajtó- és röpiratháborúval igyekszik kikényszeríteni Milosevic lemondását vagy leváltását. A Dunába bombázott hidakkal sikerült gátat emelni az európai országok áruszállításai elé. Nagyobb kárt okozva szövetségeseinek, mint magának az ellenségnek.

Figyelemre méltó, hogy a jugoszláviai bombázások csaknem teljes ideje alatt Milan Pánic Budapesten tartózkodott. Nem is titkolva a magyar sajtó előtt, hogy szükség esetén azonnal hajlandó Belgrádba utazni és átvenni Jugoszlávia vezetését. Mindez meggyőzően igazolja a láthatatlan szabadkőműves hatalom változatlan jugoszláviai célját. Pánic hosszú és különös budapesti vendégeskedését aligha lehet magyarországi gazdasági érdekeltségeivel magyarázni.

Mindenesetre nem ígérkezik egyszerû dolognak a már a háború beindítása előtt, sőt annak fejében a Szovjetunióknak felelőtlenül odaígért kelet-európai, úgynevezett "ütközőállamok" békés Status quo-jának hosszú távú biztosítása. A szabadkőműves tervezők jól tudták, hogy a porrá zúzott államok vesztés háborújuk ürügyén mesterségesen szított pszichózisa néhány békeév elmúltával lecsillapodik majd. A világháború valódi okainak feltárása, s vele együtt a valódi felelősök felkutatása és megnevezése elkerülhetetlen lesz. Azaz, hogy csak lenne, ha e pszichózis kifulladását lehetővé tennék. Hogy ez be ne következzen, hidegháborús szereposztásban ámítják majd az egész világot.

A második világháború történetírásának kereteit maga a szabadkőműves hatalom láthatatlan organizációja szabja meg. Néhány angol és amerikai szabadkőműves és általuk jól megfizetett "történetíró" gyorsan közread néhány hamis vágányra terelt világháború történetét leíró könyvecskét, majd időnként csepegtetnek hozzá néhány "még publikálatlan"

hazugságot, és ezzel lassan megkövesedik az a vizsgálhatósági határ, amely mentén a további világháború történetet ragozni lehet. Egyes részleteit, amelyek ebbe a történeti keretbe nem férnek bele, még kérdezni sem lehet, különben a fasiszta bélyeget többé le nem mossák a kíváncsiskodóról. Ilyen tabu például a háború után hatalmi szóval kialakított Szovjetunió ütközőállamainak szocialista alávetése, továbbá a szovjet és angol-amerikai, valamint a francia szégyenletes megszállás határideje. Ezekre vonatkozóan csak a teheráni, jaltai és potsdami propaganda nyilatkozatok, az ott állítólag elhangzott, a mesék világába sorolható "viták" jegyzőkönyveivel szórakoztatták az érdeklődő olvasókat. Hogy ténylegesen mennyi időre határozták ezt meg, a mai napig sem hozták nyilvánosságra, pedig volt ilyen meghatározás, kellett lennie. Ma már a bekövetkezett eseményekből ez megállapítható.

Ezt az időszakot ötven évben szabták meg. Ha visszatekintünk a több könyvtárnyi hazugságözönre, amellyel a szabadkőműves zsidóság és jól fizetett szekértolói szédítették az egész világ népeit, erre csupán egyetlen homályos, de 1990 előtt megfelelő módon nem értelmezhető elszólást találunk. Ez pedig Churchilltől származik. Egy alkalommal megkérdezi Sztálintól, hogy véleménye szerint mennyi időre lesz szüksége Németországnak a második világháború elvesztése után egy új háborúra való felkészüléshez. Sztálin 15-20 évet említett. Erre Churchill szabadjára engedte fantáziáját, hogy mi mindentől kell majd eltiltani Németországot, hogy a világ legalább ötven évig békében élhessen. Churchill ekkor még nem sejthette, hogy a háború utáni gazdasági konjunktúra, amelyet a "győztes" angol birodalom tudott kihasználni a legkevésbé, meg sem közelíti majd az ötven évet. Már a félidőnél kifulladás. Tengerentúli szabadkőműves barátai pedig titkos miséken egy új Hitler eljöveteleért imádkoznak. Bármilyen paradox a gazdaság akut válságát csak egy új nagy világháború tudná leküzdeni. A láthatatlan hatalom tervezői minden eddigi erőfeszítései - szerencsére - mindeddig eredménytelenek maradtak. Nem sikerült a két - immár konkurensé vált - ország, Németország és Japán támadó háborúját kiprovokálni.

A már egy évtizede tartó jugoszláv belháború levét eddig is csak a szerbek itták meg. Hiába próbálták válogatott provokációikkal Németországot belekeverni, hogy aztán magára hagyják, ez szerencsére eddig nem járt sikerrel.

A háborús konc elosztásának szentesítése az 1945 július 17-én kezdődő

potsdami konferencián történik. Azonnali realizálására azonban csak a Szovjetunióknak volt meg a lehetősége, hiszen csapatai minden befolyása alá adott területen megszállóként jelen voltak. Az Egyesült Államok háborús nyeresége, a gyarmatok újrafelosztása hosszabb időt vesz igénybe. Ezt a cél szolgálja majd a "hidegháború" szélhámossága. A gyarmatok különös felszabadítása egyértelműen igazolja, hogy a Szovjetunió és az Egyesült Államok kormánya között a valóságos hidegháború sohasem létezett. A két győztes nagyhatalom háború utáni viszonyát mindvégig a szövetségesi együttműködés jellemezte és jellemzi mind a mai napig.

Az ötven évesre tervezett békés Status quo Sztálin halálával megingani látszott. Alig hunyta le szemét a világtörténelem legnagyobb szabadkőműves hóhéra, Kelet- Berlinben és más kelet-német városokban felkelés - szocialista szóhasználat - ellenforradalmi lázadás tört ki, amelyet a szovjet tankok gyorsan elfojtottak.

A potsdami győztesek konferenciája után a Szovjetunióknak most már "törvényesen" is odaítélt vazallus államokban egységes elvek alapján megindult a totális kommunista hatalom megszerzésére irányuló "demokratikus" komédia. Az Egyesült Államok és Anglia álszent módon azt ajánlotta Sztálinnak, hogy a már Moszkvában kinevezett "miniszterek" törvényesnek látszó szabad választások útján kerítsék hatalmukba a fizetségül adott országokat. A szovjet megszálló csapatok nyomában Moszkvában kitartott szabadkőműves zsidók légiója lepte el ezeket a jobb sorsra érdemes országokat. Magukat kommunista pártokká szervezve az ország lumpen elemeivel és a hazaárulásra mindig hajlamos kétes egzisztenciáival a népbolondítás minden formáját bevetve megkezdték a helyi lakosság megdolgozását.

Magyarországon az újdonsült Rákosi Mátyás és zsidó társai által fémjelzett, kommunista pártnak semmiféle bázisa sem volt. A magyar nép még emlékezett az 1919-es kommunista diktatúrára, annak minden borzalmaira. Még maga előtt látta a Szamuely Tibor vezette Lenin-fiúk "látogatása" során az út menti fákra akasztott parasztek hulláit. Számos, az első és második világháborút végigharcolt magyar katona akadt, akinek volt szerencséje megismerni az orosz munkás és parasztek életszínvonalát, amelyet most megváltásként kínáltak számára. Látta a kolhozokat és a csajkával kezükben ebédért sorban álló parasztekot. Nem hitt az ellenkezőjét bizonygató kommunista propagandának. Nem

maradt titokban előtte, hogy a kommunista pártot vezető moszkvai "emigránsok" kivétel nélkül zsidók.

Minden kommunista mesterkedés ellenére az 1945. november 4-én megtartott parlamenti választásokon a kommunista párt színeiben, a 409 fős parlamenti helyből csupán 70 képviselőt választottak. Ezzel szemben a Független Kisgazda Párt 245 képviselőt kapott. A nemzeti erők ilyen nagyarányú győzelme a világháború befejezése után tartott első parlamenti választásokon egyetlen későbbi "szocialista" országban sem volt tapasztalható. Ezzel a választási győzelemmel a kisgazda párt könnyen és jól kormányozható volna egy független, szovjet csapatoktól mentes Magyarországon. A Rákosi vezette szabadkőműves zsidó csapat által szinte minden héten szervezett műbotrányok, amelyet a Szovjetunió által uralt Szövetséges Ellenőrző Bizottság még fel is nagyít, lehetetlenné teszik a magyar érdekek védelmét, a nemzet kiegyensúlyozott kormányzását.

Az 1947-es év baljós eseményekkel veszi kezdetét. Rajk László, kommunista belügyminiszter hivatalos közleményében a köztársaság elleni összeesküvésről tesz bejelentést. A főszereplők természetesen Független Kisgazda Párti miniszterek és országgyűlési képviselők. Söt május 28-án Szviridov, szovjet altábornagy a Szövetséges Ellenőrző Bizottság alelnöke jegyzéket nyújt át a magyar kormánynak, amely a köztársaság elleni összeesküvés ügyében terhelő adatokat tartalmaz Kovács Béla, a Független Kisgazda Párt főtitkára, és Nagy Ferenc kisgazda miniszterelnökre vonatkozóan. A hír hallatán a magyarság vezetői és a politika iránt érdeklődéssel bíró polgárok rémülten néztek egymásra. Amit hallottak, az bizony történelmi kuriózum. Eddig még sehol a világon nem fordult elő, hogy az ország miniszterelnöke, aki a legfőbb hatalmat gyakorolja, valamint a választópolgárok többségét képviselő párt első számú vezetője összeesküvést szőjön az általuk vezetett ország alkotmánya ellen. Csak most látták, hogy a zsidóság dús fantáziája mi mindenre képes!

A kisgazda parlamenti frakció határozatban ítéli el a belügyminisztérium összeesküvéssel kapcsolatos bejelentését. A kisgazda párt minisztertanácson követeli rendkívüli parlamenti vizsgálóbizottság felállítását. A minisztertanács - amelyben a választási eredményeknek megfelelően kisgazda többségű miniszterek vannak - elutasítja saját pártja javaslatát. A többszöri csere után ezek a

miniszterek többségükben már a kommunista párt beépített emberei. A hithû kispap vezetők pedig a megfélemlítési hadjárat következtében gyáváknak bizonyultak. Kovács Bélát szovjet katonai hatóságok letartóztatják és a Szovjetunióba hurcolják. A Szövetséges Ellenőrző Bizottság angol és amerikai tagja nemcsak eltűri, de valószínű, még sürgeti is az oroszokat a gyarmati hatalom mielőbbi megszerzésére. Varga Béla kispap párti nemzetgyűlés elnöke külföldre menekül. Nagy Ferencnek, aki ezekben a súlyos napokban - aligha véletlenül - Svájcban tartózkodik. Rákosi kiűzeni ha hazajön, letartóztatják.

Miután Nagy Ferenc az emigráció mellett dönt, alkudozás kezdődik a magyarországi zsidó helytartótanács és Nagy Ferenc között, hogy az alkotmányosság látszatának kedvéért írásban mondjon le miniszterelnöki megbízásáról. Nagy Ferenc erre ígéretet is tesz, de feltételül szabja, hogy fiát és vadászcsizmáját küldjék utána Svájcba. Rákosi nagyvonalúságának köszönhetően a fiú is, a vadászcsizmák is rövidesen Svájcba érkeztek. Ezzel a lovagiasság szabályai teljesültek, a korrekt alku megkötetett, Nagy Ferenc a magyar nemzet bizalmával megválasztott miniszterelnök aláírta lemondó nyilatkozatát. Nemzetünk hektikus történelmében sajnos nem egyedi eset

A kispap párt lefejezése után Rákosi kiterítet egy idő előtti parlamenti választást. Annak ellenére, hogy a kommunista párt az 1945-ös választások után a Szovjetunió által "nyújtott segélyekből" cukrot és más élelmiszereket osztott a lakosságnak nagy reklámozás mellett, sőt az 1946 augusztus 1-jén bevezetett, a nagyfokú inflációt megállító új pénz, a Forint megalkotását is saját művének hirdette, az 1947. augusztus 31-i választásokon még mindig messze elmaradt a kispap párt 1945-ös választási eredménye mögött. Pedig számos övön aluli ütessel is győzködte a magyar társadalmat.

Ennek egyik legveszélyesebbje az úgynevezett szalámi taktika volt. Beépített ügynökeivel és a magyar politikai élet széthúzására mindig hajlamos nagyravágyó, de szűk látókörű politikusokkal tucatnyi új "Függetlenségi" és "Demokrata" pártot alapíttatott, amelyek dőreségükben indultak az új választásokon. Közben a kommunista párt és a magyar munkásság jelentős részének bizalmát élvező Szociáldemokrata Párt együttműködési szerződést kötött. Míg a választási kampány során egymást szapulták, addig a választó polgár háta mögött összekacsintottak. A zsidóság által uralt szervezetekben ez

sem nem új, sem nem egyedi. A "hidegháborús" időszakban találunk majd rá példát bőven. A nemzeti erők megoszthatóságát nagyban elősegítette a köztársaság elleni összeesküvésnek elkeresztelt kommunista színjáték, amelyet minden bizonnyal erre a célra rendeztek. A megfélemlített kispapok vezetői elvesztették minden tartásukat.

Szánszóra méltó, hogy a Független Kispap Párt politikai bizottsága már 1947. február 4-i ülésén 13 képviselőjét kizárja a pártból a nem létező összeesküvésben való részvételük miatt. Rákosi a választások megnyerése érdekében kéri a Szovjetuniót, hogy az eddig éppen általa ellenzett magyar hadifoglyok hazaszállítását kezdje meg. Mindezek ellenére a lakosság hangulata nem váltott kommunista szimpátiába. Rákosi és környezete nem voltak biztosak az új országgyűlési választások megnyerésében, de még csak számukra kedvező eredményében sem. Bevetik hát a "fülbésűgő agitáció" trükkjét. Tisztában voltak ugyanis azzal, hogy a magyar nép a hadifoglyaik szabadon bocsátásán kívül - amelynek normális körülmények között már rég meg kellett volna történnie - legfőbb vágya a megszálló szovjet haderő kivonása. A békeszerződéssel kirótt jóvátétel nyilván nem kerülhető el, de ennek behajtására nincs szükség egy idegen állam hadseregére. A kommunista agitátorok magánbeszélgetések során arról igyekeztek meggyőzni a magyar polgárokat, hogy az oroszok csak addig maradnak itt, amíg a kommunisták megnyerik a választást, mivel azokban bíznak, utána kivonulnak az országból. Ez az átlátszó ígélet akkor csak nagyon kevés választót tudott meggyőzni. A magyar akkor még nagy többségében rendelkezett józan ítélőképességével, nem úgy, mint 47 év múlva 1994-ben, amikor a 3,60 Ft-os kenyér és az 5,20 Ft-os sör ígéletével visszaszavazta a Magyar Szocialista Párt névre keresztelt kommunistákat a hatalomba. A választások megnyerése után jött a keserű kijózanodás. Az olcsó kenyérből és sörből Bokros-csomag lett elképesztő áremelésekkel. A kenyér rövidesen elérte a 100 Ft/kg árat.

A választások megnyeréséhez további új fondorlatok kiigyalására volt szükség. Rákosi és társai a velük egy húrban pendülő szociáldemokratákkal így jutottak el a kékcéduláig. A két párt agitátorai teherautókon járnak a falvakat, és a kékcédulák felmutatásával mindenhol leszavaznak. A választást megelőzően több mint kétszáz ezer polgárt reakciónak bélyegezve egyszerre megfosztanak szavazati jogától. Történik mindez a győztes és "demokratikus" nagyhatalmak szeme láttára, akik ez ellen egyetlen szóval sem

tiltakoztak. E sorozatos és válogatott disznóságok ellenére a kommunista párt csak 30 fővel tudta parlamenti képviselőinek számát növelni. Csupán 100 fő mandátumot kapott. A szociáldemokraták még vissza is léptek két fővel, pedig a kékcédulás aktivisták a kommunistákkal megállapodva jelentős mértékben növelték szavazatuk számát. A kiscgazda pártot viszont sikerült szétverni. Az 1945-ös 245 fő helyett csupán 67 fő képviselőjük maradt. A Demokrata Néppárt 60 fő, a Demokrata Párt 18 fő, a Függetlenségi Párt 49 fő képviselői helyet szerzett. Apróbb pártok további 11 képviselőn osztozhattak. Valódi jobboldal esetén a kommunista és szociáldemokrata 167 fővel szemben még így is többségben voltak. Csakhogy a vörös pártok emberei minden párt vezetőségébe beépültek, és már többségben voltak. Így a kommunista és szociáldemokrata párt 1948. június 12-i formális egyesülésével a többi pártok szétverésével és betiltásával bekövetkezett a "fordulat éve".

Az 1949. május 15-i újabb parlamenti választásokon már nem pártok, hanem az úgynevezett "Népfront" indul, amelyben valóságos pártként már csak a kommunistákból és szociáldemokratákból egyesült Magyar Dolgozók Pártja létezett. A többi pártot már csak néhány dupla pártkönyves kommunista képviselte. A lakosság apátiába esett, hisz másra nem is lehetett szavazni, a Népfront 96,27 % -os "győzelemmel" került ki a választásokból. A proletárdiktatúra megszerezte kétes hírű "legitimációját". A magyar lakosságot belegyömöszölték a szabadkőműves zsidóság hálójába, amelyből a mai napig sem tudott kiszabadulni.

Gyorsított eljárással folytatják a kommunista diktatúra intézményeinek "megtisztítását" és további kiépítését. Ez a folyamat jelentéktelen időkülönbséggel minden úgynevezett "szocialista útra lépett" kelet-európai országban azonos forgatókönyv szerint bonyolódott le. Mindez önmagában is igazolja, hogy az érintett lakosság akaratáról itt szó sincs. A végtermék a szabadkőművesség terveinek zsidó kivitelezése során keletkezett, az Egyesült Államok egyetértésével és jóváhagyásával. Figyelemre méltó, hogy ez a terv a szabadkőműves Churchill 1941 áprilisi elszólásában már felismerhető. Vajon kell-e annál meggyőzőbb bizonyíték arra, hogy a Szovjetuniót még jóval a német preventív támadás előtt felbérelték Németország leverésére, amelynek fizetségéül odadozták a Sztálin által kialkudott kelet-európai népek 50 évi gyarmati kizsákmányolhatóságát?

A májusi "választási győzelem" után Sztálin utasítást ad vazallus kormányzó pártjainak a párt "megtisztítására", amelyet a párt legfelsőbb vezetésében kell megkezdeni. A tisztogatásnak bele kell illenie a jugoszláv ellenes kampányba, sőt igazolnia kell Jugoszlávia kizárását a kommunista akolból. Rákosi ügyes húzása, hogy lehetséges vetélytársát áldozza fel a hidegháború oltárán. Rajk Lászlóra esik választása. Rajk László ugyan hithû kommunista, amíg Rákosi és szabadkõmûves társai az egész második világháború ideje alatt biztonságban éltek világukat a Szovjetunióban, addig Rajk itthon végezte a pártvezetés veszélyes munkáját börtönbüntetéssel vegyítve. Rajk nagy hátránya hogy nem volt moszkovita, nem is zsidó, bár feleséget közülük vett, de ez kevésnek bizonyult. Megjelenése sokkal kedvezõbb benyomást tesz, mint az elhízott Rákosi. Ebbõl könnyen kiszámítható, hogy egy pártbeli, még inkább országos krízis esetén komoly esélye lenne a párt élére verekednie magát.

Rákosi utasítására a Magyar Dolgozók Pártja központi vezetõsége 1949. június 16-án közleményben jelenti be a trockista leleplezését. Rajk Lászlót és Szõnyi Tibort mint idegen imperialista államok kémeit kizárja az MDP- bõl. Nem sokat késlekedik a Rajk által életre hívott félelmetes Államvédelmi Hatóság sem. Június 19-én a Belügyminisztérium sajtóosztálya közli, hogy kémkedés miatt õrizetbe vette Rajk Lászlót, Szõnyi Tibort, Justus Pált és 17 társát. 1950-ben Rákosi likvidálja a hatalomból a kékcédulás segédcsoport, a Szociáldemokrata Párt vezetõit is.

A Rajk- per érdekes színfoltja lesz a magyar "igazságszolgáltatásnak". Az egész ország nyilvánossága elõtt folyó bírósági per során a megszeppent párttagok és a tájékozatlan nagyközönség ámulva hallgatja rádióját, s alig hisz a fülének. Rajk László és társai bûnösnek vallják magukat és szóról szóra bevallják - amiben egyébként senki sem hitt az összes kémkedésre vonatkozó vádakat. Az érthetetlen jelenség mögött mindenki az ÁVH kínvallatását sejtette. Bár ezek a földre szállt ördögök valóban nem kímélték a kezükre adott "hazaárulókat", ha Luciferük úgy kívánta, akár saját társukat is kezelésbe vették. Szûcs Ernõ ÁVH- s ezredest -, aki talán egyedül volt nem zsidó az ÁVH vezetésében amikor kegyvesztett lett, korábbi beosztottjai egyszerûen agyonverték. Csak kevés beavatatlan ismerte fel e hihetetlen jelenség valódi okát. Sokan pszichikai, esetleg kémiai manipulációra gyanakodtak. Bizonyára volt

ilyen is, de a hithû kommunisták esetében erre nem volt szükség.

A vádlottak furcsa magatartásának megértéséhez vissza kell nyúlnunk a bolsevizmus bölcsőjéhez, a két háború közötti szovjet rémuralomhoz, amelyben Sztálin több kommunistát ölt meg, mint a világ kommunista üldözõ kormányai együttvéve. A világtörténelem egyetlen uralkodója sem végeztetett ki annyi alattvalóját, mint Sztálin, Rooseveltt és Churchillt hû és érdemes szövetségese. 193 végére már 40 politikai bizottsági tag, illetve póttag, 18 volt népbiztos, 50 helyettes népbiztos, 16 nagykövet az egyes szovjet tagköztársaság elnökeinek és népbiztosainak többsége szagolhatta alulról az ibolyát. Sztálin nem kímélte a más országokból odamenekült kommunista vezéreket sem. Kun Béla kivégzése sem a fasiszta magyar bíróságok ítélete alapján történt, hanem Sztálin egyenes parancsára. Még Davies, az Egyesült Államok moszkvai nagykövete, késõbb a Lenin-rend tulajdonosa is, aki pedig Sztálin- és szovjetellenességgel igazán nem vádolható, értetlenül áll a példátlan vérengzés láttán. Egy fogadás alkalmával kifejti Litvinov szovjet külügyminiszter elõtt, hogy ezek a "tisztogatások" visszatetszést keltettek Nyugat-Európában és az Egyesült Államokban. A magas rangú szovjet vádlottak egytõl-egyig egymást túlszárnyalva vallották be a rájuk osztott vádakot. Davies megjegyzi, a diplomáciai testület tagjainak többsége nem hitt a vádakban.

A meggyõzõnek tûnõ kirakatpercek magukon viselték a bolsevista hatalom létrejöttének jegyeit. Az új rendszer születése a New York-i zsidó szabadkõmûvesség bonyolult mûve. Ennélfogva mûködési mechanizmusa is követi a szabadkõmûves ösztönöket. Aki csak felületesen is olvasta el bármely rítusú szabadkõmûves páholy szertartáskönyvét, az a végén borzongva teszi le. Miután elismételtetik a leendõ páholytaggal az összes fogadalmat, a titkár elõolvassa a szabadkõmûvesek õsi esküjét, amelyet a megjelent összes szabadkõmûves állva köteles ismételtén végighallgatni. Az õsi eskü befejezõ részét a kirakatpercek megértéséhez és helyes értelmezéséhez szó szerint idézzük: "... Ha ezek közül (a tíz pontos fogadalom) csak egynek is ellene cselekedném, vágják el a gégémet, tépjék ki a nyelvemet, döfjék át szívemet, s hasamat felmetszvé, szaggassák ki beleimet; megcsonkított testemet dobják a tenger fövenyére, ahol huszonnégy óra alatt kétszer söpörjön végig rajta a dagály meg az apály, testem vérzõ tetemeit pedig égessék meg és bocsássák szélnek hamvaimat, hogy még emlékem se maradjon nemcsak a

szabadkőművesek és más becsületes emberek közt, de általában a Föld színén se! Isten engem úgy segítjen!"

A szöveg önmagáért beszél. Megtalálható abban az izraeli őshaza tengermelléki területére való utalás, csakúgy mint a zsidó szadizmus és az eltorzult ösztönök verbális megjelenése. Nem kell különösebben bizonygatnunk, hogy a szovjet uralom létrehozói és későbbi vezetői nagy többségükben zsidó, teljes létszámukban pedig szabadkőművesek voltak. E fontos kritérium alapfeltétele nemcsak a legfelső, de még a második vonal hierarchiájába való kerülésnek is. A láthatatlan világhatalom által megtervezett és irányított második világháború befejezése óta ez már nemcsak a Szovjetunióra és utódállamaira jellemző, hanem Amerikára és egész Európára is. Kivétel esetleg Spanyolország és az északi államok lehetnek. Ha valami véletlen folytán olyan politikus kerülne a hatalom közelébe, amely nem tagja e veszélyes szervezetnek, akkor két lehetőség közül választhat; vagy elfogadja a páholyba való meghívást vagy a zsidóság által uralt sajtó összehangolt hecckampányával oly mértékben lejáratja, a hatalmi pozícióba való megválasztása szinte kizárható. Ha mindezek ellenére mégis odajut, az ellene hangolt sajtóhadjárat és a szabadkőműves bankárok pénzügyi hatalma lehetetlenné teszi eredményes működését, s így előbb-utóbb megbukik.

Elég a háború utáni európai országok történelmére akár felületesen is visszatekinteni, máris meggyőződhetünk a fentiek valóságáról. Kitűnő bizonyítékát adja ennek az osztrák szabadság párt kormányra kerülésével kapcsolatos Ausztria elleni nemzetközi hecckampány, amelyben megtalálható a nemzetközi zsidóság minden kirekesztő és fasisztának nevezhető hisztériája. Amit rákényszerített minden európai, sőt számos Európán kívüli szabadkőműves kormányra is.

Ázsia a legkevésbé fertőzött a szabadkőműves befolyástól. A felkelő nap országa, Japán ennek köszönheti technikai és gazdasági fejlettségét. A zsidó bankvilág már a század elején kísérletet tett a Japán feletti pénzügyi hatalom megszerzésére. Az 1905-ös japán-orosz háborúhoz jelentős pénz kínáltak. Csakhogy az ügyes japánok nem hagyták csőbe húzni magukat. A Schiffel való ügyleteiket kizárólag üzleti területre korlátozták. A második világháborúval porig alázták ugyan, de a szívós népet nem tudták megsemmisíteni, pedig erre még a németeknél is jobban törekedtek. A rájuk kényszerített Atomholocaust sem tudta

megtörni a génjeibe kódolt vitalitását. Az atomtámadás holocaust volt a szó teljes és igazi értelmében. Az auschwitzzi zsidókat tizedelő tífuszjárvány ehhez képest csupán ártatlan teadélutának mondható. A Hirosimára ledobott atombomba egyetlen perc alatt 71.000 japánt ölt meg. A nagasaki bomba pedig 40000 főt égetett el élve. (A Magyar Televízió 1 csatornájának 1998. december 23-án 14.50 órakor elhangzott adása.) Ha ezt összehasonlítjuk a német munkatáborokban három év alatt tífuszjárványban meghalt 300.000 zsidóval, akkor érzékelhetjük csak igazán a Bocchoris király által kiválasztott nép szadzismusának teljes vertikumát.

E holocaust eszközt, az atombombát zsidók alkották. Az amerikai zsidó kormány pedig zsidó tanácsadó véleménye alapján vetette be a japán nép ellen. Még azt is felülmúlta a drezdai holocaust, amelyről 50 évig még beszélni sem volt szabad. Ennek bűne pedig mindennél nagyobb, hiszen a háború kimenetele már nem lehetett kétséges. 1945. február 13-án este 10 óra, majd közvetlenül éjfél után 529 angol nehéz bombázó, 14-én délben pedig amerikai légierők hajtották végre a második világháború legkegyetlenebb bombázását Drezda ellen. 14 órán belül alig egy óra leforgása alatt mintegy 300.000 élő ember égett halálra. A tűzvihar középpontjában több mint ezer Celsius-fok rekonstruálható. E minden idők legkegyetlenebb holocaustjaiért még nem fizettek kártérítést, de még bocsánatot sem kért senki. Csak a vélhetően szabadkőműves Willi Brandtot kényszerítették "testvérei" a német nép nevében való megalázkodásra.

A német krematóriumok a tífuszjárványban meghalt zsidó munkaszolgálatosokat a járvány megfékezése céljából hamvasztották. A Hirosimára és Nagaszakira ledobott atombombák vagy a drezdai bombák élő embereket égettek halálra. A kétféle "hamvasztás" semmiféle összehasonlítással sem hozható azonos nevezőre.

Az amerikai bankoknak ma már csak az amerikai gazdaságba beépült japán bankok jelentenek méltó versenytársat.

Úgy tûnik, Kína is kívül esik a szabadkőműves hatalom territóriumán. Pedig jelenlegi társadalmi rendszerét a második világháború utáni zûrzavarban sikerült saját tervük szerint átalakítani. Mao Ce-tung nagy valószínűség szerint szabadkőműves lehetett, mégis meg tudta őrizni hazája szuverenitását. Mivel a kínai vezetés nem adott lehetőséget a

zsidó szabadkőművességnek, hogy beépüljön a hatalmas birodalom irányító szervezeteibe, a Mao utáni átmenet során nem tudták "elprivatizálni" a kínai állam vagyont. Kína példája bebizonyította a világnak, hogy a szocialistának nevezett államkapitalista gazdasági képződmény is működtethető eredményesen, ha azt nem zsidók, hanem kínaiak vezetik. Definiálható tehát: A világ bármely szorgalmas népe, amely képes elhárítani magától a zsidóság "segítő" közreműködését, bármilyen társadalmi-gazdasági rendszerben maradandó értéket teremthet.

Az arab világ helyzete sajnos különbözik Ázsiától. A csaknem egyedüli értékesíthető nyersolaj kitermelése olyan fejlett és drága technikát igényel, amelyet saját erőből a háború befejezése után megoldani nem tudott. Lehetőségeiket a tőke és a világ ipari fejlődése determinálja, nem különben gyarmati helyzete.

A szabadkőműves eskü nemcsak a szovjet vakolókat kötelezi, hanem magyar "testvérszervezetüket" is. Ne tévesszen meg senkit Rákosiék kétarcú politikája a szabadkőművesség betiltásával kapcsolatban. Ezzel a módszerrel könnyűszerrel megszabadulhatott azoktól a háború előtt szabadkőműves páholyokba karriervágyból belépett arisztokratáktól és nem zsidó tagoktól, akik az új kurzus kiszolgálására, esetleg kockázatot jelentettek volna. Bár nagy valószínűséggel ebben Rákosi tévedett. Ezek a magyarságtudatokat már évszázadokkal korábban elfelejtett arisztokrata és főrendi hasznos gojok, akik gyakori pénzzavaraik miatt már az utóbbi másfél évszázadban amúgy is a zsidók zsebéből éltek, erre minden gátlás nélkül készek lettek volna. Mint ahogy minden zokszó nélkül kiszolgálták a 300 éves Habsburg uralmat is. Szinte kivétel nélkül Bécsben éltek, ott voltak palotáik, házaik. Többségük már beszélni sem tudott magyarul.

Csak a jövedelmüket tápláló ősi birtokaik - ami a néhány évszázados pazarlásukból még megmaradt - voltak Magyarországon. Szerencsétlen jobbágyaik könyörtelen kizsákmányolásából. Ennek az 1860-as éveket követően egyre szűkülő lehetősége után a zsidók korrupciójából nyert pénzt külföldön nagyvonalúan elszórakozták. Szinte alig volt olyan arisztokrata főrangú nagy még valamilyen birtokkal rendelkező nemesi család, amelynek legalább egy tagja nem a katonai pályát választotta, de nem azért, mert ősei hazáját kívánta védeni. Nem igyekezett tudását fejleszteni és előmenetelre sem vágyott. Megelégedett a huszárkapitányi

színvonallal, ahol tetszetős egyenruhájában kártyázta és dorbézolta el ősei maradék vagyonát.

Rákosi a szabadkőműves páholyokat betiltotta ugyan, de a Moszkvából hazaszédelgett zsidóság élén, az általuk uralt Magyar Dolgozók Pártja (MDP) működését szabadkőműves alapokra helyezte. Már a Szociáldemokrata Párttal való egyesülés előtt - úgy tûnik volt valami titkos jogcíme rákötelezte az SZDP vezetőit, hogy a nemzeti tudattal akár csak kicsit is rendelkező tagjait "jobboldalinak" bélyegezve zárja ki pártjukból. A párt hierarchiája is teljes mértékben megegyezett a páholyokéval. Az alsóbb pártszervek a sablonos szocialista retorika kivételével nem tudtak a felsőbb pártszervek titkos munkájáról. Csak a tájékozottabbak tudták a valóság egy részét a leküldött határozatokból kiolvasni. Ha pedig ezek nem tudták a róluk feltételezett együgyűséget hihető módon megjátszani, hanem jelét adták "jólértesültségüknek", nem kellett sokat várniuk, hogy megtudják: az imperialisták szolgálatába szegődtek, miáltal lakásukat az ÁVH börtöneivel cserélték fel. Az 1948 utáni nyolc évben 1956-ig a szabadkőműves legfelsőbb zsidó pártirányítás kivételével a magas kvalifikáltság, az értelem kimondottan hátránnyal járt. Ennek egyenes következménye, hogy a tudatlanság, a gyenge szellemi képzettség párosulva a vak engedelmességgel - ha csak valaki esetében gyanút nem fogtak - jelentős előnyére vált gazdájának. Így történt, hogy komoly munkakörökbe - ahová már zsidó nem jutott - kerülhettek egyszerű munkások, cipész- és szabósegédek.

Természetesen kiválasztásukat több "káderezés" előzte meg. Ilyenek még a moszkoviták között is jócskán akadtak. Például Péter Gábor altábornagy az ÁVH nagyhatalmú főnöke nadrágszabó volt. E zsidó, ritkább esetben nem zsidó hatalmasságok mögött mindenütt ott álltak a szovjet tanácsadók.

A vádlottak nem létező bűnösségének elképesztő beismerése a közömbös magyar polgárt megzavarta. Ez a szabadkőműves módszer a legszélesebb dimenziókban a Rajk-per során kitapintható közelségbe került. Mindszenty hercegprímás vagy a későbbi standard elleni vádlottak koholt vádjainak tárgyalása során ezek még csak nyomokban figyelhetők meg, ahol az ilyen típusú vallomásokért valóban a pszichikai és kémiai manipulációt kell keresnünk. Az eredendően kommunista ellenes magyar lakosság titokban örült Rajk László

tragédiájának. Baráti beszélgetések során nem kis iróniával mondogatták: hadd irtsák egymást a kommunisták, legalább előbb elfogynak. A párt tagjai azonban minden szinten aggódni kezdtek. Nem értették, hogyan fordulhatott ez elő. A Rajknak és társainak tulajdonított vádak, azok beismerése ellenére nem hitték el. Álmatlan éjszakáikon kínos víziók gyötörték őket. Nem tudtak szabadulni a gondolattól, ha ez Rajkkal megtörténhetett, akkor velük még inkább megtörténhet. Kétségtelen, hogy Sztálin és Rákosi a Rajk- perrel a párttagság félelmét és engedelmisségét nagy mértékben növelte. Sikerült elérnie, hogy kisebb megszorítás esetén ezek a már- akár tudtukkal, vagy anélkül - szabadkőművessé gyúrt "testvérek" új szóhasználattal elvtársak akár szüleiket, feleségeiket vagy gyermekeiket is nemcsak elárulják, hanem ártatlanul az ÁVH kezére adják.

A szegénységben élő, de erkölcsében jellemes magyar polgár mélyebbre süllyedt, mint amit legrosszabb álmában átélhetett. Szó szerint a pokolban érezte magát, ahonnan úgy tűnt, élete végéig sem szabadulhat. Nem kevesen választották lelkiismeretük súlya alatt az öngyilkosságot. Nem egyszer még hithűnek ismert kommunisták is. Közismert, hogy Zöld Sándor belügyminiszter 1951 tavaszán - amikor várható letartóztatásáról értesült, családjával együtt öngyilkos lett.

A nem zsidó magyar szabadkőművesek, bár felvételük alkalmával a szigorú fogadalmakat és az ősi esküt letették, bíztak abban, hogy ezek csak formaságok. Különösképpen igazságérzetük lázadt fel a valótlan vádak hallatán, gondolván, ők nem is szegték meg szabadkőműves fogadalmukat vagy esküjüket. Ennélfogva nem voltak hajlandók első szóra bevallani a koholt vádak. Ezekhez tartozott Rajk László is. A sorozatos verések és az egyre durvuló kínzások sem bírták rá a hamis vallomásra. Alig hihető pedig, hogy zsidó felesége révén ne ismerte volna az ugyanehhez a "kaszthoz" tartozó párt- és minisztertársai eltorzult lelkiállását. Mivel a Titó- ellenes nemzetközi figyelemelterelő hecckampány során Rákosi időzavarba került, kénytelen volt Kádár János útján figyelmeztetni szabadkőműves elkötelezettségére. Kádár tehát - Rákosi utasítására - a börtönben igyekezett kioktatni Rajk Lászlót, tegyen beismerő vallomást, mert a pártnak most erre van szüksége. Ezzel az "okos" magatartásával nagy szolgálatot tehet a pártnak és az életét is megmentheti. Ha halálra is ítélik, azt nem hajtják végre, hanem titokban a szovjet párt valamely krími üdülőjébe viszik, ahol családjával együtt élete végéig békességben élhet. Rajk László

gyorsan felmérte kétségbeejtő helyzetét. Könnyen megállapította, egyebet úgy sem tehet, szót fogadott. Majd csak kötéllel a nyakában értette meg, hogy szabadkőműves testvérei melyik "krími üdülőbe" utalták be. A kivégzését Rákosi utasítására végignéző Kádár arcába kiáltotta: "János, becsaptál!"

A Rajk-per után - szovjet mintára - iszonyú "tisztoztatás" következett magában a pártban, de a társadalom teljes egészében is. A pártból nagy igyekezettel szűrték ki a "befurakodott ellenséget". Ártatlan magyar polgárok tízezrei járták meg az ÁVH börtöneit, internáló táborait. Magyar vér árán megmentett zsidók légiója ütötte és kínozza a nemzet legjobbjait. Nemegyszer azokat, akik a munkaszolgálati kötelezettség elől még rejtegették is őket. A keresztény szellemben nevelkedett naiv magyar polgár csak most eszmélt rá: nem volt demagógia mindaz, amit Hitler a zsidókról mondott. Azok elvetemült kegyetlensége meghaladta minden képzeletét.

A hadifogságból hazatérő katonáinkat zsidó, de legalábbis zsidó vezetésű igazolóbizottságok szűrték meg. Szinte mindenkinek feddő módon feltették a banális kérdést, hogy miért vonult be, miért engedelmeskedett a behívóparancsnak. A már eleve megfélemlített emberek egyike sem mert visszakérdezni, hogy ő miért ment el az auschwitzi munkatáborba. Ez a "miért vonult be?" zsidó filozófia magában hordozza annak feltételezését, hogy a zsidóság önként vonult be a számára létesített munkatáborokba. A magyarországi katolikus egyházat Mindszenty József bíboros bebörtönzésével a kommunista hatalom lefejezte. Rendeleti úton feloszlatják és betiltják a katolikus szervezeteket, majd államosítják az egyházi iskolákat, bevezetik a fakultatívnak nevezett vallásoktatást, amely egyet jelent a keresztény oktatás betiltásával. A nyugati hatalmak látszólag tiltakoznak ezen intézkedések ellen, sőt az ENSZ- egyik szervezeténél a Hágai Nemzetközi Bíróságnál panaszt is tesznek a kelet-európai vallásüldözés ellen. Az egyházi vezetőknek azonban kínos meglepetésben lesz részük. A Hágai Nemzetközi Bíróság elveti a nyugati hatalmak panaszát mind Magyarország, mind pedig Bulgária és Románia ellen. Ez a nemzetközi határozat, amely mintha csak kommunista megrendelésre született volna, kellően megalapozta Rákosiék vallásellenes hadjáratát. Rövidesen bíróság elé állítják Grösz József kalocsai érseket, és megalakul a katolikus papok országos békebizottsága is. Ezek a békepapok a mai napig a keresztény egyházak ki nem tisztított

szégyenfoltjai maradtak.

Az 1948-as "fordulat éve" után a kommunista kormányzat vad hiénaként veti rá magát a parasztságra. Míg az 1945-ös és 1947-es országgyűlési választások kampánya során tagadta, hogy a mezőgazdaságot kolhozosítani szeretné, sőt erőteljesen bizonygatta, Magyarországon ez az út nem is lenne járható - a hatalom birtokában megkezdi a mezőgazdasági üzemek szervezését. Parasztságunk ellenállását gátlástalan erőszakkal igyekeznek megtörni.

Az egyéni gazdákra olyan beadási kötelezettséget rendel el, amelyet azok teljesíteni nem tudnak. Lesöprik padlását, elrabolják évi élelmiszerkészletét. Megtiltják az áruhalmozást. A házkutatások mindennaposakká válnak a falvakban. Ha valakinél 3-4 kg cukrot találnak, azt elkobozzák és áruhalmozásért börtönbe zárják. A börtönök gyorsan megtelnek. Elég, ha saját hízóját engedély nélkül levágja, máris letartóztatják. Engedélyt pedig csak akkor kap, ha képtelen beadási kötelezettségének eleget tett. Ezernyi módját ejtették, hogy a parasztot börtönbe zárhassák. Ha valaki a hatalom hibáiról mert beszélni; azt az ÁVH "dupla látogatással" tisztelte meg. Először titokban, amikor portáján elrejtette a fegyvert, másodszer pedig, amikor megtalálta. Ezek a népköztársaság fegyveres megdöntésére irányuló "cselekmények" nagyon szigorú büntetéssel jártak. Általában több, mint egy évtizednyi börtönnel sújtották. Ehhez képest Magyarország az évszázad végére elérkezik majd az ígéret földjére, amikor százmilliárd forint sikkasztásáért sem adnak majd két év felfüggesztett börtönnél többet. Igaz, aki ennyi pénzhez hozzáfér, az sohasem magyar ember, hanem tagja valamely titkos társaságnak. Újabb szóhasználat maffiának.

Mindezek ellenére a termelőszövetkezet névre magyarosított kolhozok szervezése nem ment könnyen. A magyar parasztság szívós és méltó ellenfelévé vált a moszkvai zsidó megváltóknak. 1951 tavaszán a proletárdiktatúra a parasztság okos ellenállása következtében kénytelen az örökös mezőgazdasági túltermeléssel küszködő Magyarországon bevezetni a zsír- és kenyérjegyrendszert. A marxista-leninista ideológia a parasztságot szervezetben, egymástól nagymértékben elszigetelt "rétegnek" deklarálta és a "jól szervezett" proletáriátus alárendeltségébe utalta. A mezőgazdaság "átszervezése" mégis sokkal keményebb diónak bizonyult, mint a munkásosztály" igába hajtása. Úgy tűnik, nemcsak Magyarországon. Sztálin panasolja egy alkalommal Churchillnek, hogy

a mezőgazdaság kolhozosítása nagyobb küzdelmet jelentett a szovjet hatalom számára, mint a második világháború. A magyar paraszt nem dőlt be a zsidó sajtó semmiféle ámításának. Hiába közölték meggyőzőnél meggyőzőbb cikkeiket a termelőszövetkezetekbe való "tömeges belépésekről". Hiába hajtottak ki kettőszáz parasztot Erdei Ferenc vezetésével küldöttségnek nevezve a Szovjetunióba a kolhozok tanulmányozására. A korabeli sajtó nevetséges felhívást tett közzé, amelyben ez a küldöttség felhívja a parasztságot; kövesse a szovjet példát, lépjen be a termelőszövetkezetekbe. Ezek az együgyű módszerek falra hányt borsóként hullottak vissza kiötlőik nyakába.

A parasztság gyúrásával párhuzamosan folyt a "munkásosztály" megnyomorítása is. Véget nem érő munkaversenyek, normaemelések zsákmányolták ki egyre fogyó munkaerejét. Mindezt betetőzve alacsony munkabéréből békekölcsön címén további tizedet zsaroltak ki. A magyar munkás ilyen sokat, ilyen kevés bérért még a legvadabb kapitalistának sem dolgozott, mint a "munkáshatalomnak". Ráadásul ínséges keresetének az üzletekben szinte alig volt valami árufedezete. Az országban teljes mértékben szünetelt a lakásépítés. A háború okozta épületek helyreállítása is csupán jelképes értékű volt. Budapesten az égető lakáshiányt társbérletekkel próbálták megoldani, ami azt jelentette, hogy a kétszobás lakásban lakó főbérlet családtagjainak számától függetlenül kényszerítették egy másik család befogadására. A kommunista hatalom kiépülésével megjelenik - Milovan Djilas szóhasználatával élve - az új osztály, a pártoligarchia.

A régi vagyonos réteg és az uralkodó osztály villáit, lakásait a Moszkvából és Auschwitzból Magyarországra özönlött zsidóság, mint az új hatalom megtestesítői maguk között osztották fel, a hasznos goj "munkáskádereknek" ebből már nem jutott. A társbérletből való kiemeléshöz lakásra volt szükség. A zsidó kormányzat ezt a rá jellemző módon oldotta meg. A 8130. sz. miniszterelnöki rendelettel 1951 június közepén intézkednek "a volt kizsákmányolók Budapestről való kitelepítéséről". Ez a gyakorlatban annyit jelentett, hogy a régi rendszer tisztviselőit és más értelmiségeit maximum ötven kilós csomaggal teherautóra rakták és valamely távoli faluba vitték, nem egyszer istállóban helyezték el. Lakásuk teljes ingóságukkal elkobzásra került, amelyet a "munkásigazgatók" és egyéb pártkáderek részére utaltak ki. Az ott talált kulturális értékeket, mint például könyvtár, érem- és egyéb gyűjtemények mint reakciós kiadványokat, új tulajdonosaik mint

"használhatatlan kacatokat" rövid úton elkótyavetyélték. Az antikváriumok megteltek értékes könyvekkel, a városi ócskapiacok pedig gondosan feldolgozott gyűjteményekkel. A máig nagyon keresett Szilágyi Sándor által szerkesztett, a Millenniumra kiadott tíz kötetes Magyar Nemzet Története díszkötésben egy napi kereset árán antikváriumokban kapható volt.

Öreg éremgyűjtők mesélik, hogy budapesti klubjukban délutánonként ezek a káderek esetenként egész bőröndnyi régi pénzt hoztak be eladásra kínálva. Egy közös asztalra kiöntve mindenki kiválogatta a saját érdeklődési területének megfelelő anyagot, amelyet az "új gazda" bármilyen nevetséges összegért - hisz valódi értékét nem ismerte - eladott.

A vidékre telepítettek között számos nyugdíjas volt található, akiktől nyugdíjukat is megvonták. Gyermekükre nem számíthattak, hisz ínséges jövedelmük saját maguk és családjuk ellátását is alig fedezte. Nem maradt más hátra, mint a magukat a termelőségüketől kimenteni tudó parasztnál élelmiszer fejében napszámos munkát vállalni. Ahol valami kisipari üzem, vagy munkahely működött, a szerencsésebbeket éjjeliőrként foglalkoztatták. A Horthy rendszer mindenfajta tisztviselőjétől, katonatisztjétől, rendőretől, csendőretől megvonták a nyugdíját. A zsidó hatalom senkit sem kímélt. A lakásukból kitelepítettek között számosan akadtak olyanok, akik hivatali beosztásuknál fogva mentették, bújtatták a német munkatáborokba való kiszállítás elől azokat a zsidókat, akik most őket mindenüktől megfosztották. Nem véletlenül nevezte Hitler Magyarországot Európa gettójának. De még így is ők voltak a szerencsésebbek. Többségüket az ÁVH börtöneiben kínozták. A tatárjárás és a 150 éves török uralom megközelítően sem okozott annyi szenvedést a magyar nemzetnek, mint az általa keresztényi szeretetből, emberbarátságból üldözése elől befogadott zsidóság.

Kollektív háborús bűnössé nyilvánítva vezekelt egy nagy múltú nemzet, akinek egyetlen bűne az volt, hogy még lehetőségein túl is menteni igyekezett zsidó állampolgárait. Miatta vállalta második világháborúban való részvételét és áldozta fel félmillió magyar életét. Ezt a hatalmas áldozatot a fékevesztett zsidóság 1946-tól 1954-ig terjedő években a maga módján köszönte meg, amelyért most még kárpótlást is kér. Nem is akármilyent!

Ennek érzékeltetésére kénytelenek vagyunk egy; a Magyar Kossuth Rádióban 1996 júliusában sugárzott rádióhírt megismételni: "A magyarországi zsidóság teljes kárpótlása lehetetlen, mert a tényleges kár nagyobb, mint a Magyar Nemzeti Vagyon összessége." Nem tudom, a parlamentben ülő képviselők közül akikkel megszavaztatják a kárpótlás mértékét és kifizetésének módját, idejét, akadt-e valaki, aki e hír értelmét a maga valóságában felmérte, és annak valódi célját megértette? Elgondolkodott azon, hogy ilyen mértékû zsidó vagyon létezése akárcsak elképzelhető-e? Nincs tudomásunk arról, hogy bárki is megkérdőjelezte volna.

A nemzet keserû pohara már-már csordultig telt, amikor 1953 március 5-én meghal a világtörténelem legnagyobb hóhéra, a szabadkőműves Sztálin. Halálának oka máig vitatott. Nincsenek kevesen azok, akik teljes meggyőződéssel állítják, hogy környezete gyilkolta meg. Ha így van, akkor semmi kétség sem merülhet fel, hogy éppen szabadkőműves testvérei végeztek vele. Ezt alátámasztani látszik a még Sztálin által letartóztatott zsidó orvosok gyors szabadlábra helyezése. Úgy tűnik, szellemi leépülésével közvetlen környezete is egyre nagyobb veszélybe került. Az amerikai kormányzattal egyetértésben felszított "hidegháború" oltárán már nemcsak ellenfeleit, hanem legbizalmasabb munkatársait is válogatás nélkül áldozta fel. Ez a Rettegett Iván korabeli pszichózis nemcsak a szovjetunióbeli szabadkőműves oligarcháknak vált kellemetlenné, hanem akadályozta az Egyesült Államok háborús osztalékának behajtását is, amely a föld gyarmatainak újraelosztásában várt realizálásra. Mégpedig a Szovjetunió által felszított forradalmi fellázításával. Különösen az olajban gazdag gyarmati területek váltak Amerika érdeklődésének fő területeivé. Az ugyancsak szabadkőműves Churchill már a háború alatt is gyanút fogott. Nem véletlenül jegyezte meg, hogy Rooseveltt "szerelmes pillantásokat vetett egyes olajkútjaira".

A Kreml urai Sztálin halálával fellelegezhettek, de az utódlás körül bizonytalanság lépett fel. A diktátor titkára, Malenkov ugyan képes volt a nagy öröm közepette megszerezni Sztálin székét, de megtartani nem tudta. Rövid politikai küzdelem következett, amelyből a szabadkőműves Hruscsov került ki győztesen. A szovjet megkönnyebbülés természetesen bizonyos mértékig áttért a kelet-európai gyarmatokra, így Magyarországra is. A nemzet változást várt.

Egybehangzó volt a társadalom véleménye, hogy a változás már csak jobbat hozhat. Reményeink - ha részben is - rövidesen megvalósultak. Az új szovjet vezetés úgy tűnik, jól ismerte a birodalom lelkiállapotát, amelynek kitapintása nem is volt olyan nehéz. Kelet-Németországban Sztálin halála után alig több, mint három hónappal a berlini felkelést kellett szovjet tankokkal leverni. Lengyelországban több kisebb munkásmegmozdulással volt kénytelen a kommunista kormányzat szembeszállni. Budapesten a csepeli munkások jelentkeztek "vadsztrájkokkal". Lépni kellett tehát!

A ravasz Rákosi megpróbál elébe menni a várható szovjet irányváltásnak. 1953. május 17-re országgyűlési választásokat írat ki, hogy a párt és a saját hatalmát "megerősítse". Hiába tereli a választásra jogosultak 98 %-át az urnákhoz, akik egyedül választható népfrentjelöltekre ugyanilyen arányban leadják ugyan a szavazataikat, a tömegek lelkiállapota azonban továbbra is zaklatott.

A Szovjetunió régi új vezetőit nem téveszti meg Rákosi hazárdjátéka. Gyors cselekvésre határozzák el magukat. 1953. június 12-én Moszkvába rendelik a magyar párt és kormányküldöttséget, mégpedig az általuk meghatározott összetételben. Így lesz a "delegáció" tagja a néhány évig látszólag mellőzött Nagy Imre is. Rákosit a szovjet párt prezídiumában Molotov, Hruscsov, Malenkov, Berija és Mikoján (mondhatnánk: a szovjet szabadkőműves páholy legfelsőbb vezetése) veszi kezelésbe. A nyugati sajtó szerint szigorú dorgálásban részesült, amiért olyan pontosan végrehajtotta a tőlük kapott utasításokat. Állítólag még zsidó mivoltát is fejére olvasták. Majd utasították, hogy a párt főtitkári poszt megtartásával a miniszterelnöki széket adja át más politikusnak, mégpedig Nagy Imrének. Az akkori sokat hangoztatott magyar "függetlenségre" jellemző, hogy miniszterelnökét Moszkvában nevezik ki.

Nagy Imre személyének kiválasztása a magyar lakosság, különösen a parasztság körében bizonyos meglepődöttséget eredményezett. A politikai elemzők közül is kevesen akadtak, akik latolgatni próbálták; vajon miért éppen Nagy Imre? A kérdés megválaszolásához Nagy Imre személyiségének teljes feltárására, nem különben a szabadkőműves gondolkodás ismeretére van elengedhetetlenül szükség. Nagy Imre részt vett az első világháborúban. Az Oroszországban lévő hadifogolytáborban ő is bekapcsolódik a kommunista mozgalomba.

Mondhatnánk, ott volt a bolsevizmus születésénél. Egyes kommunista ellenfelei még azzal is megvádolták, hogy részt vett II. Miklós orosz cár meggyilkolásában. Ez azonban nem bizonyult igaznak, de a befeketítési kísérlet alkalmas arra, hogy feltételezzük; talán még a bolsevizmus világra segítésében is lehetett valami sokdrangú szerepe. 1928-tól 1944-ig megszakítás nélkül a Szovjetunióban élt. A második világháború idején a moszkvai rádió magyar szerkesztőségében dolgozott. Megúsza Sztálin tisztogatási akcióit, amelynek pedig még Kun Béla is áldozatául esett. Az a zárt zsidó klikk, amely Moszkvában a magyar kommunista szervezkedés élére verekedte magát, nem zsidó létére mindvégig megtúrte maga között. Mindez kikezdzhetetlen kommunista hűségét és megbízhatóságát jelzi, ugyanakkor semmi kétséget sem hagy az iránt, hogy a bolsevista szabadkőműves páholy tagjai közé fogadta, amely tulajdonképpen a zsidóság szolgálatába állította, amit Nagy Imre fenntartás nélkül vállalt.

Tehát az ősi szabadkőműves eskü és az azt megalapozó szigorú fogadalmak hozzákötötték a zsidósághoz. Lassú megfontolt modora, magyar fajú arckaraktere, amelyet magyaros bajuszával - aligha véletlenül - még ki is emelt, nem utolsósorban keresztény vallása őt tette a legalkalmasabbá- hogy a római katolikus egyház fogalmait használjuk - az ördög ügyvédjének szerepére. Őt jelölik ki a bolsevista szabadkőműves páholy hivatalos ellenzékének. Ez azzal a feladattal járt, hogy a pártpáholy hatalomra jutása idején a bolsevista kormányzat politikáját - rendkívül árnyaltan - esetenként bírálja. Az ilyen magatartás felébreszti és magára vonja a sanyargatott lakosság szimpátiáját. Ezt elősegítendő, látszólag félre is állítják, majd ismét a hatalomba vonják. Különösen nagy szükség van ilyen emberre hatalmi krízis idején. Könnyen meg lehet játszani egy praktikus kormányválságot. A nép észre sem veszi, hogy az általa, akkor már követelt, korábban mellőzött kommunista vezető tulajdonképpen a bolsevista hatalmat menti át békésebb időkre. Vagyis ez az "ördög ügyvédje" nem más, mint a kommunizmus biztonsági szelepe. Ez a mesterséges pártellenzék tulajdonképpen minden kommunista pártban ki van jelölve. Elég, ha csak a lengyel Gomulkát, vagy a csehszlovák Husakot említjük, akiket szükség esetén ugyancsak előhúztak a talonból.

Ez a kétsíkú módszer jellemző a világ láthatatlan szabadkőműves központjának működésére is, éppen ezért eredetét is ott kell keresni. Ennek jegyében alakították ki a második világháború utáni úgynevezett

"hidegháborút", amely a két nagyhatalom, az Egyesült Államok és a Szovjetunió legfelső vezetése között, egymás útszéli ócsárlása ellenére sohasem létezett. A két hatalom második világháború érdekében megkötött szövetségi viszonya, amelynek gyökere az 1933/34. évi Roosevelt- Litvinov szerződésig, vagyis a Szovjetunió-Amerika által történt diplomáciai elismerésig nyúlik vissza, a mai napig megszakítás nélkül működik. Ebből a láthatatlan központból irányították mind a kapitalista, mind pedig a szocialistának nevezett államkapitalista gazdaság mechanizmusát, csakúgy mint politikai ideológiáját. Ezek a láthatatlan agyak tervezték meg egyfelől Eisenhower elnök "rab népek felszabadítási doktrínáját", másfelől az 1956-os magyar szabadságharc szovjet vérbefojtásának menetrendjét, de erre még visszatérünk.

Ez a kétarcúság jellemzi világunk külpolitikai folyamatait is, de különösképp az Egyesült Államok és a Szovjetunió viszonyát. Az első cirkuszi szemfényvesztés a "kínai forradalom" győzelme, amelynek előzményei még a második világháború idejére nyúlnak vissza. A láthatatlan külügyi agytröszt már a háború utáni helyzetet elemzi. Víziójában megjelenik a hatalmas kínai demográfiai robbanás, amely már a háború előtt is jellemezte ezt az érdekes, nehezen megismerhető birodalmat. Hogy az amerikai látható és láthatatlan tervezőket mennyire foglalkoztatja Kína háború utáni sorsa, arról Harry Hopkins, Roosevelt legfőbb bizalmasának egy, még a japán kapitulációt megelőző feljegyzése a leghitelesebb bizonyíték. Íme: "Ha meg kellene jelölnöm azt az országot, amelynek sorsában az Egyesült Államok politikai és gazdasági szempontból a leginkább érdekelt lesz, az elkövetkező száz évben, habozás nélkül a Kínai Köztársaságot választanám. Ha Japánt legyőzzük, ezzel Kínából a világ egyik legnagyobb szárazföldi hatalma lesz."

A Kína elleni szabadkőműves cselszövés 1943 november végén öltött első ízben látható formát. Amikor az első kairói értekezleten Csang-Kaj-sek Rooseveltnél segítségét kérte a háború utáni angol területen kívüliség felszámolásához Hongkongban, Sanghajban és Kantonban. Az amerikai elnök furcsa feltételt szabott. Nem kevesebbet kért, minthogy még a háború alatt Csang alakítson új egységkormányt, amelybe a yenani kommunistákat is vonja be. A meglepett Csang megpróbált további igényeket támasztani, mivel rájött, hazájának nem Japán, hanem Amerika a legfőbb ellensége. Arra kérte Rooseveltet, hogy szorítsa rá Szovjetuniót, hogy a háborús osztozkodás során tartsa majd tiszteletben

Mandzsúria határait. Mint a vásári alkuszok, Roosevelt is tovább emelte a tétet. Csak abban az esetben tett erre ígéretet, ha Csang-Kaj-sek kötelezettséget vállal arra, hogy a háború után biztosítja a "demokratikus" választásokat Kínában. A politikai licit végeredményét ma már ismerjük. A háború utáni demokratikus választások helyett Roosevelték más megoldást választottak, nehogy a yenani kommunisták alul maradjanak a választási küzdelemben.

Az amerikai elnök már 1942-ben katonai tanácsadót küldött Csang-Kaj-Sekhez Stilwel tábornok személyében, hogy Kína Japán elleni háborúját segítse. A tábornok jelentéseiben keserűen panaszkolt, hogy a kínaiak Japán helyett sokkal inkább Mao Ce-tung gerilla serege ellen folytatnak háborút. Ugyanakkor Mao gerilla csapatai még amerikai parancsnokság alatt is harcoltak Japán ellen. Az Amerikából Kínába érkező különböző "missziók" fokozatosan a yenani kommunisták felé orientálódtak. Rövid idő múlva érdemi tárgyalásokat többnyire csak a kommunistákkal folytattak. Az amerikai szabadkőműves ámítás iskolapéldájával találkozhatunk a kínai kártyakeverés során. A két atombomba bevetése utáni japán kapituláció váratlanul érte az amerikai kormányzatot, nem különben a hadiipart. A szívós Japán elleni háborúhoz legyártott nagy mennyiségű hadianyag feleslegesnek bizonyult. Piacot kellett találni elhelyezésére. Míg az amerikai kormányzat titokban mindent elkövetett a kínai kommunisták hatalomra juttatása érdekében, addig az amerikai kongresszus hatalmas összegeket szavazott meg Csang-Kaj-sek kommunista gerillák elleni polgárháborújához. Több, mint négy milliárd dollár értékben szállítottak részére különböző hadifelszerelést, mintegy hatszorosát annak, amit az egész világháború alatt kapott.

Csang hadügyminisztériumát valósággal ellepték az amerikai tanácsadók. Az kormány Marshall tábornokot küldi Kínába, hogy "közvetítsen" a harcoló felek között. Ugyanakkor az amerikai katonai tanácsadók olyan mesterien koordinálják a fegyverszállításokat, hogy annak legnagyobb része a Mao-féle "néphadsereg" kezébe kerül. Marshall 1948-ban arról tájékoztatja főnökeit, hogy a néphadsereg az év első három hónapjában 270.000 amerikai puskát, 34.000 gépfegyvert, 14.000 automatafegyvert zsákmányolt. Az amerikai tanácsadók jóvoltából közvetlenül az ölükbe hullott zsákmánnyal könnyűszerrel legyőzték Csang-Kaj-sek elárult hadseregét. A láthatatlan világkormány elégedetten nyugtázta 1949-ben a Kínai Népköztársaság kikiáltását.

Még Chamberlain kormányzása idején "kialakult" a három szabadkőműves nagyhatalom; az Egyesült Államok, a Szovjetunió és Anglia kormányfői között a rendszeres üzenetváltás, a levélbeni egyeztetés. E levelezésből a Szovjetunió külügyminisztériuma a háború befejezése után 30 évvel, 1976-ban adott ki egy kétkötetes válogatást. Ezt a magyarországi Kossuth kiadó az Ungvári Kárpáti Könyvkiadóval közös kiadásban 1981-ben bocsátotta a magyar nagyközönség rendelkezésére. E galád levelezési háromszög számos kötéltrevaló szélhámossága kiderül ugyan, de gondosan ügyeltek arra, hogy a legféltettebb titkok továbbra is zárva maradjanak. Hisz tudjuk, Churchill ezek közül többet száz évre zároltatott. Ez az információcsere a diplomáciai és hadműveleti munka összehangolásán kívül kiterjedt a haditechnikai fejlesztésekre és találmányokra is. Közöttük magára az atomkutatás eredményeire.

Ennek lett a következménye, hogy a Szovjetunió a nagyon kevés beavatotton kívül mindenki meglepetésére már 1949. szeptember 25-én felrobbantja első atombombáját. Teszi ezt annak ellenére, hogy a Szovjetunióban az atomkutatással meglehetősen későn kezdtek el foglalkozni. Tudunk arról, hogy a kutatást vezető Kurcsatov 1942-ben még a fronton szolgált. A segítség nyilvánvalóan az Egyesült Államokból jött. Mivel ekkor már "tombolt" a hidegháború és egyre többen fejezték ki Amerikában a gyanakvásukat, a kormánynak valamilyen magyarázatot kellett adnia, annál is inkább, mert a bizalmatlanság lángjai a kormányzat magasságába is felcsaptak. A helyzet megmentésére szabadkőműves áldozatot hoznak. A zsidó Rosenberg házaspárt teszik az oltárra. Az atomkutatásban nem volt ugyan meghatározó szerepük, korábban sohasem hallottuk a nevét, pestiesen szólva mégis ők vitték el a balhét. Halálra ítélték és kivégezték őket.

Gyermekeik mai napig tagadják szüleik bűnösségét. Nyilván tudják, hogy miért. Az amerikai nagyközönség meggyőzésére érdekes módon veszik igénybe a "szocialista tábor" segítségét. A Szovjetuniótól Romániáig a már korábban megszervezett békemozgalmak hatalmas tiltakozó gyűléseket szerveznek országszerte a Rosenberg házaspár megmentésére, amely még Sztálin halála után is folytatódik. Az amerikai kormány eltökéltségét bizonyítandó; az egész világ tiltakozása ellenére Rosenbergeket 1953. június 19-én kivégzik. Ezzel az amerikai kormányzat ellen táplált gyanú úgy tűnik eloszlik, az ügy nyugvópontra

tér. Majd csak a nyolcvanas évek elején kerül ismét a sajtó érdeklődésének látókörébe, de ekkor új név bukkan fel, mégpedig Fuchsé (Merő véletlenül ismét egy zsidó!), hogy ő juttatta az oroszok kezére az amerikai atomtitkot. Hogy akkor mégis miért végezték ki Rosenberget? Arról már nem esik szó.

Az atomtitok rejtélye azonban egészen más. Első ízben Quigley Carrol dr. a Harvard és a Princeton egyetem tanára fed fel az 1966-ban megjelent Tragédia és reménység című könyvében. Ismerteti Jordan Racey őrnagy eskü alatt, a Kongresszusi Bizottság előtt tett vallomását. Jordan őrnagy a második világháború idején a Szovjetunióknak nyújtott kölcsönbérleti fegyver és élelmiszersegély szállításával volt megbízva, s munkáját közvetlenül Harry Hopkins, Rooseveltnak bizalmasa irányította. Jordan vallomása szerint Harry Hopkins 1943-ban személyesen rakatott fel több fekete bőröndöt egy Szovjetunióba induló segélyt szállító repülőgépre. Jordan őrnagy ellenőrizte a bőröndök tartalmát és megállapította, hogy azok tele vannak az Egyesült Államokra vonatkozó kémkedési iratokkal. Jordan megtiltotta a repülőgép felszállását és Washingtonba repült jelenteni a különös esetet. Jordan őrnagy csak akkor lepődött meg, amikor hazafiúi éberségéért szigorú fegyelmi eljárással fenyegették meg. Később Hopkins utasította több szállítmány finomított uránium Szovjetunióba küldésére is. Szakértők szerint ez az uránmennyiség jóval több volt annál, mint ami egy atomrobbanáshoz szükséges.

Hopkins háború utáni korai halála miatt a botrány feledésbe merült, gondos kezek gyorsan elsimították. Itt említjük meg, hogy a Los Alamosi Atomkutató telep vezetője meg a világháború előtt néhány hónapig a Szovjetunióban tartózkodott és mindvégig Berija, a titkos rendőrség főnökénél lakott. Oppenheimer különös vendégjárásáról az 1990-es rendszerváltást követően maga Berija fia tájékoztatta a sajtót. Nem kell tehát keresni azokat a kémeket, akik "ellopták" és a Szovjetunió kezére juttatták az amerikai atomkutatás eredményeit, hiszen azok akkor az Egyesült Államok élén álltak. A Szovjetunió a nukleáris ismereteket első kézből kapta a szövetségi együttműködés keretében. Maga ez a történet is meggyőző példája annak a mesterien felépített szemfényvesztésnek, amely a második világháború történetírásában több mint ötven éven át megtéveszteni volt képes az egész világ közvéleményét. Csak hab a tortán, hogy a Szovjetunió négy év múlva 1953 augusztusában kipróbálja az első hidrogénbombáját is.

A Rákosi vezette küldöttség Moszkvából való hazatérése után a parlamenttel is szentesítették Nagy Imre miniszterelnöki kinevezését. A moszkvai direktívák alapján haladéktalanul kezdetét veszi az irányváltás, amely többnyire csak a kormányzást jellemzi. Nagy Imre 1953-as megbízása jelenti Magyarországon a szocialista tervgazdálkodás első reformját, amely megszakításokkal, esetenkénti visszalépésekkel, majd eltart egészen 1990-ig, a teljes fordulatig. A kormányzati reformot a párt csak kényszeredetten, furcsa fanyalgással követte. Az új kurzus első és jelentős intézkedése a parasztságra nehezedő nyomás enyhítése volt. Ennek keretében lehetőséget adtak az erőszakkal összetákolt működésképtelen szovjet mintájú termelőszövetkezetekből való kilépésre. Mondani sem kell, ezek a kolhozok szinte hetek alatt kártyavárként omlottak össze. Majd a munkások dinamikus emelkedő normáit állították vissza teljesíthető szintre. Széleskörű amnesztia keretében megszüntették az amúgy is törvénytelen internálásokat. Sok mondvacsinált bűncselekményt vizsgáltak felül és helyezték szabadlábra az elítélteket. Sokan nyerték vissza szabadságukat, főleg parasztok. Megszüntették a kuláklisztát. A hivatalos politika, hangfogókkal ugyan, de elítélte a személyi kultuszt, sőt a törvénytelen ségek okát is ennek burjánzásában adta meg. Visszafogták a nehézipar erőn túli fejlesztését, vele együtt a hadikiadásokat is.

El kell azonban oszlatnunk azt a hiedelmet, hogy erre az irányváltásra azért volt szükség, mert a nép nyomora - bár valóban kétségbeejtő állapotok uralkodtak - tetőfokára ért és egy várható forradalmi felkelést kellett megelőzni. Ettől a hatalomnak sem Moszkvában, sem Budapesten nem kellett tartania. A legkisebb engedetlenség miatti megtorlás és a megtorlás elleni félelem olyan nagy volt, hogy ennek valószínűsége teljesen kizárható. A személyi kultusz túltengése sem ad kellő magyarázatot, hiszen a maga módján Hruscsov is, később Brezsnyev még inkább igyekezett a saját személye kultuszát kiépíteni. Az ideológia megtisztítása, fényének kiglancolása még kevésbé szerepelt az okok között. Hiszen jól tudjuk, az ideológia csupán eszköz a mindenkori gazdaságirányítás kelléktárában. Egy öntörvényei szerint jól működő gazdaságnak semmiféle ideológiára nincs szüksége.

Ezúttal viszont éppen az ideológia túlsúlya, mindenhatósága jelentett leküzdhetetlen akadályt a gazdaság működésében. Magyarország Rákosi

minden törekvése ellenére sem vált a vas és acél országvá, hanem továbbra is mezőgazdasági ország maradt. Hazánk a háború előtti békeévek idején megcsónkítva és minden mezőgazdasági géppark hiánya ellenére csaknem fél Európát ellátta kenyérrel. Most pedig a háború befejezése után nyolc évvel magában az országban jegyre kell adni a kenyeret. Míg Magyarországot Kelet-Európa éléskamrájának hitték addig őt magát is külföldről kellett élelmezni. Be kellett tehát vezetni a Lenin által is kipróbált NEP- korszakot, az egy lépés hátra, két lépés előre tézisé. Most is ez történt, kikölcsönözték Lenin könyvtárából, lefújták róla a port és alkalmazták. Vajon ezt pont Rákosi vagy Nagy Imre ne tudta volna, hiszen a Szovjetunióban Lenin idevonatkozó írásait eredetiben olvashatta és olvasta is. Nagy Imre mint fegyelmezett kommunista testvér ellenvetés nélkül vállalta rövid életű levezénylését. Rákosi vonakodását sem ideológiai megfontolások motiválták, hanem hiúsága, amiért az új irányvonal levezetését nem rá bízták, s így látszólag a mellőzött, majdhogynem a bukott vezető szerepére kárhoztatták. Hiszen ismerjük végleges bukása után tett, egy jellemző nyilatkozatát, miszerint Magyarországon azért építette ki a szocialista alapú tervgazdaságot, mert erre utasították, ha a modern kapitalista gazdasági modell létrehozását kérték (rendelték) volna, akkor azt valósítja meg. Cinikus ugyan, de alaposan rávilágít zsidó mivoltára, elvhűségére, amelyet alattvalóira szó szerint tűzzel-vassal kényszerített rá.

A párt nem hozott vezéráldozatot. Csupán Péter Gábort, az ÁVH vezetőjét és Décsi Gyula volt igazságügyi minisztert és néhány főosztályvezetőt tartóztattak le. Sőt a párt III. kongresszusán 1954 május végén a Moszkvában megfogalmazott kollektív vezetésének látszólagos átvételével tovább erősödött a pártvezetés zsidósítása. Ekkor választják be a politikai bizottságba Apró Antalt. A hírhedt békekölcsönjegyzés Nagy Imre alatt is megmarad. 1953 szeptemberében csaknem kétmilliárd forintot zsarolnak ki legnagyobb részét a munkásoktól. Nemcsak a pártvezetés, hanem a kormány is zsidó bővítésre kerül. 1954. július 6-án átalakítják a kormányt. Ekkor kerül be Piros László, Háy László, Bognár József és Szobek András is. Októberben újabb kormány átalakítás következik. Új miniszterek: Szalai Béla, Kis Árpád, Erdei Ferenc, Molnár Erik, Pogácsás György. Az Országos Tervhivatal élére Berei Andort, a Legfelsőbb Bíróság elnökévé Domokos Józsefet nevezik ki.

Szeptemberben újabb, immár az ötödik békekölcsön jegyzésre kerül sor. Ezúttal is több, mint egymilliárd forintos sarcot vetnek ki a lakosságra. Mindezek ellenére a lakosság életszínvonala, de különösen munkakedve, ha szerény mértékben is, de javult. A lakosság úgy tûnik, elfogadta Nagy Imrét, akit taktikai megfontolásból ültettek a nyakára. 1955 tavaszán azonban a moszkvai politikai vezetésben új attrakció van kibontakozóban. Ennek méretei, összetettsége, s majdan következményei oly sokrétûek és bonyolultak, hogy fel kell tételezzük, nem a moszkvai párt és kormány, még csak nem is a moszkvai szabadkõmûves páholy önálló terméke. Eredetét New Yorkban és Washingtonban kell keresni, hiszen egyes elemei, mint például a rövidesen megkötésre kerülõ osztrák államszerzõdés, mint a második világháború utórezgése, nemcsak a Szovjetunió kompetenciája. Nagy Imre bármilyen fegyelmezett bolsevista szabadkõmûves volt is, ebben az új politikai átrendezésben fõnökei kockázatnak tekintették.

Annak ellenére, hogy az új politikai játszma ezután sem nélkülözhetette a párt reformjait, Nagy Imrét 1955 áprilisában jobboldali opportunista nézeteiért minden pártmegbízatásától megfosztják, fölmentik miniszterelnöki tisztébõl, majd rövid idõn belül a pártból is kizárják. Félreállításának ez a halmozott formája már eleve felkelti a tárgyilagos külföldi politikai elemzõk gyanúját. A magyar polgár még a hatalom kevésbé beavatott rétegeiben is csak a fejét kapkodja. Értetlenül áll a fejlemények elõtt, annál is inkább, mert Nagy Imre rövid szereplése kézzelfogható eredményeket hozott az ország számára. Mindenki Rákosi ármánykodásában sejtje a bajt, pedig itt sokkal többrõl van szó. Rákosi ezúttal csak a Kreml postása, akinek Nagy Imre feletti látványos gyõzelme ellenére számos megaláztatásban lesz része.

A magyar nép még Nagy Imre bukásának kábulatában viaskodik önmagával és az alig egy hónap múlva bekövetkezõ két nagyon fontos esemény is alig kelti fel figyelmét. Valószínû a tervezõknek ez is volt a célja, hiszen a nemzet sorsfordulóhoz érkezett. Kerülni kellett mindent, ami érdeklõdését ebbe az irányba fordítaná. 1955. május 11-14-ig Albánia, Bulgária, Csehszlovákia, Lengyelország, a Német Demokratikus Köztársaság, Románia, a Szovjetunió és Magyarország kormányküldöttségei tárgyalást folytattak Varsóban. A magyar küldöttséget az új Rákosi ajánlotta, teljesen megbízható Hegedûs András miniszterelnök vezeti. Rövid tárgyalás eredményeként a kormányfõk aláírják a varsói barátsági, együttmûködési, kölcsönös

segélynyújtási egyezményt, az úgynevezett Varsói Szerződést. Ezúttal nem mellőzhetjük a nagy sietség okát, annál is inkább, mert 1956 októberi szabadságharcunk egyik fontos indítékát kell benne keresnünk. Ahogyan ma tudjuk, Ausztria második világháború utáni függetlenségének biztosításáról az 1943. október 19-30. között megtartott három szövetséges nagyhatalom külügyminisztereinek értekezletén hoztak döntést. Nyilvánvaló, ez nem tekinthető a külügyminiszterek önálló elhatározásának. A direktívák kormányfőiktől kell, hogy származzanak, hiszen azok ennél sokkal kisebb horderejű kérdésekben is maguknak tartották fenn a döntés jogát. Hogy Ausztria miért úszhatta meg ilyen olcsón és könnyen a második világháborút, azt ma még csak találgathatjuk, de ehhez jó megközelítési pontjaink vannak.

Nem szorul külön bizonyításra, hogy az Anschluss után, de előtte is az osztrák lakosság nagy, meghatározó többsége nácibb volt a német náciknál. A világháborúban a szövetségesek elleni aktivitásuk számarányukhoz képest ugyancsak igazolja ezt a megállapítást. Azt is tudjuk, hogy a meggyilkolt Dollfuss kancellár hivatali idején abban az időben szinte Európa egyetlen diktatúráját gyakorolta. Érdekes módon a "demokráciára" oly kényes Rooseveltt és Churchill ezt a háborús osztozkodás során nemcsak, hogy nem kifogásolta, hanem ezek szerint még jutalmazta is. Az osztrák államszerződés idején hallani lehetett olyan véleményt is, hogy a második világháború alatt és befejezése után az osztrákok által kiutált Habsburg-ház feje, Ottó jelentős időt töltvén az Egyesült Államokban szabadkőműves lett, s ebben a minőségében valószínű, ki tudott alkudni hazájának valamit. Ezt bizonyítani nyilván nem lehet, de éppenséggel kizárni sem. Való igaz, a szabadkőművesség előszeretettel hívott és vett fel soraiba uralkodókat, trónörökösöket, államfőket. Gondoljunk csak Angliára vagy az Egyesült Államokra, de a Habsburg-ház esetében is volt már erre példa.

Akárhogy is volt, a győztesek háborús logikájával az osztrák államszerződés nem magyarázható. Valami ma még pontosan nem ismert oknak kellett közrejátszania. A győztesek magyarázata; miszerint Ausztriával nem lehetett békeszerződést kötni, minthogy Németország által az Anschluss-szal bekebelezett terület lett, és ezért megszűnt szuverén állam lenni, nem más mint erőltetett és nevetséges magyarázkodás. Az 1955. május 15-én kelt államszerződés 4. cikk 1. bekezdésében a győztesek az első világháborút lezáró Ausztriával kötött

békeszerződéshez hasonlóan ellentmondást nem tûrve kijelentik: "A szövetséges és Társult Hatalmak kijelentik, hogy Ausztriának Németországgal való politikai vagy gazdasági egyesülése tilos." Ez a pont valószínű, hogy a francia és az angol megbízottak kérésére került a szövegbe, akik még e porig alázott helyzetében is félnek a német gazdasági konkurenciától. Bizony nehezen hitte volna ekkor még bárki, hogy Ausztriát jóval megelőzve éppen ők fognak el egy addig ismeretlen gazdasági egyesülésre lépni Németországgal a közös piac révén. A 15. cikkben arra kötelezik Ausztriát, hogy együttműködjék a Társult Hatalmakkal Németország újrafelfegyverzésének megakadályozásában.

Ezek a Szövetséges Társult Hatalmak valószínű nevetőgörcsöt kaptak volna, ha akkor valaki azt merte volna állítani, hogy 25 év múlva éppen ők fogják majdhogynem kényszeríteni Németországot az akaratán felüli fegyverkezésre. Ez a történet mindennél jobban bizonyítja, hogy ezek a "derék" hatalmak teljességgel megbízhatatlanok, hiszen pillanatnyi érdekeikért nemcsak az általuk kikényszerített szerződéseket rúgják fel, hanem hosszú távú érdekeiket is. A 21. cikkben Ausztriát mentesítik a hadiállapottal kapcsolatos jóvátétel fizetésétől, csupán az Ausztriában lévő német javak átadására kötelezik a Szövetséges Társult Hatalmak részére, amely alatt teljes egészében a Szovjetuniót kell érteni. Ezúttal egy megmosolyogni való retorikai bravúrral állunk szemben. Igaz ugyan, hogy ezek a jóságos hatalmak nem követelnek jóvátételt, de a 22. cikk 1-6. pontjai nagyon is jóvátételszerű kötelezettségeket rónak Ausztriára.

Mint például:

- 1-2. A Szovjetunió 30 év tartamára koncessziót kap Ausztria olajtermelésének 60 %-ra.
3. A Szovjetunió 420.000 tonna nyersolaj összteljesítményű olajfinomítót kap.
4. A Szovjetunió megkapja az olajtermékek elosztásával foglalkozó vállalatokat.
5. A Szovjetunió megkapja a DDSG Magyarországon, Romániában és Bulgáriában lévő javait, valamint a Dunagőzhajózási Társaság Kelet-Ausztriában levő javainak 100 %-át.
6. Ausztria a maga részéről kötelezi magát, hogy 6 éven belül a Szovjetuniónak szabadon átváltható valutában 150.000.000 US dollárt fizet. Méghozzá 3 havonként 6.250.000 dolláros egyenlő részletekben.

Szabályozzák, hogy az USA dollár alapja az 1949. szeptember 1-jén fennállott aranyparitás, amely szerint 1 uncia arany = 35 dollár, ami 1955. május 15-én már nem tekinthető valós értéknek.

A Szövetséges Társult Hatalmak befejezésül Ausztriát a megszálló csapatok kivonásával egyidejűleg 1955. október 26-án örök semlegességi fogadalomra is kényszerítik.

Mi, magyarok az osztrák államszerződést olvasva irigykedve fanyalgunk: Az osztrákok megint ügyesebbek voltak valahol... De bosszankodásra is akad okunk. A 7. cikk teljes egészében a szlovén és horvát kisebbség jogainak részletes leírásával foglalkozik, a magyar kisebbségről említést sem tesznek, pedig azok is akkor kerültek Ausztriához, amikor a szlovének és horvátok. Hiába a demokrácia természete már csak ilyen.

Már 1955-ben sem volt titok, hogy a Varsói Szerződéskötéssel kapcsolatos versenyfutás oka éppen az Osztrák Államszerződés megkötése volt. A gondos tervezők nagyon vigyáztak, hogy mindenképpen a Varsói Szerződés aláírása előzze meg az Osztrák Államszerződés aláírását. Ezt olyan fontosnak tartották, hogy még az okirat keltezését is meghamisították. A Varsói Szerződés aláírásának dátuma 1955. május 14. Az Osztrák Államszerződést 1955. május 15-én kötötték meg. A valóságban mindkét szerződést május 15-én írták alá. A legfontosabb elvi feltétel azonban így is teljesült, mert a Varsói Szerződést 15-én délben, az Osztrák Államszerződést pedig 15-én délután írták alá. Ennek igazolására tanúnak hívjuk Sík Endre későbbi kommunista külügyminisztert, aki tagja volt a Varsói Szerződés magyar tárgyalóküldöttségének. Emlékiratában így írja le a történetet: "Aznap reggel kaptuk a hírt, hogy Hruscsov a napokban látogat el Belgrádba; délben megszületett a Varsói Szerződés; ennek aláírása után kikísértük a repülőtérre Molotovot, aki még aznap délután aláírta Bécsben az államszerződést." Ez a jelentéktelennek látszó "keltezési affér" a tízmilliós magyar nemzet számára sajnos nagyon is jelentőssé vált. Már pusztán létezése is gyanúra ad okot. Amint látni fogjuk, nem is alaptalanul.

Ha újraolvassuk a második világháborút lezáró, 1947. február 10-én Párizsban megkötött magyar békeszerződés 22. cikk 1. bekezdését, rögtön megértjük, miért is vigyáztak olyan kínosan a Varsói Szerződés keltezésére. Íme a hivatkozott bekezdés teljes szövege: "A jelen

szerezés életbelépését követően minden szövetséges fegyveres erőt 90 napon belül Magyarországból vissza kell vonni, mindazonáltal a Szovjetunióknak fennmarad a joga magyar területen oly fegyveres erő tartására, amelyre szüksége lehet ahhoz, hogy a szovjet hadseregnek az ausztriai szovjet megszállási övezettel való közlekedési vonalait fenntartsa."

Ez a passzus tulajdonképpen nem kevesebbet jelent, minthogy az Osztrák Államszerződés létrejöttével - mivel az Ausztriában állomásozó szövetséges csapatok, köztük a szovjet csapatok is kivonásra kerülnek - a szovjet csapatok magyarországi állomásoztatásához új jogcímet kellett keresni. Ezt szolgálta a Varsói Szerződés.

Önkéntelenül adódik a kérdés, hogy az Egyesült Államok és Anglia (Franciaországot itt akár említeni sem szükséges), akiknek feltehetően köszönhető, hogy a fenti szöveg belekerült a békeszerződés szövegébe, s az úgynevezett hidegháború keretében addig is oly nagy hangon kifogásolták a szovjet gyarmati diktatúrát Magyarországon; ilyen naivak lettek volna, hogy szó nélkül tűrik a békeszerződés ilyen nevetséges megkerülését? Nem... erről szó sincs! Az Egyesült Államok nemcsak, hogy nem ellenezte a körmönfont megoldást, hanem egyetértően hozzájárult ahhoz. Nem kizárt, hogy a javaslatot éppen ő tette, hiszen a korabeli külpolitikai viszonyok között teljesen felesleges: A NATO létrehozásával ő mutatta be azt a "modell értékű" formációt, amellyel a tagállamok akár örökös megszállása is "törvényesíthető". A magam részéről biztos vagyok abban - minden ilyenfajta okmány ismerete nélkül is -, hogy az Osztrák Államszerződést aláíró szövetséges hatalmak által a szerződés aláírását megelőző egyezkedése során ott szerepelt a Szovjetunió azon feltétele, hogy csapatait továbbra is kelet-európai gyarmatainak tarthatja. Amint látni fogjuk, erre még azon államok esetére is szükség esetén lehetőséget adtak, akiket pedig a második világháborúban győztes országoknak ismertek el.

Így kerülhetett szovjet katonai megszállás alá Lengyelország és 1968-ban Csehszlovákia is. Mi sem jellemzőbb az Egyesült Államok álszent magatartására, mint hogy az 1975. augusztus 1-én aláírt úgynevezett Európai Biztonsági és együttműködési értekezlet záróokmányában, de az értekezlet hosszú során sem kifogásolta, azaz jóváhagyta a kelet-európai államok szovjet katonai megszállását. Nem árt felidézni, hogy ez a "biztonsági" értekezlet éppen a Varsói Szerződés tagállamai 1969.

évi kezdeményezésére jött létre. Eredménye pedig a Szovjetunió második világháborús hódításainak végleges elismerése, konzerválása volt. A "nagy ellenség", a Szovjetunió csodálatosképpen minden célját el is érte, minden kívánságát teljesítették.

Az Egyesült Államok cinkossága abban is felismerhető, hogy az ausztriai megszálló csapatai ellátásához szükséges közlekedési vonalainak fenntartása ürügyén engedélyezte magyarországi fegyveres erő állomásoztatását. Hiszen e vonalak biztosítására Magyarországot a békeszerződésben anélkül is kötelezhette volna. Annál is inkább, mert ezt meg is tette. A 22. cikk 3. pontja egyértelműen előírja:

"Magyarország azonban rendelkezésre fog bocsátani minden olyan eszközt és könnyítést, amelyre az ausztriai szovjet megszállási övezettel való közlekedési vonalak fenntartása céljából különlegesen szükség lehet, aminek ellenében a magyar kormány megfelelő ellenszolgáltatásban fog részesülni."

Akkor hát mi szükség volt a szovjet csapatok békeszerződés hatálybalépését követő 90 napon túli magyarországi állomásoztatására? Az Egyesült Államok a Szövetségi Ellenőrző Bizottsági szerepükben nagyon jól tudták, hogy a szovjet csapatok nagy többsége nem is az ausztriai övezettel való közlekedési vonalak mentén helyezkedtek el az ország területén.

A Varsói Szerződés és az Osztrák Államszerződés aláírásának ez a gyanús egybeesése a hatalmat bitorló zsidóság kivételével megdöbbsentette a nemzet teljes elit rétegét a politika iránt érdeklő és értő közönségét. Baljós suttogások kezdődtek. A zsidóság szerepét nem lehetett többé szépíteni a szovjet érdekű kollaborációt illetően. Ezzel párhuzamosan egyre nagyobb hangerővel folyik a szovjet diktatúra átalakítása, hátrányainak enyhülése, a személyi kultusz okozta károk helyreállítása, áldozatainak rehabilitálása. Ennek folyamatát a szovjet gyarmatokra is kiterjesztik. Hruscsov Canossát jár Belgrádban, Titó nem az imperialisták láncos kutyája többé. Úgy tűnik, Titóék a legcsekélyebb mértékben sem haragszanak a hét éven át tartó, a világtörténelemben páratlan durvaságú mocskolódásért. Természetesnek veszik, hogy a vörös bohózat első felvonása végetért.

A magyarországi helyzet meglehetősen ellentmondásos. Hruscsov belgrádi útját megelőzően egy héttel Nagy Imrét még a sóhivatalnak

becézett Hazafias Népfrent elnökségi tagságáról is lemondadják, pedig kereken egy hónap múlva még Mindszenty József esztergomi érsek börtönbüntetését is felfüggesztik. Nem sokkal később Grösz József kalocsai érsek börtöne is megnyílik. Szabadulnak a szociáldemokrata vezetők, valamint a koncepciós perek áldozatai. Azok a bolsevista szabadkőművesek, akik a párt kifürkészhetetlen akaratából, saját nem létező bűnösségük bevallásával börtönbe kerültek - ismét "szabadok". Az ÁVH- s verőlegényei által csak "szarjancsinak" becézett Kádár János a börtöncellát a Pest megyei pártbizottság első titkári szobájával cseréli fel. Pontosán három hónap múlva Nagy Imrét viszont kizárják a pártból. A magyarság értetlenül szemléli a hektikus eseményeket. Közben alig érthető módon 1955. december 14-én Magyarországot felveszik az ENSZ-be. Úgy tűnik, mintha a magyarországi események a nagyhatalmak közös irányítása alá kerültek volna. Ennek pedig baljós céljai lehetnek, amelyek messze túlnőnek látóköriükön.

Az osztrák semlegességi szerződés megkötése után nagy zavar támadt, mondhatnánk pánik tört ki Magyarországon. Maguk a zsidók is gondolkodni kezdtek, hogy vajon helyes volt-e a pártban, a kormányban és a közigazgatásban 1945 után minden jelentős pozíció elfoglalása, az erőszakszervek vezetésének teljes megszállása? A szovjet haderő kivonásával zsidóellenes pogromtól tartottak. Tegyük hozzá nem is alaptalanul. A szovjet csapatok további Magyarországon történő állomásoztatása a Varsói Szerződés ürügyén, még az ország kormányzását kisajátító zsidóság körében is kételyeket ébresztett. Példa nélküli esetnek számított. Németország szövetségesei közül Magyarországon kívül csak Olaszországgal kötöttek békeszerződést, amelyben a megszálló csapatok visszavonásáról intézkedtek. Ezt a csapatkivonást viszont végre is hajtották. A NATO ürügyén nem szállták meg ismét annak tagországait. A NATO csupán támaszpontokat létesített bérleti szerződés formájában, de nem minden tagországa területén. Éppen ezért jogosnak tűnt a magyarországi zsidóság aggodalma. Bár a Szovjetunió ebbéli erkölcsi nem hasonlíthatók a nyugati hatalmakéhoz, de tartani lehetett attól, hogy mint második világháborús szövetségese esetleg Amerika akaratára érvényesülni fog. Érdekes módon ugyanez a dilemma jellemezte a szabadkőműves szovjet vezetést is. Innen pedig már egyenes út vezetett New York láthatatlan hatalmi központjához. Úgy tűnik, a szovjet vezetők egyeztettek is ezzel a titkos hatalommal. Valószínű, a "megoldás" terve is itt készült.

A valós helyzet feltárásához ismét vissza kell nyúlnunk a háború utáni Status quo kialakításához, meg kell vizsgálnunk annak formáját, érvrendszerét. Itt első helyen állt a tönkrezúzott Németország teljes gúzsbakötése, intézményeinek, gazdasági potenciáljának totális szétverése. A "fasizmus", amelyet a szülőanya Olaszország helyett a jövőben Németországra kell érteni, újjáéledésének minden módon való megakadályozása. Németország politikai és gazdasági eredményei ugyanis a rendkívül rövid hitleri ha úgy jobban tetszik fasiszta uralom alatt a marxizmussal, vagy bármely más ideológiával szemben összehasonlíthatatlanul nagyobb volt. Érthető, ha ezt az eredményes ideológiai eszközrendszert egyszer, s mindenkorra számûzni igyekeztek a Föld színéről. Ha valaki a zsidóság mohóságát, vagy gazdasági módszereit hangoztatni merészeli, annak neve a mai napig fasiszta, és a zsidósággal való szembenállását kiemelendő antiszemita FeItűnő, hogy a fasizmus újjáéledésének tilalmát minden "békeokmányba" felvették. A fasizmus felett aratott győzelem haszonélvezőit már a fogalom említése is idegessé teszi. A Varsói Szerződésen túl a fasizmus visszatérésének veszélye az, amely megteremtheti a szovjet csapatok osztrák államszerződésen túli tartózkodásának feltételeit Magyarországon.

A második világháború következményeinek kialakítása nem kizárólag a Szovjetunió ügye, hanem elvileg a négy szövetséges nagyhatalom, az Egyesült Államok, a Szovjetunió, Nagy-Britannia és Franciaország közös feladata. A gyakorlatban ez az Egyesült Államok és a Szovjetunió akarátában testesült meg. Vitathatatlan, hogy a Status quo bárminemű megváltoztatásához szükség van a többi győztes hatalom, de legfőképp az Egyesült Államok és a Szovjetunió egyetértésére. Nem vitatható, ez kiterjed a háborús megszállási rendszerek vonatkozásaira is. Éppen ezért a szovjet csapatok 1955. május 15. utáni Magyarországon történő állomásoztatásához - bármilyen ürüggyel történjék is - szükség volt az Egyesült Államok hozzájárulására. Ehhez az amerikai kormány elvi egyetértését a Szovjetunió ugyan elnyerte, de a jelek szerint a Varsói Szerződés tényét nem tartotta elegendőnek. További érvekre volt tehát szükség. Ha pedig ilyen érvek nincsenek kéznél, hát provokálni kell. Ez az oroszoknak és a velük kollaboráló zsidóknak gyerekjáték, csupán a békeszerződést kell elővenni és újraolvasni. Már a 4. cikk szövegében nagyon ügyesen becsempészve megtalálható. A mesteri fogalmazás magán viseli az oroszok ebbéli páratlan ravaszságát, keze nyomát.

Olvassuk csak: "Magyarország, amely a Fegyverszüneti Egyezmény

értelmében intézkedett magyar területen minden fasiszta jellegű politikai, avagy katonai színezetű szervezetnek, valamint minden olyan szervezetnek feloszlatása iránt, amely az Egyesült Nemzetekkel szemben ellenséges propagandát, ide értve a revizionista propagandát fejt ki, a jövőben nem engedi meg olyan effajta szervezeteknek fennállását és működését, amelyeknek célja az, hogy megfossza a népet demokratikus jogaitól." Ne akadjunk most fenn azon, hogy mindezt a Szovjetunió kormánya és az általa a magyar nemzet nyakára ültetett zsidó-kommunista diktatúra a háború befejezése óta egész Kelet-Európa kárára folytatólagosan elkövette. Hiszen már régtől fogva megszokhattuk; a szerződés betartása mindig a gyengébb kötelessége. Őt az erősebb szerződő fél erre rá tudja kényszeríteni. Fordítva ez sohasem működött.

Bármely, a Szovjetunió részére második világháborús járandóságként kizsákmányolás céljára, rendelkezésére adott újgyarmati állam területén való szovjet megszálló haderő jelenléte tehát a faszizmus újjáéledésének veszélyével igazolható. Az csak természetes, hogy minden a kormányzást gyakorló zsidó kollaboránsokkal vagy Uram bocsá' a Szovjetunió kizsákmányolásával, katonai megszállásával való szembenállás a legenyhébb demonstráció felér a faszizmus visszatérésének veszélyével, amelyet minden eszközzel fel kell számolni. Ha pedig ilyen ellenkezés nincs - hát ki kell provokálni! Úgy tûnik, ez a "praktikus" elgondolás nem 1956-ban keletkezett, hanem már a háború alatt, amikor leigázott ellenfeleik javain és szuverenitásán osztozkodtak. E letepert nemzetek kizsákmányolásának legjobb eszköze az államkapitalista gazdasági rendszer, amelyet szocialista ideológiaként lehet rákényszeríteni az uralmuk alá vont népekre. A világszínpadán pedig a mindent megváltó kommunista ideológia missziós terjesztéseként lehet a keserű bohózatot előadni.

A politikai konstruktörök számoltak azzal, hogy az igájukba fogott népek felismerik majd becsapottságukat, s megpróbálnak kibújni ebből a különös szereposztásból. Gondoskodtak tehát róla, nehogy valami módon ki húzhassák nyakukat a Burokból. Már a teheráni konferencián "eldöntik", hogy a háború után a békét a három csalónak az Egyesült Államoknak, a Szovjetuniónak és Angliának kell majd "fenntartania". A teheráni tárgyalások-egyik szünetében Rooseveltt így számol be fiának, Elliotnak erről: "Megállapodtunk, hogy ha kell, erőszakkal is megóvjuk a békét. Fő célunk annak megállapítása volt, hogy a háború utáni

világban melyek képzik majd az egyes- országok számára a biztonsági övezeteket." Világos beszéd! Félreérthetetlen utalás a "biztonsági övezetbe" sorolt államok igában tartásának szükség szerinti módszereire.

-----2. rész -----

Hernádi Tibor: 1956 igaz története 2. rész

A biztonsági övezetek létrehozása

A Szovjetunió már a második világháború megvívásának feltételéül szabta Kelet-Európa újgyarmatosításának lehetőségét. A jóvátételen túl gazdasági kizsákmányolásának lehetőségével. Az Egyesült Államok is, Anglia is boldogan ígérte, majd adta oda mások javait. Amint látni fogjuk, a háború utáni osztozkodásnál ez nem is volt kérdés, hogy az oroszok által kiszemelt államok befolyási övezetébe, ha úgy jobban tetszik biztonsági övezetébe kerüljenek. Némi problémát okozott ugyan, hogy a Szovjetunió olyan államokat is követelt, amelyek Angliának és Franciaországnak már a háború megkezdése előtt szövetségese volt. Ide tartozik elsősorban Lengyelország és Csehszlovákia. Vagy Albániát is említhetnénk, aki ugyan nem volt szövetségese fenti hatalmaknak, de a nagyhatalmak ellenfeleinek korai áldozata. Valószínű, ebbe a kategóriába lett volna sorolható Magyarország is, ha a hazai zsidóság a láthatatlan szabadkőműves hatalom utasítására nem rángatta volna bele a világháborúba.

Sem Roosevel, sem Churchill nem volt tekintettel arra, hogy a Szovjetunió által "kívánt" nemzetek mely oldalon vettek részt a második világháborúban. Magyarországnak ugyan értésére adták, hogy Hitler utolsó csatlósaként a Szovjetunió vazallusává kell válnia, de hogyan kerülhet oda Lengyelország? Aki "élvezte" Anglia területi és politikai garanciáit és ennek következményeként első áldozata lett a német katonai gépezetnek. Vagy Csehszlovákia? Aki éppen Anglia és Franciaország szövetségeseként, azok tanácsára "társult be" a Német Birodalomba. Bulgária sem harcolt a szövetségesek ellen. Mégis valamennyiüknek a nyakába öntötték ezt a különös ajándékot, amelyet pedig nem kértek. A "maradék Csehszlovákia" Németországgal kötött különös uniója ellen csodálatosképpen az antanthatalmak csak igen körültekintő óvatossággal emeltek szót, nem úgy, mint a német-osztrák első világháború utáni egyesülés idején tették. Pedig a cseh-morva protektorátus létrejötte angol-francia nézőpontból azonos elbírálás alá lett volna vonható.

A helyzet fonákságát látva a két szabadkőműves csaló: Roosevel és Churchill Sztálinnal megegyezve ezeket az államokat a Szovjetunió

biztonsági övezetének nevezve a Szovjetuniónak adták. Sztálin azzal próbálta a helyzetet magyarázni, hogy azért van szüksége e "szomszéd államokra", hogy a jövőben elkerülhesse az olyan váratlan agressziót, mint amilyen Németország részéről 1941. június 22-én érte. Ez az érvelés úgy, ahogy van, komolytalannak mondható. Magyarországot ugyan ennek jegyében tették meglehetősen furcsa módon a Szovjetunió szomszédjává, de Bulgária és Albánia kívül esett a szomszédságon. Elég egy felületes pillantást vetni a térképre, hogy ez az ütköző zóna elmélet dugába dőljön. Hiszen ennek alapján a Szovjetuniónak Törökországra és Iránra is igénye lehetett volna, vagy akár Afganisztánra is. Igaz, a Szovjetunió az afganisztáni "biztonsági övezet" megszerzéséért Amerika jóváhagyásával tíz éves háborút indított 1978-ban, majd súlyos veszteségek árán dolgavégezetlenül visszavonult. Törökország esetében megelégedett volna a Boszporusz használati jogával is. Színleg ennek megtagadása miatt nem társult Hitler háromhatalmi szövetségéhez, de ezt Amerikától sem kapta meg.

A sztálini biztonsági övezet fogalma különösen a gazdasági szakértőket indítja mosolyra, hiszen ezeket az államokat a Szovjetunió kezdettől saját hűbéri birtokokként kezelte. Még a háborús jóvátételt sem szedte be, amikor saját politikai és gazdasági ideológiáját is rájuk kényszerítette. Ha ezeket az országokat valóban biztonsága érdekében vonja politikai környezetébe, akkor számára sokkal nagyobb előnnyel járt volna, ha meghagyja azok kapitalistának nevezett társadalmi rendszerét, amelyekből gazdaságának fejlettebb termékekkel való ellátását biztosíthatja. Mint ahogy azt Finnország esetében tehette. Itt azonban egészen másról van szó. Európa térképének vizsgálata során szembetűnik az úgynevezett szocialista országok összefüggő tömbje. Ha ezt még kiegészítjük Jugoszláviával, aki Oroszországnak, s egyben jogutódjának, a Szovjetuniónak önkéntes vazallusa volt és maradt. Ahol a szocialista társadalmi rendszer még a Szovjetuniót is túlélte. Lelki szemünkkel képzeljük hozzá ehhez a tömbhöz Görögországot is, amelynek megszerzésére a háború után a Szovjetunió komoly erőfeszítéseket tett. Mivel azonban a háborús adásvételben Görögország nem szerepelt, az Egyesült Államok fegyveres erejével megvédelmezte. Ez a tény mindennél jobban bizonyítja, hogy a kelet-európai vazallus államok az Egyesült Államok jóváhagyásával kerültek a Szovjetunió birtokába.

Sztálin terve szerint az az ötven év, amelynek idejére vazallusai

kizsákmányolására lehetőséget kapott, elegendő lesz ezeknek az államoknak az előkommunizálására, majd egy következő háborús konfliktussal könnyűszerrel mondhatni "saját kérésükre" a Szovjetunióhoz lesznek csatolhatók. Egy ilyen megoldás nagyon is beleillett a láthatatlan világhatalom szabadkőműves terveibe. Nyilvánvaló, ennek ideológiai és gazdasági előkészítése lehetetlen lett volna egy plurális társadalmi szerkezetben. A gazdaságok szabad versenyen alapuló működésével megoldhatatlan lett volna azok beintegrálása a szovjet gazdaságba. Erre kizárólag a tervgazdálkodású államkapitalista diktatúra alkalmas. A szocialistának nevezett államkapitalizmus kialakításához a második világháborúval elszegényedett országok esetében könnyörtelen diktatúrára volt szükség, hiszen a magántulajdonban lévő termelőeszközök, gyárak és üzemek törvényes államosításához szükséges pénznek még a töredéke sem állt rendelkezésre. Az ipar esetében ez mégis jóval könnyebben ment, mint a mezőgazdaságban. A koncentrált ipari üzemek, gyárak tulajdonosait reakciónak bélyegezve börtönbe vetették, vagyonát elkobozták.

Akik elmenekültek, azok vagyona ugyancsak elkobozható volt. A kisiparostól megvonták működési engedélyét, miáltal belekényszerült a kisipari termelőszövetkezetekbe. A mezőgazdaság teljes szövetkezetesítése azonban komoly akadályokba ütközött. Itt a kisipar példája szóba sem jöhetett. A kisiparosok termékének hiányát a társadalom akár hosszabb ideig is nélkülözni képes. A napi szükségeltek a cipészek, borbélyok, lakatosok stb. feketén úgyis kielégítik. A mezőgazdaság termékeire azonban folyamatosan szükség van. Egyszerűbben kifejezve: enni mindennap és mindenkinek kell. A paraszt pedig kevésbé függ az államtól. Erőgépe a ló, szállító járműve a kocsis és a mindennél fontosabb termőföld mind a saját tulajdonában van, akár csak a munkaereje. "Iparengedélyre" nincs szüksége. Ha nem engedik termékét értékesíteni, akkor csak saját fogyasztására termel. Az évszázadok óta meglévő önállóságát a földművesek egyik országban sem hajlandók ingyen, zavaros ígéretnek fejében feladni. Az új kommunista világrend gyors kialakításában a kelet-európai gyarmatokon a parasztság ellenállása mutatkozik a legnagyobb akadálynak. Az új kollaboráns zsidó oligarchia és szekértolók minden erőszakossága, kegyetlensége hiábavalónak bizonyult. Úgy tűnik, a szovjet szabadkőműves hatalom mindenre felkészült, hisz tudjuk, nem ment ez könnyen a Szovjetunióban sem. Ezért volt szüksége a három nagy csalónak megállapodnia a béke szükség szerinti fegyverrel való

megvédésére is..

Magyarországon a vártnál is nagyobb ellenállásba ütköztek a kolhozok szervezői. Nem segített semmiféle erőszak, teljesíthetetlen beszolgáltatási kötelezettség, megfizethetetlen mértékű adókvetés vagy a személyek elleni fizikai durvaság. Volt rá eset, hogy a házi tűzhelyébe kapaszkodó parasztasszonyt tűzhelyével együtt vonszolták be a tanácsházára, a szövetkezeti belépési nyilatkozat aláírására, de még ez is eredménytelennek bizonyult. Lengyelországban, ahol Magyarországhoz hasonlóan a mezőgazdasági termelést ugyancsak a hagyományos kisgazdaságok jellemzik, ez a folyamat a parasztság hasonló ellenállását váltotta ki. Itt - Magyarországgal ellentétben - még azzal sem manipulálhatták, hogy hazája elvesztette a háborút, s annak következményeit tûrni kell. Hasonló volt a helyzet Bulgáriában is, bár ott a szláv szolidaritás segített valamit. A mezőgazdaság adottságai jóval kedvezőtlenebbek voltak akár Magyarországnál, akár pedig Lengyelországnál. Csehszlovákia, Románia és Kelet-Németország jóval szerényebb megművelhető területtel rendelkezett, s így a mezőgazdaság jelentősége sokkal kisebb volt.

A magyar parasztság ellenállása olyan nagy volt, hogy a szovjet vezetés kihasználva Sztálin halálát, rákényszerült a Lenin által megfogalmazott NEP módszer bevezetésére. Egyes kutatók tudni vélik, hogy ezek az állapotok összefüggésben álltak Sztálin máig rejtélyes halálával is. Amennyiben igaznak bizonyulna, hogy Sztálin váratlan halálába környezete valami módon "besegített", úgy ennek érvelésében a magyar és lengyel parasztság, nemkülönben az állandóan emelkedő normáit már teljesíteni nem tudó munkásság ellenállása egészen biztos, hogy jelentős szerepet játszott. Az erőszak eddigi módszere helyett újat kell keresni.

A láthatatlan tervezők új, az eddiginél sokkal könyörtelenebb megoldást dolgoztak ki. Annál is inkább, mert a NEP bevezetésével a kommunista ellenesség - látens módon ugyan - olyan méreteket öltött, amely egy újabb "békés" szocializálás lehetőségét kizárni látszott. A tűzzel-vassal összeboronált termelőszövetkezetek úgyszólván teljes mértékben feloszlottak. A munkásság a normarendszer enyhítésével végre kifújta magát. Ez az "egy lépés hátra" időszak párosult a Szovjetunióban folyó hatalmi harccal. Hruscsov ugyan rövid utódlási torzsalkodást követően Sztálin örökébe verekedte magát, de nem egészen azonos hatalmat tudhatott magáénak. A hatalom megragadásának legfontosabb eszköze a

"kollektív vezetés" elve őt magát kötelezte. Így a sztálini hatalmat meg kellett osztania. A miniszterelnöki hivatal első lépcsőben kénytelen volt legyőzött vetélytársának, Malenkovnak átengedni.

A moszkvai hatalmi birkózás ezzel nem ért véget. Úgy tûnik, Hruscsov első titkári megválasztása idején az apparátusban Sztálin hívei még jelentős többségben voltak. Ezek kiebrudalásához egy új kampányra volt szükség. Ezt szolgálja az 1956. február 14-25. között megtartott, a Szovjetunió Kommunista Pártjának XX. kongresszusa, ahol Hruscsov meghirdeti a két világrendszer "békés együttélésének" szükségességét, a háború elkerülhetőségét, valamint a Hruscsov számára ebben az időben legfontosabbat, a sztálini személyi kultuszának elítélését. Itt hangzik el Hruscsov titkos beszéde, amely feltárja és beismeri a szovjet uralom kegyetlenkedéseit. Hruscsov és környezete gondoskodott arról, hogy a titkosnak nevezett beszéd szövege "kiszivárogon" a nyugati sajtó számára. Így a Szabad Európa Rádió adásaiból a magyar lakosság is gyorsan megismerhette Hruscsov legújabb attrakcióját. A hruscsovi kritika megzavarta a világ kommunistáinak szinte teljes egészét. Mivel a magyarországi zsidó-kommunista hatalom kegyetlenkedése a kezére adott magyar nemzet felett meghaladta a többi kelet-európai vazallusok bármelyikét érthető, hogy a zavarodottság is itt volt a legnagyobb. Ennek következményeit a láthatatlan szervezők alaposan ki is használták.

A XX. kongresszus befejezését követő hetekben a magyar kommunista hatalom titkos szervezésében megalakul a Petőfi Kör, amelynek oly nagy szerepe lesz az 1956-os magyar forradalom és szabadságharc kirobbantásában. Éppen ezért a szovjet XX. pártkongresszus önkritikája és a Petőfi Kör megalakulásának ez a furcsa egybeesése nem tekinthető a véletlen művének.

A magyar kommunisták zsidó vezetése a XX. kongresszusi szennyes kitergetése után aggódni kezdett, vajon elegendő lesz-e a Varsói Szerződés ürügye a szovjet csapatok hosszú távú magyarországi állomásoztatásához? A bekövetkezett események egyértelműen bizonyítják, hogy - minden bizonnyal a New York-i titkos hatalommal történt egyeztetést követően - nem tartották ezt elegendőnek. A New York-i szabadkőművesek minden eshetőségre felkészülve, a zsidóság hatalmának átmentésére két alternatívát dolgoztak ki. Mindkét megoldás nemcsak feltételezte, hanem szükségesnek is tartotta a szovjet csapatok

további magyarországi állomásoztatását.

Első változat: Békés, ám hangos átmenet a hatalmi struktúra (az egypárti diktatúra) átmentésével. Valamilyen konszenzus létrehozása a szovjet csapatok számukra további állomásoztatására..

E megoldás kétségtelen hátránya, hogy az ország javai feletti uralom zsidó monopóliuma az eddigi formában nem tartható meg. Ebben az esetben a lakosság által megtermelt javak teljes lefölözött mennyiségének elzsidósítása nem lesz megvalósítható, annak jelentős részét meg kell osztani a nem zsidó származású, a politikai zűrzavar következtében felkapaszkodó vezetők egy részével. Mi által a legfőbb cél: "A nem zsidók pénzének mindenáron való megszerzése" komoly csorbát szenved. Második változat: Nyílt felkelés provokálása, fasiszta és antiszemita jelszavak kíséretében. Ezzel bizonyíthatóvá válik a fasizmus visszatérésének veszélye, amely szükségessé teszi a szovjet csapatok beavatkozását, majd állomásoztatásának meghosszabbítását. Az összes várható körülmények mérlegelése és elemzése után olyan döntés született, hogy a második változat egy rövid lefolyású átmeneti nemzetközi vihar ellenére összehasonlíthatatlanul jobban biztosítja a Status quo fenntartását, az államkapitalista társadalmi és gazdasági rend ötvenéves próbaidejének kitöltését. Erre annál is nagyobb szükség van, mert a gazdaság szocialista (államkapitalista) átalakítása még távolról sem fejeződött be, hisz a mezőgazdaság túlnyomó többségében még magánszektorként működik. Ez pedig nem teszi lehetővé az élelmiszerellátás központosítását, krízis esetén hatalmi embargóját.

A hatalom békés átmentése ugyancsak kiszámíthatatlan veszélyeket rejt a többi vazallus állam vonatkozásában is. Lengyelországban hasonló gondokkal küzd a zsidó-kommunista vezetés. A lengyelek már eddig is a magyaroknál jelentősebb mértékben fejezték ki elégedetlenségüket. Lengyelország - bár maga is vazallusa a Szovjetuniónak e szocialistának nevezett társaságba való besorolása más körülmények között történt, mint Magyarországé. Őt Magyarországgal ellentétben nem vesztes, hanem győztes államként kényszerítenék oda. Bár a Szovjetunió nemigen mutatott kíméletet a kezeire adott országok nemzeti érzelmeire, mégis nagyobb nemzetközi szolidaritásra lehetett számítani, mint Magyarország esetében.

Nem volt jobb a helyzet a többi szocialista gyarmat esetében sem. A

háború befejezése után tíz évvel gazdaságuk nemhogy a háború előtti, de még a háború alatti gazdasági állapotokat sem érték el.

A megoldás tehát kézenfekvő! Nem szabad megvárni a vazallus államok egységes fellépésének kialakulását a Szovjetunió ellen. Bár a szovjet haderő képes lenne azok egyidejű felkelésének katonai vérbefojtására, s a háborúban győztes hatalmak beavatkozásától sem kell tartania - hisz megállapodtak a béke fegyveres megőrzésében - mégis egy ilyen "béke védelem" rossz fényt vetne, és alaposan meg is nehezítené a kapitalista gyarmatok "felszabadításához" szükséges fellázítását. Márpedig ez a Szovjetunió háború utáni feladatát képezi, hiszen ennek álcázására találták ki az egész hidegháborús szélhámosságot. A második világháború legfőbb célja tulajdonképpen nemcsak Németország leverése volt, hanem jó alkalom a világ gyarmatbirodalmának újrafelosztására. Rooseveltnemcsak a német és japán gazdasági versenytársat tartotta veszélyesnek, hanem Angliát és Franciaországot is, akiket a második világháború nélkül aligha tudott volna csőbe húzni.

A gyarmatok újraelosztására készített terv végrehajtásának pedig még nagyon az elején tartanak. Jószerevel még csak Franciaország ázsiai birtokait sikerült fellázítani, de még itt is jó néhány évre lesz szükség, mire függetlenségi mozgalmuk befejezhető, "önállóságuk" Amerika számára hasznosítható lesz. Afrikában Iránon és Egyiptomon kívül még alig érzékelhető valami a gyarmatok forradalmi lázongásából. E gyarmatok olaj- és ásványkincseinek megszerzésére indított titkos háborúk győzelme és az új állapotok konszolidációja még messze van. Megvalósításához nem évekre, sokkal inkább évtizedekre van szükség. A Szovjetunió gyarmati attrakciókhoz szükséges politikai, diplomáciai, nem utolsósorban katonai erejét nem szabad elforgácsolni a katonailag megszállva tartott vazallusai egyenként és folyamatosan jelentkező ellenszegüléseire, megfenyítésére. Sokkal célszerűbb kiválasztani közülük egyet, s azt elrettentő példaként olyan szigorúan megbüntetni, hogy a többieknek hosszú időre kedvét szegje mindenfajta "békétlenkedéssel" szemben.

Ki kellett választani tehát, ki legyen az a fekete bárány, amelyen a port el kell verni. Mint általában, ezúttal is kizárásos alapon döntöttek. Az oroszok szívük szerint Kelet- Németországot választották volna. Hiszen a második világháborúban ő volt a kiszemelt főellenség. A győztes hatalmak mindenkori érdekei szerint is nagyon fontos Németország

folyamatos gyengítése. A saját gazdasági konjunktúrájuk minél hosszabb idejű fenntartása ezt mindenképpen igényli. Csakhogy a német lakosság nagy érdeklődést mutat, és igen sokan szimpatizálnak a szocialista eszmékkel. Magam is tapasztaltam a nyolcvanas évek elején, hogy Németország keleti oldalán tömegével voltak találhatók - nemcsak a párt oligarchái -, akik kommunistábbak voltak az orosz kommunistáknál is. Az 1953 nyarán szovjet ügynökök által provokált "ellenforradalmi felkelés" néhány szovjet tank láttán szinte magától kimúlt. A szovjet titkos rendőrség 1953-as keletnémet fiaskója már eleve kizárta a két vagy három évvel későbbi próbálkozás lehetőségét. Kelet-Németország különben sem jöhetett számításba, hiszen Hruscsov álmaiban már megfogalmazódott a hosszú távú szovjet-német gazdasági együttműködés óhaja. Amint látni fogjuk, ennek az Egyesült Államok ellenére történő masszív szorgalmazása vezetett 1964-ben bekövetkezett bukásához is.

Lengyelország, ahol a politikai vezetést Magyarországhoz hasonlóan szinte kizárólag a zsidóság reprezentálja, s ugyanúgy tehetetlen a mezőgazdaság átszervezésében. Az ipari termelést pedig folyamatos és látványos tüntetések jellemzik. Egy forradalmi megmozdulás felszítására, majd leverésére alkalmas is, és szovjet nézőpontból kívánatos is lenne. Az ország viszonylag nagy népessége, de még inkább vazallussá kényszerítésének körülményei miatt nem tűnik jó megoldásnak. Csehszlovákia abban az időben még szóba sem jöhet, hiszen is győztes állam, jelentős bonyodalmakkal járna. A ravasz románok már titokban ekkor is keresik a kapcsolatot Kínával. Az Egyesült Államok felé is kialakulóban van az a közvetítői kapcsolat, amely az egész hidegháború idején nagy szolgálatot tesz a Szovjetunióknak. Kár lenne megszakítani! Bulgária a régi szláv testvér, hűséges szolga, semmiféle okot nem adott egy esetleges gorombaságra.

Nem marad tehát más, mint Magyarország. Történelmi előélete is leginkább predestinálja egy alapos megleckéztetésre. A világ második győztes proletár forradalmát Horthy, sokkal inkább Prónay csapatai leverték, a 133 napos uralmat erőszakkal megdöntötte. A második világháborúban a Szovjetunióval szemben Hitler utolsó csatlósa, s most a parasztság oly makacsul ellenáll a szocialista átalakulással, hogy a Moszkvában hosszú évekig kiképzett kommunista zsidók minden igyekezete hiábavalónak bizonyult. Munkásosztálya sem értékeli kellőképpen az új társadalmi rendszer által biztosított szocialista

vívmányokat. A Varsói Szerződés nem tűnik egyértelműen elegendőnek a szovjet csapatok további magyarországi állomásoztatására, megerősítésére más ürügyet is kell tehát keresni. Annál is inkább, mert a néhány év múlva, az elkerülhetetlen hazai politikusi elit kialakulásával a szovjet csapatok békeszerződésbeli kivonásának követelése, akár ha szocialista retorika csomagolásában is, elkerülhetetlenné válik majd.

Az Osztrák Államszerződés várható megkötésére tekintettel az ausztriai Baden bei Wien-ben állomásozó szovjet tiszti csoport már 1955 tavaszán megtervezte maradását. ha nem Ausztriában, hát Magyarországon. Nem állt szándékukban visszavonulni a Szovjetunióba. Mint ahogy a szovjet kormánynak sem állt, sem szándékában, sem érdekében visszavezényelni őket a Szovjetunióba. És valóban a szovjet csapatok Ausztria elhagyása után nem a Szovjetunióba vonultak vissza, hanem áttelepültek Magyarországra. Főleg a Dunántúlt "vették birtokukba".

A Szovjetunió és magyarországi helytartói 1956-os forradalommal kapcsolatos üzemleiről a magyar újságolvasók egy szűk csoportja, akik olvasói voltak a Pest Megyei Hírlapnak, csak 1992. november végén szerezhették tudomást dr. Tamáska Loránd: Álcázott államcsíny? című nyilatkozata alapján. Bánó Attila készített vele interjút. Ezt a nyilatkozatot később újságcikként megküldte a Hunnia című folyóiratnak is, aki az 1994. évi októberi számában: Ötszáz gramm prágai sonka címen csaknem szó szerint megismételve adta közre. Dr. Tamáska Loránd a Hunniának korabeli naplója alapján cikksorozatot ígért, de írása befejezetlen maradt, mivel az értelmetlen halál, vagy valaki más kivette kezéből a tollat. A Pest Megyei Hírlap és a Hunnia hivatkozott cikkét a függelékben teljes terjedelmében közöljük.

Dr. Tamáska Loránd kórboncnok orvosként dolgozott, és 1961 végén települt át az akkor még Nyugat-Németországba. 1956-os szabadságharcunk előzményeiről fontos információkkal rendelkezett, amelyet mint a politikától távol álló intellektuel magába zárt.. Úgy tűnik. élete utolsó szakaszában mégsem kívánta magával vinni a sírba. Ismeretei egy nagyon fontos részét- még harmincéves emigrációja ellenére is - megosztotta nemzetével. Magyar hálával köszönjük neki. Őszintén sajnáljuk, hogy nem talált időben módot mindannak elmondására, amit még elmondhatott volna..

Dr. Tamáska Loránd szerint 1956 októberében nem népfelkelés vagy forradalom, pláne nem ellenforradalom volt, hanem az oroszok és magyarországi helytartóik által már 1955-ben kitervelt, később megszervezett és 1956. október 23-án céltudatosan kirobbantott puccs, egy államcsíny, amelynek az Osztrák Államszerződés megkötését követően Magyarország további orosz megszállását kellett igazolnia. A szerző minden esetben megjelöli információi forrását így azokban nincs okunk kételkedni. Az első ilyen "kútfő" Baljakin szovjet orvos alezredes, akivel egy Kecskeméten öngyilkosságot elkövető szovjet főhadnagy exhumálása alkalmával ismerkedett meg, majd jó kollegális barátság keletkezett a két orvos között. Baljakin egyébként az ausztriai szovjet megszálló csapatok Baden bei Wien-i katonai bíróságon teljesített szolgálatot. 1955 őszén Bécsből hívta fel a szerzőt telefonon. Az Osztrák Államszerződés megkötése után a főhadiszállás elhagyja Baden bei Wien-t, és a tiszti vonatszerelvény Budapesten halad keresztül. Kérte, hogy a megjelölt időben okvetlen menjen ki a Keleti pályaudvarra, mert fontos dolgot akar megbeszélni vele. A két órás pályaudvari séta ellenére a már indulásban lévő szerelvényről súgta dr. Tamáska fülébe: "Kolléga úr, jól tudja, hogy az orosz csapatok elhagyják Ausztriát, és annak az lesz a következménye, hogy Magyarországon lesznek bizonyos változások- Ne higgyen ezeknek az átmeneti jelenségeknek, nehogy elgaloppírozza magát, mert annak később igen hátrányos következményei lehetnek."

Bár ebben az időben van némi zavarodottság a magyar politikai életben, de kevés ahhoz, hogy abból messzelátó következtetéseket lehetett volna levonni. Érthető, hogy akkor még dr. Tamáska sem értette meg; kollégája mire is céloz. Baljakin a korabeli felfogás szerint nagy titkot árult el. Ha kiderül, akár életével is fizethetett volna érte. Miért tette? A választ majd csak 1956 májusában ismerjük meg. Dr. Tamáska ebben az időben tudott egy szakszervezet által szervezett szovjetunióbeli kirándulás keretében kijutni Moszkvába. A Szovjet Honvédelmi Minisztérium törvényszéki orvostani intézetében felkereste Baljakint. Az intézeti látogatás befejeztével vendéglátója kikísérte. Az épület előtt az oroszokról becsmérően nyilatkozva vallja meg, ő nem orosz, hanem tatár. Minden biztonnyal származása ébresztette fel szimpátiáját a magyarok iránt. Búcsúzásakor még egyszer felhívta dr. Tamáska figyelmét: "Ne feledkezzék meg arról, amit tavaly a Keleti pályaudvaron mondtam." Dr. Tamáska csak 1956. november 23. után értette meg a furcsa, de nagyon is jóindulatú figyelmeztetést.

A következő különös információt maga Kádár János szolgáltatja. A kor "divatjának" megfelelően gyakran van módja tapasztalnia, dr. Tamáska Lorándnak, hogy személye különböző fúrások célpontja. Egy alkalommal félelmetes erők veszik célba. Kelemen Endre és Alapy Gyula támadása kivédéséhez kénytelen protekcióért folyamodni, mégpedig Kádár Jánoshoz, aki ekkor már börtönéből szabadulva a Pest Megyei Pártbizottság titkára. Dr. Tamáska nevéből ítélve lehetséges, hogy Kádár János feleségének valamilyen szintű rokonságához tartozhatott. tesz is írásában erről egy homályos megjegyzést: "Janikovszky Béla már 1945 előtt kapcsolatban volt Kádár Jánossal, ismerte kapcsolatomat Kádár későbbi feleségének családjához."

Talán ez a magyarázata, hogy éppen Kádár Jánoshoz fordult segítségért. Kádár 1956. július 18-án délután 4 óra után fogadta. A négy órás beszélgetés során dr. Tamáska panaszaira Kádár mindvégig amolyan unalmas politikusi megjegyzéseivel reagált, mint a "vannak még hibák elvtársak, de folyamatosan javítjuk őket". Kádár birkatürelme azonban alaposan felingerelte és értelmetlennek találta a további beszélgetést. Dr. Tamáska így folytatja: "Felugrottam a fotelből és gyors léptekkel mentem az ajtó felé. Kádár felugrott, mondhatni utánam futott, az ajtónál elért, jobb felső karomat megfogva visszahúzott, és szó szerint a következő történelmi fontosságú kinyilatkoztatást tette: Nono, ne legyen olyan heves, legyen még egy kis türelemmel, várjon nyugodtan - és ezt mondja meg az egyetemi hallgatóknak is - elárulom magának, hogy itt ősszel, októberben forradalmi úton sok minden meg fog változni." A megtörtént események után világos, egyértelmű beszéd! Kár, hogy az akkor gyakori politikai frázisok között nem lehetett komolyan venni!

Dr. Tamáska részletesen foglalkozik azzal a félelemmel, amely a pesti zsidóságot az Osztrák Államszerződés megkötése után jellemezte. Ezzel kapcsolatban az esetleges antiszemita vád elkerülése érdekében siet leszögezni, hogy sógora zsidó, és 1944. március 19. után ő maga is számos zsidót mentett meg a deportálástól, mégpedig a törvényes lehetőségek mellőzésével. Ennek előrebocsátásával így folytatja: "Ezek ellenére is azt kell mondanom - és sok zsidó is azt véli - nem volt helyes az a telhetetlenség, mellyel 1945 után a zsidók minden vezető állást, fontos funkciót a kormányban, a pártban, az államigazgatási szervekben, különösen az ÁVH-ban, de az egyetemeken, az Akadémiában, a kultuszminisztériumban stb., maguknak kaparintottak, és így a 4 éves

oroszmegszállás nem egy proletár, hanem egy zsidó diktatúrával lett azonos. Sokan beszéltek zsidó-rasszizmusról és népszerű volt a következő vicc: "Mi a különbség a jeruzsálemi és a pesti kormány között? Az, hogy a jeruzsálemi kormánynak van egy arab tagja is. A pesti kormány akkor kivétel nélkül zsidókból állott, tehát nem volt még egy magyar tagja sem."

Vajon hiheti-e bárki, hogy az ország teljes irányító apparátusa - dr. Tamáska leírásában egyébként nem volt semmi túlzás - véletlenül került teljes zsidó uralom alá? Rákosi minden vezető funkció betöltése esetén megkérdezte a javaslattevőt, hogy a jelölt zsidó-e. Így történt ez Kopácsi Sándor Budapest. rendőrfőkapitánnyá való kinevezése alkalmával is. Környezetétől tudjuk, hogy szigorúan megparancsolta, hogy a vezető amerikai újságok naponta az asztalára kerüljenek. Azok pedig kivétel nélkül már akkor is zsidó termékek voltak. Állítólag magánéletében - titokban - a zsidó rituálék szerint élt. Minden túlzás nélkül elmondhatjuk tehát, hogy Magyarország ezeréves története során elő ízben került teljes zsidó uralom alá.

Az ország kormányzását is a zsidó párhuzamosság jellemzi. Megtalálni ebben a hideget is, a meleget is. Kétségtelen, Rákosi uralmát végig a hideg jellemzi. Ez azonban nem zárja ki annak lehetőségét, hogy egy vezéráldozattal ugyanaz az apparátus áttérjen a meleg irányítási módszerekre, ha átmeneti érdekei azt kívánják. Ezt történt 1953-ban Nagy Imre átmeneti előtérbe állításával.

Dr. Tamáska szerint a zsidó vezetők félelmükben egy lassú, permanens átmenetben látták átmenthetőnek hatalmukat, s e taktika részeként hívta életre a Petőfi Kört, amely tulajdonképpen a pártközpont "leányvállalata" volt. Feladata az "áthangolás" irányítója Kiss Károly-ismét egy zsidó- volt Ő írta elő a vitaindító témát, az előadót, de még a fontosabb közbeszólók személyét is. A "meggyőződéses reformer" Tánczos Gábor csak azt tette, amire Kiss Károlytól utasítást kapott. A párt elképzelése szerint az értelmiségi érdekcsoportok számára kívánták megteremteni azt a zárt fórumot, ahol büntetéstől való félelem nélkül kikiabálhatják többéves sérelmeiket, csalódásaikat. Ez a lehetőség ugyanis a becsapott, elnyomott és kizsákmányolt munkásosztály számára az államilag támogatott hétvégi labdarúgó meccseken évek óta létezett.

Anélkül, hogy vitatnánk a Petőfi Kör párt által történő rendezését, ezúttal korrigálnunk kell a szerző okfejtését. A Petőfi Kört a párt vezetése nem a hatalom békés átmentésére hozta létre, hanem pontosan ellenkezőleg, az értelmiség különösképpen az írók - vezette forradalmi hangulat felszítására. Az országos méretű és célú eseményeket egyébként sem Budapesten tervezték, hanem New Yorkban és Moszkvában. Ezekről a tervezőktől- amint majd látni fogjuk- mi sem állt távolabb, mint egy magyarországi békés átmenet a hatalom átmentésével. Az idő erre még nem érett meg. Ennek ideje majd csak 1989-ben jön el, és majdani eszközét nem Petőfi Körnek. hanem "ellenzéki kerekasztalnak" fogják hívni.

Az Írók Szövetsége "lázadása" alól nagyon is kilógott a Dávid-csillag. Vajon bízhatott-e a magyar hazafi abban a zsidó Méray Tiborban, aki oly? "meggyőzően" ecsetelte az amerikai imperialisták koreai háborúban elkövetett embertelenségeit? Talán a Sztálin-díjas ugyancsak zsidó Aczél Tamás, vagy Háy Gyula, akik fércműveikért a Rákosi rendszerben irigyelt és kiváltságos helyzetben voltak, érdekeltek lettek volna az orosz csapatok Magyarországról való kivonulásában? Ezt nyilván senki sem gondolhatja komolyan. Sokkal inkább beavatott cinkosai voltak a zsidó-kommunista hatalomnak. Nehéz elképzelni, hogy a "lázadó" írók ne lettek volna beavatva a hatalom különös mesterkedéseibe, hiszen ellenségesnek tűnő megnyilvánulásaik valóságos lökést adtak a nemzeti érzelmű ifjúság és felnőttek mesterséges "ellenforradalmának" megszervezéséhez. Hangoskodásuk alkalmas terepet biztosított a kulisszák mögé vonult pártvezetés szerepének elkendőzésére. Ugyanakkora valódi hazafiak szításával komoly segítséget adott az előzetes forgatókönyv szerinti megtorlások számára a forradalom leverése utáni bûnbakokkal való leszámolásokhoz.

Csak a Petőfi Kör be nem avatott vitatkozói hitték naivan, hogy az Osztrák Államszerződés megkötését követően az orosz csapatok a párizsi békeszerződés szerint kivonulnak majd Magyarországról és visszaáll az 1949 előtti koalíciós állapot. Nagyon jelentős kül- és belföldi erők viszont minden erejüket megfeszítve dolgoztak azon, nehogy ez az állapot bekövetkezzen. Gondoljunk csak a Szabad Európa rádió, az Amerikai Hangja rádió, az amerikai vezető lapok harsogó uszító szovjetellenes propagandájára. Ezt kiegészítendő lépett sorompóba a Petőfi Kör, az írók Szövetsége, az újságírók és felsorolni is

sok volna a gomba módra szaporodó ellenzéki szervezeteket, akik mind a magyar nemzettudat megdolgozásán munkálkodtak. Tevékenységükön kívül még egy azonosság jellemezte őket: többnyire közvetlenül, esetenként áttételesen, de valamennyien zsidó irányítás alatt állottak.

A "végtermék" megteremtésébe beavatott elvtársak, többnyire DISZ-tagok, Petőfi körösök. Fasiszta szellemű jelszavakkal, antiszemita feliratok firkálásával terelték az eseményeket a beavatkozás jogosságát igazoló "ellenforradalom" felé. A kormány naponkénti szükségtelen átalakítása ugyancsak a jobboldali - főleg fasiszta - erők hatalom megszerzésére való törekvését volt hivatva bizonygatni. Ennek egyenes következménye, hogy a végcélt illetően mint Nagy Imre, mind Kádár János be voltak avatva.

Keresztény erkölcsű nemzetünk - benne akkor 21 éves önmagamat is - nem ismerhette fel, sőt fel sem tételezte azt a galád szélhámosságot, amelyet ez a nemzetidegen zsidó kisebbség a nyakára ülve űzött vele. Megbocsáthatatlan gonoszságával immár nemcsak pénzére, anyagi javaira, hanem az életére is tört.

Úgy tûnik, a forradalom kitörésének napja 1956. október 23- is- ahogy ma mondjuk- előre be, programozott időpont volt. Szûcs Miklós vezérkari ezredes már október 20-án parancsot kap honvédelmi miniszterétől hogy készítsen riadó tervet, és gondoskodjék a főváros fontos objektumainak védelméről, tekintettel egy várható ellenforradalomra. Ma már az is köztudott, hogy Erdélyben ugyancsak október 20-án szovjet egységek indultak a magyar határ felé. Tyihonov altábornagy a Honvédelmi Minisztérium tanácsadója pedig október 23-án délután 17 és 18 óra között. már tudni véli, hogy Budapesten ellenforradalom van, amelynek leverésére a Magyar Honvédség képtelen és szükséges a szovjet csapatok beavatkozása. Mellőzve a magyar párt vagy állami vezetéssel történő bármilyen előzetes egyeztetést, felhívta Antonov hadsereg tábornokot. a Varsói Szerződés vezérkari főnökét és engedélyt kért a fővárosi ellenforradalmi erők leveréséhez a székesfehérvári gépesített hadtest Budapestre való rendelésére. Antonov az engedélyt megadta, mégpedig annak ellenére, hogy Gerő Ernő provokációs rádióbeszéde csak este 20 órakor kezdődött. A szovjet páncélosok annak rendje-módja szerint elindultak Székesfehérvárról, hogy a forgatókönyv szerinti bevetésre megfelelő időben a kijelölt helyen legyenek.

Október 23-án Piros László belügyminiszter már a reggeli órákban betiltott minden tüntetést, bár a hangulat nagyon feszült volt, biztos tüntetést jósolni mégsem lehetett. Ezzel valósággal ingerelte az egyetemi ifjúságot, most már tüntetni akart, és ebben egyáltalán nem volt tekintettel Piros László betiltására. A párt központi vezetősége, és a belügyminiszter a gyülekező tömeg láttán 14 óra 23 perckor idegességet színlelve visszavonta a tilalmat. A Parlament előtt hatalmas tömeg gyűlt össze. Addig már tüntető csoportok - főleg munkások - nagy erőfeszítések árán ledöntötték a Dózsa György úti Sztálin-szobrot. A Bem téren gyülekezett tüntetők - jelentős részük diák - a rádió épületéhez vonult. A diákok követelték, hogy közvetítse a rádió tizenhat pontos határozatukat. Megkezdődött az alkudozás. A rádió vezetői erre hajlandónak mutatkoztak, kivéve a szovjet csapatok kivonására vonatkozó felhívást. az első órákban a tömeg nagy türelmet mutatott. A tüntetők szeme láttára több ízben is ÁVH-s erősítés vonult be a rádió épületibe. Mivel azonban a diákok követelésével kapcsolatos egyezkedés nagyon elhúzódott, a tömeg idegessége egyre fokozódott, mígnem kötélglák, konyhaedények záporoztak a rádió épületére. A tömeg hangulata egyre fenyegetőbbé vált. Benke Valéria, a rádió igazgatója a stúdióba kérte az ellenzék vezető tagjait; Losonczy Gézát, Vásárhelyi Miklóst és Szabó Zoltánt, de ekkor már ők sem mertek a tömeghez szólni.

A rádióval mesterségesen keltett huzavona megtette hatását, végsőkéig felkorbácsolta a tömeg hangulatát. Ezt még tovább fokozta a jugoszláviai tárgyalásairól hazaérkező Gerő Ernő, a párt első titkára jól időzített, este 8 órakor sugárzott ablakokba helyezett rádiókból a tömeg által is hallott provokatív rádióbeszéde. Számos történész és kommentátor szerint a Gerő -beszéd szándékos provokáció volt. Az erőszak elszabadulásához már csak egy puskalövés hiányzott. De ez sem váratott magára sokáig. Az épület felé nyomuló tömeg ellen az ÁVH- s űrök kezdetben tüzoltó fecskendőket, majd könnyfakasztó gránátokat vetett be. Egy üres rádiós közvetítő kocsival a tömeg betörte a rádió épületének külső főkapuját. Az ÁVH- sok szuronyos rohama azonban kiszorította őket a Bródi Sándor utcából, közben lövések is eldördültek. Vitatni sem lehet, hogy akkor az ÁVH- sok lőttek a tömegbe. Ezt követően villámgyorsan terjedt a hír, hogy "a rádiónál ÁVH- sok lőnek a diákokra. Ezt nem lehetett hisztériakeltésnek nevezni, hiszen a lövések hangja jelentős távolságból is hallható volt. A tömeg szolidaritása

megerősödött. Emberek sokasága tódult a Bródy Sándor utca felé.

Máig vitatott forrásból a tömeg ezután egyre több fegyverhez jutott, amelyet ebben a felfokozott hangulatban használt is. Számos tanulmány értékelésében olvashatjuk, hogy a tüntetés elfojtására kivezényelt honvéd tisztiiskolások, honvédek többsége átadta a fegyverét a tüntetőknek. Aki ebben az időben volt katona, az bizonyára mosolyogva ingatja fejét. A fegyver elvesztése, vagy másnak való átadása főbenjáró bűnnek számított, a legnagyobb fegyelemsértés, amit katona egyáltalán elkövethet. Büntetése is a legszigorúbb volt. Nehéz elképzelni olyan helyzetet, amikor ezt bármely katona vállalja. Tüntetni a katona különben sem fegyverrel megy. A fegyverek egészen más úton jutottak a tüntetők kezébe, annál is inkább, mert nem néhány darabról van szó. Dr Tamáska ennek feltárásához is értékes adalékkal szolgált. Leírja: saját szemével látta, hogy október 23-án este 8 és 9 óra között a Madách körúton "kék" rendőrök osztogatták a puskákat az ellenforradalmároknak. Ezzel kapcsolatban megjegyzi: Kopácsi Sándor Budapest rendőrfőkapitánya olyan utasítást adott rendőreinek, hogy megtámadásuk esetén minden ellenállás nélkül azonnal adják át fegyvereiket az ellenforradalmároknak. Mindeddig egyetlen, az 1956-os eseményekkel foglalkozó tanulmányban sem találkoztunk olyan állítással, hogy a Madách körúton ellenforradalmárok támadták volna meg ebben az időben a rendőröket.

Kopácsi emlékiratában a honvéd alakulatokra fogta a fegyverek osztogatását. Ugyanitt dr. Tamáska megerősíti azt a több információból ismert hírt, hogy október 23. előtt sok fegyvert szállítottak a Kilián-laktanyába, ahol pedig éppen megbízhatatlan paraszt és kulákgyerekek teljesítettek fegyvertelen munkaszolgálatot. Ráadásul ezeket az újonnan odaszállított fegyvereket teljesen őrizetlenül hagyták szinte csábítva a megbízhatatlansággal megalázott munkaszolgálatosokat azok "ellopására". Az előzetes terveknek megfelelően az itt lévő munkászászlóaljoknak is fel kellett lázadniuk a "népi hatalom" ellen, és átállni az ellenforradalmárok oldalára. Ez Maléter titkos jóváhagyásával később meg is történt. Maléter ebben az időben nyilvánosan még a felkelés leverését irányította. Nincs kétségünk aziránt, hogy Maléter Pál a "fasiszta ellenforradalom" kiprovokálásában a beavatott kommunisták közé tartozott. E minőségében áll át később a forradalom oldalára is. Balszerencséjére "elvtársai" a szabadságharc leverése után cserbenhagyták, és Rajk László sorsára juttatják.

A Kilián-laktanya parancsnokáról Maléter Pál ezredesről érdekes véleményt sejtet Micunovic Jugoszláviai nagykövete, aki részt vett a Hruscsov - Malenkov - Titó megbeszélésén 1956. november 2-ről 3-ra virradó éjszaka Amikor a szovjet megszállás kiterjesztésének szükségességét elemezték, természetesen szükségesnek tartották, hogy ebben magyarországi kommunista közreműködők is részt vegyenek. Kádár és Münnich mellett további személyek "alkalmasságát" vizsgálták. A jugoszlávok. Losonczyt is ajánlották, de Hruscsovék elvetik, Nagy Imre gyanús emberének tartják. Szóba kerül Maléter Pál neve is. Hruscsovék a jugoszlávok véleményét szeretnék hallani, de ők bizonytalanok, nem ismerik. Micunovic megjegyzi: "Hruscsov és Malenkov hallgatnak, mint a sír. Pedig ők ismerik Malétert." " Nehezen vitatható, hogy Maléter Pál a zsidó tervezők beavatott embere volt. Hogy mégis kivégezték? A páholynak "most erre volt szüksége". Nem feledkeztek azonban meg zsidó özvegyéről, akit Harisch Ernő, a Hadtörténelmi Intézet és Múzeum akkori főigazgatója - persze zsidó - már a hatvanas években az intézetben alkalmazott. Csak mellékesen jegyzem meg: engem ebben az időben- bár csak egy kis község nemzetőrparancsnoka voltam - még fizikai munkahelyemről is elbocsátottak. Szüleimet pedig a tanácsházára beidéztek és megverték.

A kék rendőröktől kapott, és a Kilián-laktanyában lázas sietséggel kiosztott fegyverekkel a tömeg megostromolta a rádiót. 24-én a kora reggeli órákban fokozatosan benyomultak a rádió épületébe. Reggel 9 órára a forradalmárok teljesen uralták a helyzetet.

Nagy Imre és Kádár János

Szerepüket az 1956-os szabadságharcunk történetében még mindig számos rejtély és titok fedi. Egy azonban biztos: mind a ketten összejátszottak az oroszokkal. Ezen nem is igen csodálkozhatunk. Mindkettő egzisztenciájából ez minden bizonyíték nélkül is következik. Nagyon is érdekükben állott, hogy a rendszer uralmát biztosító párt és a szovjet megszállás ne szûnjön meg. Egyiküknek sem volt olyan magas fokú különleges képzettsége, vagy más konvertálható személyiségjegye, amely a politika, mégpedig a szovjet vazallusi felkentség nélkül a világon bárhol biztosíthatta volna számukra, akár csak megközelíthette volna a magyarországi pártvezetésben élvezett privilégiumait. egyedüli

"kvalitásuk", hogy nagymértékben rendelkeztek a tömegek megtévesztésére és félrevezetésére alkalmas demagógiával. És ez a világ megváltását zászlajára tűző zsidó szabadkőművesség szemében akárhogy is vesszük jelentős értéket képvisel. A láthatatlan tervezők alaposan feltérképezték erre vonatkozó alkalmasságuk minden részletét.

Szerepüket csak e tényezők alapos ismeretében és többirányú próbatételét követően jelölték ki. Ha valamely vezető kommunista nem képes magáról elhíttetni egyik nap azt, hogy megingathatatlan ortodox nézetei miatt egy adott feladat elvégzésére ő a legalkalmasabb, majd a következő héten meggyőzni a vonzáskörében lévő tömeget arról, hogy ő már a kommunizmus bölcsőjében is reformkommunista volt, az élete végéig csak alárendelt posztokon kell, hogy dicsérje urát. Karrierje attól függ, milyen színvonalon képes a népbolondítás mesterségét űzni. Hogy mikor melyik szerepében kell fellépnie, azt nem ő, hanem mások döntenek el.

Nagy Imre több mint másfél évtizedet élt a Szovjetunióban. Mindvégig a bolsevizmus kenyere. Már pusztán megjelenésekor felismerhetők rajta a magyar népámítás külső jegyei. Szeme alatti kissé kiálló kétoldali pofacsontja, a magyar paraszt által kedvelt enyhén pörge bajusza még megszólalása nélkül is felébreszti a magyar paraszt bizalmát. Ezt megbízói is felismerik, ezért Moszkvában agrárképzésben részesül, amellyel elnyeri predesztinációját a későbbi mezőgazdaság kommunizálására. A veszélyes küldetés iratai között természetesen minden esetben megtalálható a halálos ítélet is. Téved az, aki azt hiszi ennek végrehajtására csak balsikere, bűnös mulasztása esetén kerülhet sor. Ez bekövetkezhet egy briliáns karrier felszálló ágában, vagy csúcspontjában ugyanúgy, mint csúfos bukásában. Sorsának megpecsételéséhez elegendő a külső, vagy belső körülmények tőle független olyan irányú alakulása, amelyben az "uralkodó együttes" bármely hóbortos kiagyalója, akár a maga előnyére azt célszerűnek látja. Ilyenkor veszik elő azt a szabadkőműves érvelést, hogy a pártnak (páholynak) a mozgalomnak most erre van szüksége. A szerencsétlent még arra is rákényszerítik, hogy egy látványos bírósági cirkusz során maga ellen valljon. Így történt ez Rajk László esetében is.

Így múlt ki a bolsevizmus bábáinak többsége. Nagy Imrét már Moszkvában kinevezik a pártvezetés hivatalos, de titkos ellenzékévé. Ennek jegyében gyorsan és eredményesen vezényli le az első NEP

korszakot. Talonba helyezése után újult erővel fognak hozzá a termelõszövetkezetek szervezéséhez és a munkásság megszorításához. Hogy mindennek nagyobb nyomatókat adjanak, Nagy Imrét még a pártból is kizárják. Ez a "szívvel-lélekkel" kommunista, bár megnyilvánulásai szerint fájdalmasan érinti - egyetlen percre sem veszíti el az ideológia iránti bizalmát. A történetek egyáltalán nem ingatják meg a kommunizmus gyõzelmébe vetett hitét. Pártból való kizárása után is a szocializmus építésének jegyében fogannak meg írásai. Még antisztálinista nézetei is olyan szolid csomagolásban jelennek meg, mint: vissza kell térni Lenin tanításaihoz. "Revizionizmus" csupán abból áll, hogy minden nemzetnek el kell jutnia a szocializmushoz, de nem teljesen azonos úton. A marxizmus-leninizmus tanításait helyesen kell alkalmazni a magyar viszonyokra. A represszív elnyomás alkalmazását fokozatosan csökkenteni kell. Még a legszélsõségesebb rosszakarattal sem lehet nézeteiben bármilyen mértékû pluralizmusra való utalást találni. A pártból látszólag kitagadott, pártonkívüli Nagy Imre változatlanul pártszerûen a pártideológia kereteiben gondolkodik. Valószínûsíthetõ, hogy az elsõ NEP lezárását követõ félreállításakor, de különösen a forradalmi hangulat kialakítása idején számára javasolt önkritikát nem hajlandó gyakorolni. Ezt a hagyományos kommunista magatartást még Szuszlov és Mikoján kérésére sem látszik újból követni.

A nehéz napokban a párt hívó szavának azonban minden józan logika ellenére eleget tesz. Másfél éves "belsõ emigrációja" alatt híveinek látszó kis csoport gyûlik köré, akik idõközönként lakásán meg is látogatják. Úgyszólván valamennyien párttagok, vagy a pártot már megjárta és átmenetileg kisebb-nagyobb mértékben úgy tûnik mellõzött, vagy a szocializmust jobbitani igyekvõ emberek. Ne írjuk a véletlen számlájára, hogy szép számban található közöttük zsidó is. Ők a két asztalon való játszás igazi mesterei. Mindebbõl egyértelmûen felismerhetõ, hogy a láthatatlan hatalom színházában mûsorra kerülõ darab egyik felvonására készülõdnek a szereplõk.

Ahogy a hatalom készülõdött, az általa kívánt forradalomra ismét elõtérbe kerül Nagy Imre. Mielõtt a Gerõ vezette küldöttség elindul Belgrádba, visszaveszik a pártba, Nagy Imre örömére. Október 23-án este a félelmetessé váló tüntetések szinte kínálják az alkalmat, hogy ismét kezébe adják a hatalmat. Nem is késlekednek soká, 7-8 óra között telefonon hívták a pártközpontból, ahol már szinte állandó ülés folyt. De

Nagy Imre ekkor már nem volt otthon, hanem - máig úgy tudjuk - önszántából elindult a Parlamenthez. A Parlament erkélyéről szölt a több százezres tömeghez. Jellemző, hogy beszédét "Elvtársak!" megszólítással kezdte. A forradalom lázában égő tömegnek kellett őt rendreutasítania, hogy: "Nem vagyunk mi elvtársak!" Majd mondókája befejeztével, mint aki teljesítette pártfeladatát, ez az alig kéthetes egyszerű párttag annak rendje-módja szerint - hisz a pártvezetőség telefonhívásáról nem tudott beszélt a kb. száz méterre lévő akadémia utcai pártközpontba. Ez arra az időre esik amikor Gerő cinikus rádióbeszéde már elhangzott. Nagy Imre izgatott tanácskozás közepette toppan be Gerő szobájába. Fáradtan ül le egy fotelba. Gerő közli a jelenlevőkkel, hogy esetleg szükség lesz a szovjet csapatok segítségül hívására a rend helyreállításához. A tüntetőkkel való esetleges párbeszédre egyetlen szó sem esik. Nem azért provokálták ki a hatalmas tömeg demonstrációját, hogy most békés megegyezéssel hazaengedjék őket.

Gerő felvetéséhez tökéletes egyetértés volt a válasz. Nagy Imre is egyetértett. Legalábbis semmiféle ellenvéleményt nem nyilvánított. Igaz, ebben a pillanatban Nagy Imre ilyen döntés szempontjából senkinek sem számított. Egy néhány hete a pártba visszavett egyszerű tag, akit még csak nem is rehabilitáltak. De hát ebben a nagy kavarodásban ez nem bírt jelentőséggel. Az ellenvetés nélküli egyetértést követően Gerő telefonon hívta fel Andropovot, a Szovjetunió budapesti nagykövetét, és kérte a szovjet csapatok bevetését a tüntetők ellen. Andropov közölte Gerővel, hogy ehhez nem elegendő az ő beleegyezése, hanem meg kell kérdeznie a Minisztertanács és a Központi Vezetőség jelenlévő tagjait is, ami tulajdonképpen csak merő formalitás, hiszen Székesfehérvárról a szovjet páncélos csapatok már útban voltak Budapest felé. Útbaindításuk pedig aligha történhetett Andropov tudta nélkül. Révai József szinte önkívületi állapotban ordított és követelte Gerőtől, hogy haladéktalanul lövessen a tömegre.

Többen azt állítják, hogy Nagy Imre akkor már miniszterelnök volt, amikor Gerő a szovjet csapatok segítségét kérte. Ebben a minőségében értett egyet az oroszok behívásával. Ezt merő képtelenségnek kell tekintenünk, annak ellenére, hogy Nagy Imre sohasem kifogásolta és nem mondott ellent e külföldi beavatkozásnak. Pontos időrend az október 23-i éjszaka eseményeiről a pártközpontból a mai napig sem áll rendelkezésünkre, de ebből a szempontból ennek nincs is jelentősége.

Hegedûs András szerint este tíz órára hívták össze a párt Központi Vezetőségét. A központi vezetőség nem volt határozatképes, hiszen a száz tagjából maximum negyvenen voltak jelen. Ebben a határozatképtelen gyülekezetben döntöttek Gerõ javaslatára Nagy Imre miniszterelnökségérõl, amelyet sürgõs esetben az Elnõki Tanácsnak is meg kellett volna erõsítene. Bár Dobi István ott volt, de nem tudunk róla, hogy a tanács többsége is ott lett volna. Sõt biztosra vehetõ, hogy nem volt ott. A miniszterelnõki esküt nem tette le. Erre majd csak az október 28-i kormányátalakítás idején kerül sor. Mindezek ellenére kétségtelen tény, hogy október 24-én reggeltõl miniszterelnõki minõségében jelennek meg Nagy Imre nyilatkozatai. Vagyis az a futballcsapatnyi pártoligarcha elismeri miniszterelnõknek, és õ maga is elfogadja kétes megbízását.

Az 1956-os magyar szabadságharc volt a történelem egyetlen forradalma, amelyet mindvégig azok vezettek, akik ellen kirobbant.

Andropov természetesen elfogadja Gerõ úri "becsületszavát", miszerint a párt Központi Vezetősége és a Minisztertanács jelenlévõ tagjai beleegyeznek a szovjet csapatok segítségül hívásába.. Késõbb azonban lehet, hogy moszkvai utasításra - szükségét érzi, hogy ennek írásbeli bizonyítéka is legyen. Pár nap múlva, valószínû 26-án, Gerõ egy erre vonatkozó - utólag készített - levél aláírására kéri Nagy Imrét, mint miniszterelnõköt. Nagy Imre azonban nem írta alá. Majd Andropov próbálkozott. Nagy Imre egyre gyorsuló léptekkel igyekezett Andropovtól szabadulni, aki õt egy ideig követte. A végén már majdnem futottak. Úgy tûnik, Nagy Imre egérutat nyert, mert ezután Gerõ és Andropov Hegedûs András, volt miniszterelnõköt kérték meg hiszen a levél feltehetően antedatálva volt - írja alá miniszterelnõki minõségében. 56 Hegedûs aláírta a levelet, amely késõbb az ENSZ magyar ügyel kapcsolatos iratai között jelentõs helyet foglalt el.

Vizsgálódásunk szempontjából fontos tény, hogy Nagy Imre - mintha vele már hónapokkal korábban egyeztetett volna - a legkisebb ellenvetés nélkül fogadja el Gerõ felkérését. Ebben a nemzet számára kritikus helyzetben. Az idegen helytartók, vagy még inkább a Szovjetunió felé semmiféle feltételt nem szabott, pedig a súlyos belpolitikai helyzetre tekintettel azok veszélyére számítani lehetett. Nagy Imre viselkedése, látszólagos naivitása még ma is rejtélynek tûnik. Ez nem magyarázható mással, minthogy a helytartótanácsnak, a titkos

kommunista szabadkőműves páholynak tagsága révén a feltétel nélküli engedelmességet követelő határozatának fegyelmezetten alávetette magát. Még a félig-meddig beavatottakat is meglepte Nagy Imre viselkedése. Egyetlen régi pártvezető eltávolítását sem kérte a kormányzati apparátusból. Saját hívei számára nem igényelte a vezetésbe való bevonást.

Csupán Losonczyt és Donáthot veszik vissza a párt másodrendű vezető szertebe. Valószínű, őket sem Nagy Imre javaslatára, hanem udvarias gesztusként. Éjfél után 2-3 óra körül Gerő szobájában elaludt, s azt követően Hegedűs András a minisztertanács nevében kijárási tilalmat rendelt el. Nagy Imre ébredése után követeli a rendelkezés azonnali visszavonását. Ezzel valószínű, ki akarta zárni annak eshetőségét, hogy nevében vagy egyszerűen a minisztertanács nevében őt megkerülve tegyen bárki intézkedéseket. Ez annál is inkább valószínűsíthető, mert ezzel egy időben aláírja a statárium elrendelését. A felkelést egyértelműen ellenforradalomnak nevezi, támogatja a pártvezetés ezzel kapcsolatos állásfoglalását. Minden nyilatkozatában egyértelműen kifejezi, hogy nem azonosul a nemzeti felkelés céljaival. Az október 24-én elhangzott rádióbeszédében nagyon is indulatos hangon beszél a fegyveres felkelő ellenforradalmárokról. Még mindig a kommunista logika szerint gondolkodik. Maga is komolyan hiszi, hogy a fegyveres felkelők a hazai lumpen elemekből, régi katonatisztekéből, csendőrökből, nyilasokból, kulákokból verbuválódtak. Pedig a valóságban ezek a társadalmi csoportok csak nagyon kis számban lehettek jelen, ha egyáltalán jelen voltak.

Október 25-én különböző delegációk áradnak a pártközpontba és a Parlamentbe. Mindenki Nagy Imrével akar beszélni. Akik bejutnak, csalódva távoznak. Nem volt nehéz megállapítaniuk, hogy Nagy Imre nem a nemzeti ellenállás, vagy a szabadságharc vezére, hanem még most is egy kommunista miniszterelnök.

A délelőtti órákban érkezik Moszkvából Mikoján és Szuszlov, akik mint "illetékesek" formálisan is megerősítik Nagy Imre miniszterelnöki kinevezését, bár telefonon ehhez Hruscsov már hozzájárult. Egyidejűleg hevesen bírálják Gerőt a felkelés kirobbanásáért, majd az SZKP nevében javasolják leváltását, mégpedig Kádár Jánossal. Ezzel a párt vezetése látszólag kicsúszott a Moszkvából hazaszabadított zsidók kezéből. Figyelemre méltó tény hogy éppen Kádár János javára. Ez

egyértelműen igazolja dr. Tamáska Lórándot, hogy Kádár tudott valamit a látszólag sztálinista klikk elleni, a_ valóságban Magyarország gyarmati megtartása érdekében készülő forradalomnak álcázott puccsról. Kádár kinevezése a forradalom vérbefojtása után is megtartja folyamatosságát, sőt akkor nyeri el igazi jelentőségét.

Nagy Imre elégedett. Most már csak a fegyveres felkelést kellene leverni, esetleg kisebb-nagyobb politikai engedményekkel ámulatba ejtve rábírní a felkelőket a harc abbahagyására, s akkor folytatódhatna a Hruscsov érdekében megkezdett reformkorszak. Bár Nagy Imre nagyon jól tudja e reformfolyamatnak egyedüli célja csupán Hruscsov ingatag pozíciójának megszilárdítása. Éppen ezért a forradalomnak a nemzeti függetlenség számára való kihasználása fel sem merül benne.

Sajnálatos tény, hogy a magyar forradalom leverésében, mint az ortodox sztálinista szárny, mint Hruscsov reformszárnya érdekelve volt. Mindkét oldal a magyar eseményeket a saját politikája igazolására igyekezett magyarázni. A sztálinisták azzal érveltek; a sztálini ideológia legkisebb reformja is robbanáshoz vezet. Követni kell tehát a nagy vezér által meghatározott irányvonalat. Ezzel szemben Hruscsovék azt állították; a sztálini terror váltotta ki a magyar forradalmat, s emiatt a Status quo megtartása érdekében enyhíteni kell a párt diktatúráját. A szabadságharc leverésében, bírva ehhez az Egyesült Államok egyetértését és biztatását, mindkét oldal tökéletesen egyetértett.

A 25-i Politikai bizottság ülése idején került sor a Kossuth téri sortűzre, amelyet a Földművelési Minisztérium tetejéről adtak le a békésen tüntető tömegre.

A mai napig tart a meddő vita, hogy a Parlament előtti tömegre kik nyitottak tüzet. Kopácsi szerint a kék ÁVH-sok. Hegedűs András emlékiratai szerint vegyes összetételű csoport lehetett, amely ÁVH-sokból és partizánokból állt. Újabban olyan kutatási eredmények születtek, hogy zöld ÁVH-sok (határőrök) követték el. Másodrendű fontossággal bír, hogy a kommunista hatalom, mely erőszakszervezete lövetett a tüntetőkre. Ami döntő fontosságú. az az, hogy a hatalom lövetett elsőnek, és ezzel fegyveres harcra provokálta a forradalom lázában égő tömeget.

A kék vagy zöld ÁVH- sok provokációs tüzelése beteljesítette a

hozzáfűzött reményeket. Találón jegyzi meg dr. Tamáska: "A KGB-nek nagy gyakorlata van az 1956-os ellenforradalomhoz hasonló népi megmozdulások szervezésében, kivitelezésében." Helyénvaló itt megemlékezni Jean Boyerről, aki megállapítja: a "zsidók nagyon tehetségesek a politikai ámítások területén". A pokol gyorsan elszabadult. A tízperces lövöldözés során sok - egyesek szerint több száz - ember maradt a kövezeten. A nagy zűrzavar közepette senki sem látott tisztán, nem is tudták mi történt tulajdonképpen. Valószínű, az események hatására ült össze délután a párt Központi Vezetősége. Losonczy és Donáth javaslata is megvitatásra került, miszerint a felkelést el kell ismerni forradalomnak, az ÁVH-t pedig fel kell oszlatni. Jellemző, hogy saját hívei javaslata mellett Nagy Imre nem állt ki, így a központi vezetőség nagy szótöbbséggel elutasította.

Október 25-én átalakul a Nagy Imre kormány. Szinte hihetetlen, de Nagy Imre saját hívei közül senkit sem vesz be az új kabinetbe. Három zsidó miniszterelnök helyett vesz maga mellé, lehet, hogy nem szabad akaratából. Feltűnő azonban, hogy még csak a legenyhébb kísérletet sem teszi híveinek a kormányzásba való bevonására.

Október 24-én és 25-én kiépültek a felkelés fegyveres támaszpontjai. Ezek közül kétségtelenül a Corvin-köz, a Széna tér és a Blaha Lujza téren kialakult csoportok voltak a legjelentősebbek. A honvédség bevonását a rendteremésébe csak nagyon mérsékelt formában tervezték. Ennek oka, hogy a hatalom tudott a honvédség és az ÁVH szembenállásáról. Ennélfogva tartani lehetett attól, hogy a katonaság gyorsan a felkelők oldalára áll, és annak nem kívánt következményei lehetnek. Mindezek ellenére a honvédség október 28-ig még a legkisebb szervezeti egységben sem volt megtalálható a forradalmárok oldalán. Egyes személyek, többnyire a katonai iskolák növendékei már az első békés tüntetés során ott meneteltek az egyetemisták soraiban. Ugyanakkor egyes, a párt által eredményesen elkábított, magukról megfeledkezett alacsony származású tisztekből kisebb létszámú egységeket vezényeltek a forradalom letörésére.

A hatalomnak a honvédség iránti ,bizalmatlanságára jellemző volt, hogy a felkelők fegyveres gócainak felszámolására vonatkozó tervek elkészítésére nem a katonai vezetőket hanem szovjet tanácsadókat kéri fel. Ez a terv főleg a legerősebb góc, a Corvin köz megsemmisítésére vonatkozott, amelyet a szovjet tanácsadók légitámadás útján akartak a

földdel egyenlővé tenni. A terv végrehajtását illetően a Központi Vezetőség nem volt egységes. Többen ellenvéleményt nyilvánítottak. Nagy Imre szerint a válság a felkelők fegyveres gócinak felszámolásával nem oldható meg. Véleményét Mikoján és Szuszlov, is támogatta. Nagy Imre szovjet vezetők támogatását felhasználva - sokkal inkább azok egyenes utasítására - változtat korábbi magatartásán.

Október 28-án délelőtt már a reggeli órákban ülésezett a párt politikai bizottsága. Nagy Imre ezalatt a szovjet nagykövetségen van, mégpedig egyedül. Minden bizonnyal az ott tartózkodó Mikoján és Szuszlov utasítására Nagy Imre új taktikával lép elő a forradalmi események kezelésében. Úgy 11 óra táján tér vissza a pártközpontba és bejelentette: Az SZKP elnöksége a kormány teljes átalakítását javasolja mindazok kihagyásával, akik korábban kompromittálták magukat. Ezen a napon tehát újabb kormányátalakítás történt. Figyelemre méltó, hogy Nagy Imre ezt követően teszi le a miniszterelnöki esküt, 24-től tulajdonképpen eskü nélkül gyakorolta a hatalmat. Nagy Imre színeváltozása csak e nap 17 óra 25 perckor kezdődő rádióbeszédében jelenik meg, alig 7 óra múltán, hogy Mikojánnal, Szuszlovval és Andropovval a szovjet nagykövetségen magyar tanú nélkül folytatott tárgyalást. Az idő közelsége egyértelműen bizonyítja, hogy Nagy Imre a szovjet vezetők utasítására mondta el mindazt, amit ebből a mai napig megismerhettünk. Nagy Imre és politikai nézetei tehát nem változtak meg, hanem a moszkvai forгатókönyv szerint, fogalmazza mondandóját. Bejelentette, hogy tárgyalásokat kezdett a szovjetekkel a főváros azonnali elhagyásáról. Amnesztiát hirdetett és feloszlatta az ÁVH-t.

Nagy Imre gondolkodása teljes mértékben az Andropovval folytatott tárgyalások hatása alatt áll. "Ellenfeleinek" is jó tanáccsal szolgál. Még ebben is kommunista érzelmvilága ismerhető fel. Úgy véli, a jelenlegi helyzetben az volna a legokosabb, ha Gerő Ernő, Hegedűs András, Piros László és Bata István egy időre, amíg a hazai állapotok rendeződnek, a Szovjetunióba távoznának. (Nehogy itthon valami bajuk essen!) Javaslatát Andropov is támogatja. Az érintettek pedig nagy' örömmel elfogadják. Majd szovjet harckocsin a tököli repülőtérre mennek, hogy ugyancsak szovjet repülőgépen a Szovjetunióba "emigráljanak". Mi sem állt Nagy Imrétől távolabb, minthogy az országra szakadt katasztrófális helyzetért felelősségre vonásukon gondolkodják.

Október 29-én a szovjet csapatok megkezdik a főváros kiürítését. A

forradalom látszólag győzött. Az emberek az utcán ölelgették egymást és könnyeztek. Boldogság uralta nemcsak Budapest, hanem az egész ország népét.

Eddig senki sem méltatta kellő figyelemre a Nagy Imre tárgyalása "eredményeként" Budapestről kivonuló szovjet csapatok ügyét. Mindezt a forradalom nagy győzelmeként értékelik mind a mai napig. A valóság azonban egészen más! A Szovjetunió jogi értelmezésében ez úgy jelenik meg, hogy a szovjet csapatok - ha jelképesen is - a harcok beszüntetésével és Budapest elhagyásával megszüntette az ország megszállását. Ezt a jogi attrakciót kiegészítendő "hívja be" Kádár János november 4-én az országban lévő szovjet csapatokat a szocialista vívmányok védelmére, a fasiszta restauráció megakadályozására. A szovjet csapatok innen már "ideiglenesen" tartózkodnak Magyarországon. Jogi helyzetéről 1957 március végén egy Kádár János vezette kormányküldöttség Moszkvában egyezményt ír alá. 1957. május 27-én Budapesten ugyanebben a "tárgykörben" egy újabb egyezmény született. Az 1991-es szovjet csapatkivonulás - immár valódi alkalmából az oroszok emlékérmét készítenek katonáik kitüntetésére. Ez az emlékérem a csapatok magyarországi tartózkodására utalva 1957-1991-es évszámot visel

Ugyanezen a napon a moszkvai török nagykövetségi fogadáson az Egyesült Államok moszkvai nagykövete megnyugtatta a Szovjetunió vezetőit, hogy Magyarországot változatlanul a szovjet érdekszféra tagjának tekintik. Egyes nyugati források tudni vélték - a következő napok eseményei igazolják is - hogy az amerikai nagykövet még sürgette is a szovjet vezetőket, hogy állítsák helyre Magyarországon a második világháború után kialakított Status quo-t.

Zsukov, a Szovjetunió hadügyminisztere, a budapesti szovjet nagykövetségen a kormány utasítására október 28 án parancsot ad a vezérkarnak a magyarországi forradalom vérbefojtására vonatkozó terv gyors kidolgozására, amelyről Nagy Imrének tudomása kellett legyen, hisz 28-án délelőtt a szovjet nagykövetségen tárgyalt. A "Forgósél" fedőnevű terv október 31-re el is készül. Zsukov jelenti Hruscsovnak, hogy a hadműveletek november 4-én megkezdhetők.

Október 30-án a Budapesten tartózkodó Mikoján és Szuszlov hozzájárulásával Nagy Imre bejelenti az egypártrendszer megszûnését,

valamint az 1945-ös koalícióhoz való visszatérést. A többpárt rendszerrel Kádár, Erdei és Tildy is egyetértett. Színre lép Király Béla is, aki mindeddig a kórházban "ápolhatta" magát.

Semmi kétségünk sincs az iránt, hogy a többpártrendszer visszaállításának bejelentése nem Mikoján és Szuszlov hozzájárulásával, hanem egyenes utasítására történt. Nagyon jól tudjuk, hogy néhány nappal ezelőtt, amikor Gimes Miklós barátja és politikai tanácsadója javasolta, hogy engedélyezzék a nem kommunista pártok szervezkedését, barátságtalanul válaszolta: "Szó sem lehet róla, ameddig én vagyok a miniszterelnök." Egyértelműen megállapítható, hogy Nagy Imre a forradalom teljes ideje alatt fegyelmezett kommunistaként a Szovjetunió által meghatározott keretekben cselekedett. Egyetlen lényeges dologban sem határozott Mikoján és Szuszlov hozzájárulása, sokkal inkább utasítása nélkül.

Október 31-én a Kilián-laktanyába, Forradalmi Karhatalmi Bizottság és a Nemzetőrség megalakítása céljából értekezletet hívtak össze. Ezt az értekezletet közvetlenül megelőzte a Honvédelmi Minisztériumban a felkelők és a honvédségi alakulatok vezetői által megtartott értekezlet. Bejelentették, hogy a hadsereg a forradalom mellé áll. Maléter Pált kinevezik a honvédelmi miniszter első helyettesévé, Kovács Istvánt vezérkari főnökké, Király Bélát pedig Budapest karhatalmi parancsnokává. Szinte ezzel egy időben a szovjet párt és állami vezetés utasítást ad Konyevnek, a Varsói Szerződés Egyesített Fegyveres Erői főparancsnokának a magyarországi Forradalom leverésének előkészületeire, majd megkapták az indulási parancsot is.

A Szovjetunió vezetői, élükön Hruscsovval október 30-án és 31-én ezzel párhuzamosan a legnagyobb komolysággal arról nyilatkoztak az egész világ előtt, hogy jogosnak tartják a magyar dolgozók mozgalmát és készek tárgyalni a szovjet csapatok kivonásáról.

Ugyancsak október 31-én a Moszkvában tartózkodó Lio Sao-csi vezette kínai küldöttség előtt Hruscsovék az orosz túlzásokra jellemző módon véres képet festettek a magyarországi helyzetről. Arról tájékoztatták vendégeiket, hogy százával gyilkolják a kommunistákat. amelynek következtében döntés született a magyar szabadságharc fegyveres leverésére. A kínaiak semmiféle ellenvetést nem tettek.

Az ország területén az október 28-án történt megállapodás végrehajtását imitálva október 31-én a déli órákban keleti irányba vonuló szovjet csapatok vélhetően rádión utasítást kaphattak, mert egyszer csak az utakon megfordultak és gyorsított tempóban nyugati irányba indultak. A délutáni órákban megkezdődött a szovjet csapatok beözönlése a Szovjetunióból is.

November 1-jén a szovjet csapatok már folyamatosan áramlottak az ország belsejébe, és megkezdtek a repülőterek, majd a laktanyák körülzárását. Nagy Imre miniszterei jelenlétében követelte Andropov nagykövettől az újonnan érkezett csapatok azonnali visszavonását a béke helyőrségekbe. Ez a nyilatkozat tulajdonképpen tudomásul vette a megszállás kiterjesztését, mivel nem az újonnan érkező és itt lévő csapatok kivonását kérte, csupán azt kívánta, hogy vonuljanak a laktanyákba.

Andropov az ártatlanság minden külső jegyeit magára öltve azzal hátrította el Nagy Imre kérését, hogy ezek az újonnan érkező csapatok csupán a korábban bevetett, fáradt alakulatok felváltására érkeztek. A csapatmozgások nem valamiféle hadműveletek részei, hanem a szovjet katonák hozzátartozóinak és a sebesülteknek az elszállítását végzik. Nagy Imre a forradalom forgatókönyvének megfelelően kilátásba helyezte Andropov előtt a Varsói Szerződés felmondását és az ország semlegességének deklarációját, amennyiben kérését a Szovjetunió nem teljesíti.

Mivel az ország "békés" előzönlése folytatódott, két órával később Nagy Imre telefonon felhívta Andropovot és a honvéd vezérkar jelentése alapján közölte: újabb szovjet egységek lépték át az országhatárt és a szovjet csapatok éle Budapesttől már csak 70-100 km-re van. Ez nyílt előkészület Magyarország megszállására. Ezért a magyar kormány azonnali hatállyal kilép a Varsói Szerződésből. Délután négy órakor összeült a kormány, és döntött az ország semlegességéről. Az ülésen Kádár János is részt vett és a szovjetekkel korábban egyeztetett menetrend szerint ő is megszavazta a semlegességi deklarációt. Délután öt órára ismét a Parlamentbe kérték Andropovot, és átnyújtották részére a semlegességi nyilatkozatot. A szovjet nagykövet még ezúttal is szemrebbenés nélkül ígérte, hogy a szovjet csapatok elhagyják az országot. Cserébe arra kérte Nagy Imrét, hogy a kormány vonja vissza az ENSZ-hez benyújtott .Szovjetunió elleni panaszát. Lássunk csodát:

Nagy Imre elfogadta Andropov "úri becsületszavát"! Vajon tehetne volna-e a történetek után bármely ország vezetője, ha nem cinkosa a támadó hatalomnak?

A minisztertanács ülésén még egy nagyon gyanús esemény tanúi lehettek a jelenlevők Kádár János erélyesen szembeszáll Andropovval. Kijelentette; amennyiben a szovjet csapatok visszajönnek, lemegy az utcára és ökölrel száll szembe a tankokkal. Még a legnagyobb jóindulattal sem lehet feltételezni, hogy Kádár ne tudott volna a szovjet csapatok beözönléséről, amely óráról órára közelebb nyomult Budapesthez. Teljes tájékozottságát igazolja, hogy a minisztertanácsot követő néhány órán belül megszökött és Münnich Ferencsel együtt Andropov nagykövetségére távozott.. Vajon egy ilyen nyilatkozat után, amennyiben az oroszok részéről nem beavatottja az eseményeknek, bárkinek lett volna bátorsága odamenekülni és felajánlani szolgálatait? A válasz aligha lehet kétséges. Kádár dühös minisztertanácsi fellépésére Andropov méltatlankodva bizonygatta: csak félreértésről lehet szó, hiszen a fő kérdésekben, hogy a szovjet csapatok elhagyják Magyarországot, már megegyeztünk, csupán lényegtelen részletekről, formaságokról kell még döntenünk. Folytassuk a katonai tárgyalásokat!

Andropov "garanciájával" egy időben Hruscsov titokban Bresztben tárgyal Lengyelország és az NDK vezetőivel, november 2-án Bukarestben a román és csehszlovák vezetőkkel, délután pedig Szófiában a bolgárokkal, azt követően pedig Titóval tárgyalt Brioni szigetén. Tárgy: a magyar forradalom vérbefojtása. Hruscsov minden tárgyalópartnerének elmondta, hogy a magyarországi beavatkozás elkerülhetetlen, mert ott halomra gyilkolják a kommunistákat. Kiegészítette még hogy a kínaiak teljes mértékben egyetértenek a katonai megoldással.

A lengyel, NDK, román, csehszlovák és bolgár egyetértéssel nem szükséges külön foglalkozni. Azt azonban meg kell említeni, hogy a legnagyobb mértékű egyetértést érthetetlen módon az NDK gyakorolta, de nem maradt el mögötte Románia és Csehszlovákia sem. Sőt még sürgették is a szovjet beavatkozást.

Nem szabad említés nélkül hagyni, hogy egyedül a lengyel vezetők vállalkoztak e nehéz időben a szocialista kohézió adta lehetőségek között, hogy megkockáztassanak némi különvéleményt.

Titó "közreműködése" a többiekénél is rendhagyóbb volt, amely külön is említést érdemel. Hruscsov és Malenkov sürgős konzultáció céljából november 2-án délután rendkívül viharos időben egy kis IL- 14-es repülőgépen Pulában landoltak, ahonnan hajóval utaztak Brioniba, hogy a magyar szabadságharc vérbefojtásához kérjék Titó megértő hozzájárulását. A szokatlanul kimerült szovjet vezetők a jugoszláv elnök villájában mindössze félórás lélegzetvételnyi szünet után azonnal tárgyalóasztalhoz ültek. A tárgyalások 2-án délután 7 órától 3-án hajnali 5 óráig tartottak, annak ellenére, hogy a jugoszlávok szinte mindenben egyetértettek a szovjet vendégekkel. Jugoszláv részről Titón kívül Kardelj, Rankovic és Veljko Micunovic Jugoszlávia moszkvai nagykövete vett részt. Hruscsov nem vette maga mellé belgrádi nagykövetét. Hruscsov már a bevezetőjében közölte, hogy a magyarországi eseményekről kívánnak tárgyalni, egyben ismertette, milyen döntést hoztak a magyarországi ellenforradalom leverésére. Bár Hruscsov elhatározása végleges volt, mégis úgy tett, mintha véleményüket kérné. A tárgyalások menetéről Micunovic bő lére eresztett beszámolójából elég sokat megtudhatunk, de későbbi publikációkból megállapíthatjuk, a leglényegesebb dolgokról hallgat.

Titó a fegyveres beavatkozással teljes mértékben egyetért, de szükségesnek tart a kialakult helyzetben valamiféle politikai előkészítést. Szó szerint megismétli Mikoján budapesti szóhasználatát, "menteni kéne, ami menthető". Meg kellene próbálni egy magyarokból álló forradalmi kormányféleséget létrehozni, vagy legalább bejelenteni megalakulását. Hruscsov örömmel mondja el; ez már meg is történt. Münnich Ferencnek és Kádár Jánosnak sikerült elszöknie, és repülőgépen útban vannak Moszkva felé. Micunovic szerint a szovjet vezetők mindenáron Münnichre gondolnak, hogy kormányt alakíttatnak vele, de a jugoszlávok meggyőződik, előnyösebb lenne Kádár, mivel Münnich a bukott Rákosi moszkvai nagykövete volt, addig Kádár Rákosi börtönében ült. A jugoszláv követ állítása felett - bár igaz is lehet - el kell gondolkodni. A Kádár melletti szovjet döntés nagy valószínűséggel már október 28-án megtörtént, amikor Gerő leváltásakor Mikoján és Szuszlov őt "javasolták" első titkári megválasztásra, hiszen Münnich Ferencet is kijelölhették volna. Feltűnő azonban, hogy milyen nagy figyelmet szentel itt Hruscsov a zsidó Apró Antal személyére. Fontosnak tartja, hogy a budapesti eseményeket ép bőrrel ússza meg és kívánatosnak tartja, hogy sikerüljön megszöknie.. A

tárgyalások során az Apró Antal miatti aggodalma később is visszatér. Hruscsov két ízben is megemlítette, hogy a románok készek, csapatokat küldeni Magyarországra. A jugoszlávok ezt hibás lépésnek tartották, és igyekeztek lebeszélni Hruscsovot, aki úgy tûnik le is tett róla.

Micunovic a tárgyalások egy nagyon fontos epizódjáról egyáltalán nem tesz említést. Hruscsov 1957. január 10-én Titóhoz intézett leveléből tudjuk, hogy Titó 1956. november 18-án egy szovjet küldöttség előtt ismertette: amennyiben nem használtak volna fel szovjet katonai egységeket a magyar forradalom elfojtására, akkor jugoszláv egységeket küldtek volna Magyarországra. A jugoszláv csapatok abban az időben már vonultak is a magyar határ felé. Azok az "elvhû" magyar kommunisták, akik annak idején és később is komolyan hittek a Szovjetunió Kommunista Pártja Tájékoztató Irodája 1948. június 27-i határozatának, amely megbélyegezte és kiközösítette a "közös akolból" Jugoszláviát, ezek után gyötrődhetnek lelkiismeretükkel.

Annak ellenére, hogy Jugoszlávia és a Szovjetunió között a nem létező haragból való látványos "kibékülés" csak 1955 júniusában következett be, a jugoszlávok sokkal többet tudtak Hruscsov magyarországi terveiről, mint bármely szocialista ország. Micunovic már 1956. július 15- i naplójegyzetében leírja, hogy beszélgetésük során Hruscsov elmondta neki, hogy Magyarországon erõhöz fognak folyamodni, ha kitörne a "balhé". Egyebek mellett ez is igazolni látszik, hogy a magyarországi forradalmat már 1956 nyarán, vagy még korábban "megtervezték" a szovjet párt legfelsõbb vezetésében. Hisz ebben az időben a magyar belpolitikai helyzet még korántsem volt veszélyesnek nevezhetõ. Figyelemre méltó Micunovic e napon kelt alábbi megjegyzése is: "Szuszlov a jelek szerint mindent megtett azért, hogy mérséklés és megoldás helyett csak jobban elmélyítse és fokozza a válságot." Majd így folytatja: "Most minket is a szovjet hadsereg magyarországi bevetésével fenyegetnek; felszólítják Jugoszláviát, hogy "jól értse" õket és fogja be a száját." Vajon ez a Szuszlov hogyan tudta magában összeegyeztetni, hogy három és fél hónap múlva a társaságában lévõ Mikojannal Budapesten Nagy Imrét arra biztassa, hogy az általa szított válságban "mentse ami menthetõ"?

Világos és egyértelmû, hogy a láthatatlan szabadkõmûves hatalom irányításával az 1956 októberi magyar forradalom kiprovokálását a Szovjetunió már jóval korábban megtervezte. Célja is nyilvánvaló, az

éles szemû Micunovic is felismerte; elrettentõ példa teremtése a vazallus államok számára. Kilátásba helyezése a legkisebb ellenkezésük könyörtelen megtorlásának. Mindennemû és méretû kizsákmányolásuk néma tûrésére való intelem. Mindez az Egyesült Államok tudtával és egyetértésével. Nagy Imrében pedig megtalálták a megfelelő embert ennek levezényléséhez. Hruscsov és Titó megegyeztek azon a november 3-ra virradó hírhedt tárgyaláson, hogy Nagy Imrének a jugoszláv követségen menedéket adnak. Mindezt tudva csodálkoznunk sem kell, hogy Nagy Imre és többségében zsidó környezete éppen a budapesti jugoszláv nagykövetségen kért - balszerencséjére - menedékjogot.

Október 30. után a magasabb rangú ÁVH- s tisztak lehetőségeik szerint szöktek át a szovjet csapatok tököli főhadiszállására.. November 3-án még Piros László volt belügyminisztert Moszkvából is idehozták. Az õ javaslataikat használták fel a forradalom fegyveres leveréséhez. Az ÁVH- sok még arra is tanácsot adtak, hol kell a beavatkozás során felszólítás nélkül, vagy felszólítás után lőni.

Azt hiszem, magyar ember hazája elárulásában ennél többet már nem is tehet. Nem hagyhatjuk szó nélkül: többségük nem is volt magyar, hanem zsidó, akik csak beszéltek, de egyáltalán nem éreztek magyarul. Nem tévedett Hitler, amikor úgy jellemezte a zsidóságot: akár franciául, magyarul vagy németül beszél, de héberül gondolkodik. Ez a definíció az 1956-os szabadságharcunk elárulásában egyértelműen tetten érhető. Még az is megtörtént, hogy a "magyar" rádió egyik nagyhírû zsidó sportriportere a november 4-i szovjet agressziót követően szovjet katonai egyenruhában jelent meg rádióbeli munkahelyén.

A szovjet katonai vezetők álnok módon még november 3-án is a szovjet csapatok kivonulásáról tárgyaltak a magyar Parlamentben. A "viszonosság alapján" este 22 órára a tököli főhadiszállásra hívták meg a magyar tárgyaló küldöttséget, ahol már csak a csapatok búcsúztatásáról és hogy milyen katonazenét játszanak, kellett volna megállapodni. Gyanúsnak tűnhet, hogy ilyen sokadrangú kérdések megtárgyalására miért küldött a magyar kormány olyan magas rangú küldöttséget (Maléter Pál honvédelmi miniszter, Erdei Ferenc állam miniszter, Kovács István vezérkari főnök, Szûcs Miklós ezredes). A megbeszélések alatt váratlanul a tárgyalóterembe lép Szerov tábornok, a szovjet KGB parancsnoka Piros László és több ÁVH-s tiszt társaságában a szovjet tárgyalócsoport látszólagos ámulatára - állítólag

Malinyin hadseregtábornok, a szovjet katonai tárgyalódelegáció vezetője előre megbeszélte módon még tiltakozott is - letartóztatta a magyar küldöttséget.

November 4-én éjfél után megindult a szovjet ármádia a magyar szabadságharc bestiális vérbefojtására. Harckocsik tömege gyors menetben vonult a főváros elfoglalására. Máig tanakodunk - önmagunkkal is - miért volt a hatalmas Szovjetunióknak erre az ázsiai módszerre szüksége, hiszen nyílt sisakkal is könnyedén legyőzhette volna a nagy elszántságú, de gyenge fegyverzetű magyar forradalmi nemzetőrséget, vagy a gyatrán kiképzett, s szovjet selejt fegyverekkel felszerelt "néphadsereget". Nem találunk jobb érveket, mint a zsidó szabadkőműves párhuzamos ámítás iskolapéldáját, amely a magyarországi forradalom kiprovokálásának hosszú előkészítését mindvégig jellemezte. Ez a láthatatlan hatalom hasonlóképpen provokálta ki az első és a második világháborút, a világ gyarmatainak újrafelosztását, a gazdasági és pénzügyi válságok sorozatait, a világ bármely pontján felszított elégedetlenségeket. A két asztalon való játszás, számára a legeredményesebb eszköz a nem zsidó - még meglévő - hatalom lezüllesztése, majd megszerzésére. Minden változás - bármilyen irányú legyen is - egyetlen célt szolgál; a kisebb-nagyobb mértékben felgyülemlett nem zsidó pénz megcsapolása, zsidó tőkévé változtatása.

Ennek kitűnő példaként említhetjük a tőzsdét, amely ugyancsak zsidó találmány. Bármilyen - a szokványostól a legcsekélyebb mértékben eltérő-esemény alkalmas arra, hogy nagy tőke felett rendelkező érdekcsoportok megzavarják vele a részvény- vagy devizapiacot. Ha például a Földművelésügyi Minisztérium bejelenti, hogy a műtrágya felhasználást 20 %-kal csökkenteni kell. Erre az ismeretlen kartellbe tömörült brókerek megbízóik utasítására kis tételekben ugyan, de zuhanó áron kínálni kezdik vegyipari részvényeiket. Amikor ez a mesterséges pánik áterjed a kívülálló részvénytulajdonosokra is, akik már egyre nyomottabb áron igyekeznek megszabadulni vegyipari részvényeiktől, a zavarodottság tetőfokán megkezdik immár nagyon alacsony áron felvásárolni ezeket a részvényeket. A kínálat megszűnésével, amikor a részvények jelentős többségét fillérekért megszerezték, az Ipari Minisztérium államtitkára, vagy a vegyipari tröszt vezérigazgatója arról számol be a sajtónak, vagy az ugyancsak nem magyar sajtó olyan hírt tesz közzé, hogy a vegyipari termékek

jelentős exportjáról tárgyalnak vagy kötöttek szerződést, mondjuk a Jemeni Királysággal, megkezdik a vegyipari részvények ugyancsak kis tételekben egyre magasabb áron való kínálatát.

A vásárlási kedv gyors növelése érdekében esetleg egymástól is vesznek mígnem a kívülállók is - ezúttal már magas áron vásárolni kezdik. A tranzakció végén a kívülálló kis- és közepes befektetők kétségbeesetten könyvelik el veszteségeiket. Mondanunk sem kell, a vegyipari termelés gazdasági, piaci helyzete eközben semmit sem változott.

Napjainkban a nemzetközi tőzsdei tőkepiacot és értékpapírt a láthatatlan szabadkőműves hatalom egyre nagyobb erővel igyekszik hatalmába keríteni. A magyar tőzsde hû képe a New York-i Wall Street-nek. Ez önmagában következtetni enged a hazai tőzsde főszereplőinek kilétére. Segítségükkel New Yorkban határozzák meg fizetőeszközünk, csakúgy, mint termelő üzemeink értékét.

Miközben a kettőszázezernyi ázsiai horda ráveti magát a becsapott magyar nemzetre, Nagy Imre és szűkebb környezete a Parlamenttől jelentős távolságra lévő jugoszláv nagykövetségre "menekül". Vezetés nélkül hagyva a forradalom tüzeiben égő nemzetet. Ezalatt a rádió magnetofon szalagról sugározza különböző felhívásait. Máig semmit sem tudunk arról, hogyan jutott ki a szovjet tankok által körülzárt Parlamentből, kik tudták a jugoszláv nagykövetségre juttatni ebben a vészterhes időben. Legfontosabb szabadkőműves "tanácsadói", akik követték ugyan, de csodálatos módon életben maradtak, a mai napig sem tartották szükségesnek tájékoztatni a legérdekeltebb magyar nemzetet. Hogy történhetett, hogy a Nagy Imre mellé állt zsidók mind felelősségre vonás nélkül, vagy tessék- lássék büntetéssel úszták meg az 1956-os eseményeket? Vas Zoltán, Lukács György, Vásárhelyi Miklós, Berei Andor stb., valamennyien látszólag Nagy Imre kegyeltjei voltak. Máig sem tudjuk, Nagy Imre válogatta munkatársainak, vagy valakik "odatették" őket. Gyanúnk nem alaptalan, hiszen Micunovictól tudjuk: a Hruscsov és Titó közötti megállapodás is tartalmazta, hogy Nagy Imrének és közvetlen környezetének Jugoszlávia menedékjogot ad. Nagy Imrének erről előzetes tudomása kellett, hogy legyen. Ha Nagy Imre nem a Szovjetunióknak engedelmeskedve vezényli a magyar forradalmat, akkor nyilván nem a cinkos Jugoszlávia nagykövetségére, hanem egy közelebbi követségre menekül. Mint például Mindszenty József bíboros, aki éppen a követségi épület közelsége miatt menekült

az Egyesült Államok nagykövetségére. Igaz, az amerikai nagykövetségre mások is menekültek, de Mindszentyen kívül mindenkit elutasítottak. Ezzel is bizonyítva, hogy ők érdekeltek a forradalom szovjet eltiprásában.

Nagy Imre védelmet remélt a jugoszláv nagykövetségen. Nehéz azonban válaszolni arra, hogy kivel szemben. A szovjet csapatok ellen? Hisz végig Mikoján és Szuszlov direktívái szerint cselekedett. A Szovjetunió tehát nem ellensége, hanem "munkaadója" volt. Ha mégis volt valami szocialista bűntudata, akkor nem a jugoszláv vezetők voltak hivatottak őt feloldozni, hanem nyilván az oroszok. Alig hihető, hogy ne tudta volna Titó, akkor fogja őt az oroszok kezére adni, amikor azok kéri, hisz a szláv alkat ismeretében nálunk jóval tájékozottabb volt.

Valószínű, a szovjet horda szadizmusától tartott, gondolván az ország ismételt leigázása után, mint aki jól végezte dolgát, valamilyen diplomáciai attrakció révén csendben kiadják a Szovjetuniónak, és Rákosihoz hasonlóan élheti tovább szabadkőműves életét a szovjet paradicsomban. Bármilyen alkalmazkodó természetű is volt, bármilyen jól ismerte is az orosz alkat rejtelseit, valahol elszámította magát.

Valóban, miért végeztek vele szabadkőműves testvérei? Hiszen a szocialista eszme érdekében elévülhetetlen érdemeket szerzett. Megmentése érdekében mindenkinél veszélyesebb szerepet vállalt. Biztosan terhére írták, hogy az 1953-55 közötti revizionista nézeteit és jobboldali elhajlását-amelyet fejére olvastak felszólítás ellenére sem volt hajlandó meggyónni, azaz szabadkőműves módra nem gyakorolt önkritikát. Nem tette, mondván ő határozott moszkvai utasításra tette, amit tett. Ha "elhajlás" vagy revizionista túltengés történt, annak felelőseit feljebb kell keresni. Nagy Imrének tulajdonképpen igaza volt - keresztény erkölcsünk szerint. - Megfeledkezett azonban, hogy szabadkőműveseknél "más szokások" vannak érvényben. Márpedig ő azok szolgálatába szegődött. Nekik köszönhette miniszterségét, 1953-as miniszterelnökségét. A "munkaadók" pedig elvárták, hogy akkor is kövesse meg őket, mikor erre nem adott semmi okot, mivel a pártnak "most erre van szüksége".

A forradalom eltiprása után a kommunista suttogó propaganda olyan híreket is terjesztett, hogy romániai internálásuk idején is felkérték; gyakoroljon önkritikát, és akkor helyet kap Kádár kormányában. De ő

állítólag megtagadta. Ha volt is ilyen ráhatás, annak őszintesége teljes mértékben kizárható. Ugyancsak Micunovictól tudjuk, hogy Hruscsov már november 6-án követelte a jugoszláv kormánytól Nagy Imre és társai kiadatását. Egy ilyen önkritika nemcsak Nagy Imre személyét járatta volna le és tette volna nevetségessé, hanem a magyar szabadságharc fegyveres leveréséért amúgy is nagy presztízsveszteségû kommunista mozgalom teljesen elvesztette volna maradék hitelét is. Ezt pedig sem a mozgalom, még kevésbé az azt megtestesítő szabadkőműves felügyelet alatt működő Szovjetunió nem engedhette meg magának. Talán mondanunk is felesleges, Nagy Imre élete és halála felett nem Kádár János és bíróságai dönthettek, hanem a moszkvai hűbérurak, de lehet, hogy még ők sem. Ezt Nagy Imre nagyon jól tudta. Így Kádár zsidói - ha ez egyáltalán szóba került - ígérhettek bármit, annak értéke a nullával volt egyenlő.

Bármilyen szabadkőműves utasítás megtagadása főbenjáró bűn ugyan, de Nagy Imre legnagyobb bűne, hogy utólag nem írta alá az október 23-án éjjel a budapesti forradalom letörésére való szovjet csapatok behívásának írásbeli kérelmét, amelyre október 26-án Andropov kérte. Helyette Hegedűs András, volt miniszterelnök végezte el ezt a dicstelen aktust. Ez az a főbenjáró bűn, amely megpecsételte Nagy Imre sorsát. Az a tény, hogy a szovjet csapatok behívása idején hivatalosan még nem is ő volt a miniszterelnök, nem számít semmit. Szabadkőműves főnökei őt kérték erre, és ez minden jogot vagy szabályt megelőz. Ez ellen nincs, nem lehet semmiféle kifogás.

Kádár János - mialatt a magyar forradalomra erőltetett vezetők részére november 2-án és 3-án lélegzetvételnyi szünet adódik, és a helyzet konszolidálásával próbálkoznak - Moszkvában Münnich Ferenc társaságában kéri a magyar szabadságharc idegenkezű vérbefojtását. November 1-jei eltűnéséről több verzió is ismert. Vannak, akik tudni vélik, hogy az oroszok úgy rabolták el, mások szerint Münnich "csalta át" az ellenséges táborba. Hruscsov szerint megszökött. Maga Kádár ennek részleteit sohasem mondta el, tehát a valóságot nem ismerjük. Kádár János november 1-jén 21 óra 45 perckor a Szocialista Munkáspárt első titkáráként a parlamenti rádióban nyilatkozva ezt mondta: "Népünk vérével bizonyította, hogy rendületlenül támogatja a kormánynak a szovjet erők teljes kivonására irányuló követelését. Nem akarunk tovább függőséget." Másnap Ungváron, majd Moszkvában győzködi a szovjet vezetőköt a szovjet erők bevonulásának szükségességéről, a "függőség"

fenntartása érdekében. Mindenesetre kevés olyan embert ismer újkori történelmünk, aki egész felnőtt életét hazaárulással töltötte. Kádár e ritkaságok közé tartozott. Már ifjú korában felébred benne mások félrevezetésére való hajlam. Tagja lesz szinte minden, a kommunisták fedőszervezetének, míg a második világháború idején eljut a kommunista pártig. Magyarországon a lakosság lelkében a két háború között és alatt elevenen élt az 1919-es kommunista rémuralom emléke, a szabadkőműves zsidóságon kívül kevesen vállalkoztak a rosszlelkű párt tagságára. Így Kádár János gyorsan emelkedhetett a párthierarchia létráján. E foglalkozás veszélye miatt nemigen kellett a konkurensektől tartania. A második világháború alatt az országban aktívan "dolgozó" kommunisták nem haladták meg egy autóbusz utaslétszámát. Érthető volt, hogy szinte valamennyien ismerték egymást.

Az 1945 utáni kommunista berendezkedés idején jól el tudta adni a háború alatti "mozgalmi múltját", annak ellenére, hogy ő nem volt a moszkvai zsidó "kompani" tagja. Állítólag egyszer kísérletet tett a Jugoszláviába való szökésre, hogy onnan esetleg a kommunisták Rómájába utazzék, de a határon elfogták, s mivel kommunistaként a rendőrség nem ismerte, csak tiltott határátlépési kísérlet miatt ítélték el. Állítólag nem volt zsidó, bár ezt az arc- és alaktan nem egy szakértője máig vitatja. A moszkvai emigráció hiánya 1956 előtt kétségtelenül komoly akadálya volt előmenetelének, de a szabadkőműves páholyba való beszerzése ezt jelentős mértékben ellensúlyozta, egészen főtitkárhelyettesig vitte, ami azt jelenti Rákosi helyetteseként - igaz rövid ideig - működött. Látszólagos bukása csupán a különös káderezés egyik epizódja volt. Úgy tûnik, a kommunista pártok is átvették a maffia vezető kiválasztás furcsa módszerét. 1951 tavaszán történt letartóztatása után az ÁVH verőlegényeinek okozta a legnagyobb csalódást. A zsidó "fogdmegek" felkészültek egy kiadós verésre, mivel arra számítottak, hogy a lebukott belügyminiszter majd tagadni fogja azokat a valóban hazug vádakot, amellyel gyanúsítják. Ehelyett Kádár azonnal és minden fenntartás nélkül bevallja őket. Az ÁVH- sok teljes fogva tartása idején, sőt még rehabilitálása után is maguk között csak "szarjancsinak" nevezték. A szabadkőműves páholyokban és különös "műintézményeiben" ellentétben a mi nemzeti és keresztény hitvallásunkkal, egy vezető legkiválóbb erényeinek nem a bátorság, állhatatosság, a hősiesség, a kitartás, az őszinteség, a becsület és igazságosság a jellemzője, hanem a pillanat szülte szükségletekhez igazodó álnokság, megalkuvás, hazugság.

Kádárt tehát nem kellett az ÁVH jellemzőkértőinek megdolgoznia az engedelmisségre. Ő a hitványságot már születésekor a génjeiben magával hozta az ÁVH- sok nagy bosszúságára. Kádár - aki már 1956 nyarán beavatottja volt a láthatatlan uralkodó együttesnek - Gerő leváltása után, amint elnyerte a párt első titkári méltóságát, mindvégig a forradalom elfojtásán buzgólkodott. Ő maga célját elérte, szükségtelen minden a hatalommal szembeni elégedetlenség. A szovjet csapatok segítségül hívásakor egyetlen - ha úgy tetszik feltételt szabott: "gyorsan cselekedjenek, mert egyébként egy, az egész országot átfogó nemzeti felkelés következhet be a szovjetek ellen." És erre a becstelen hazaárulóra mondta 25 év múltán a magyar társadalom politikailag tájékozatlan, az ország elzálogosításáról mit sem sejtő , nem is éppen jelentéktelen része, hogy: "csak a Jani maradjon!" Hát a Jani élete végéig maradt! Nem sok köszönet maradt benne. Nyöghetjük "áldásos tevékenységét" életünk végéig. Jut belőle gyermekeinknek és unokáinknak is bőven.

Az 1945 után Moszkvából hazacsődült zsidó népámítók bizony rosszul sáfárltak a Sztálin által ölükbe vetett hatalommal és az ország javaival. Mohóságukkal néhány év alatt válságba sodorták az országot. Látható és láthatatlan gazdái is megelégték káros szadista tobzódását. Eltávolításukat ahelyett, hogy törvényes felelősségre vonás keretében rendezték volna le, hatalmas magyar véráldozattal, testi-lelki megrázkódással járó ázsiai színjáték keretében hajtották végre. Később Kádár és ideológusai szent forradalmunkat úgy állították be, hogy a magyar nép forradalmi úton kényszerített ki Rákosi és szűkebb környezete leváltását, uralmának megdöntésével. Mivel a szocializmus ellenségei hatalmukba kerítették a forradalom vezetését, amelyen Nagy Imre nem tudott úrrá lenni, a szocialista vívmányok védelme érdekében kénytelen volt a Szovjetunió fegyveres segítségét kérni. Megmosolyogni való érvelés. Bár nem lehet teljesen kizárni, hogy Rákosi és klikkjének leváltása nem tartozott a moszkvai páholy kizárólagos hatáskörébe, annál is inkább, mert Rákosi minden bizonnyal élvezte a legfelsőbb uralkodó együttes bizalmát. Véleményünket Micunovic is megerősíti, mégpedig Hruscsovra való hivatkozással. Sztálin állítólag nem "szenvetde" Rákosit. Hruscsov szerint "azt a kását, amit ő meg Sztálin főztek, most nekik kell megenni". Márpedig Sztálin, ha valakit nem szeretett, aligha tűrt volna meg - ha hatalmában állt - bármely vazallusa élén. Jól tudjuk, hogy még a kommunista hűségéről híres bolgár

Dimitrovot is eltetette láb alól, hogy a többiről ne is beszéljünk. Ez a Rákosi személyével kapcsolatos "korlátozott szuverenitás" úgy tűnik, nemcsak Sztálinra, hanem utódaira is vonatkozhatott. Részben a Rákosi klikk félreállítása érdekében kiprovokált forradalom vérbefojtása után Nagy Imrét, - aki nem tudta menteni a menthetőt - az oroszok felakasztathatták.

De a zsidó moszkoviták, akik mindenképpen inkább felelőssé voltak tehető a válságért, valamennyien életben maradtak. Sőt, Rákosinak élete végéig biztosították azt a szovjet jólétet, amelyet Rajknak csak megígértek. Vagy a cinikus Gerőt, akinek arroganciája csordultig töltötte a nemzet elégedetlenségének poharát, aki közvetlen kiváltója volt a fegyveres felkelésnek- még csak bíróság elé sem állították. Haláláig ette a véresre kínzott magyar nemzet kenyerét.

Kádárt november 4-én már Szolnokon találjuk. A Szovjetunióból szovjet repülőgépen érkezett a szovjet katonai parancsnokságra. Innen november 7-én szovjet harckocsin utazott tovább Budapestre. A többségükben zsidó hazaárulók rejtekhelyüket elhagyva egymást taposva siettek hozzá. Maga a párt újjászervezése nagyobb nehézségekbe ütközött, mint azt Moszkvában gondolták. Az MSZMP ideiglenes központi bizottsága december 2-án ülésezett első ízben. Maga Kádár János vallja be, hogy a nem létező párt e legmagasabb testületét önmaga választotta meg. A szovjet csapatok előzőnlésével az országra ismét rátelepedett a sötét középkor. A zsidó ÁVH-sok és a magukról megfélemezett kiszolgálóik immár pufajkába öltözve fékeveszett szadizmussal vetették magukat a magyar nemzetre. Mindenkinben "ellenforradalmárt" kerestek és láttak. Elég volt, ha valakiről haragosa besúgta, hogy részt vett a forradalmi eseményekben, akár alaptalanul is, arról többé senki sem moshatta le.

Menthetetlenül a hazaárulók kezére került, akik kegyetlen kínzásokkal kényszeríték a nem létező bűnei beismerésére. Mindenkinél a nem létező halállisták után kutattak. Aki egérutat nyert, nyugatra menekült a megtorlás elől. Ártatlan családok, fiúk, apák, lányok, feleségek, szülők, de apró gyermekek is földönfutókká váltak, a haza elhagyására kényszerültek. Néhány hónap alatt több mint kettőszázezer magyar menekült idegenbe. Ez a nemzeti exodus olyan fájdalmat okozott az itthon maradotknak, amelyek évtizedekig sem csitultak. A lakosság szisztematikus megfélemlítéséről a hatalom bitorlói folyamatosan

gondoskodtak. Elfogott fiatalok ezreit deportálták a Szovjetunióba, ahonnan egyesek a mai napig sem kerültek haza. Suttogó propagandájukkal ezúttal Hruscsovnak tulajdonítva, megismételték az állítólag Sztálintól származó: "Magyarország csak vagonkérdés" félelmetes jelszavát. Ennek adtak nyomatékot a fiatalok elhurcolásával. Az idegen lelkű bíróságok nem takarékoskodtak a halálos ítéletekkel. A tíz-tizenöt-húsz éves börtönítéleteket futószalagon gyártották. Pozsgay Imrétől tudjuk; amikor a belügyminisztérium és a karhatalmisták vezetői panaszkodtak Kádárnak, hogy kevés a börtön a letartóztatottak és elítéltek elhelyezésére, a később maradásra kívánt "Jani" egyszerű megoldást javasolt: hozzanak több halálos ítéletet a börtön férőhelyek növelése érdekében. A magyar nemzet hóhérai jól számítottak. Kegyetlenségükkel elérték, hogy egy egész ország rettegett, hiszen lélekben mindenki a forradalom mellett állt.

Senki sem lehetett biztos abban, hogy valódi érzelmeinek valamely csekély megnyilvánulása nem jelenti-e majd a vesztét. Bolsevista inkvizíció feszítette keresztre az egész nemzetet.

Az Egyesült Államok, míg titokban biztatta a Szovjetuniót a Status quo helyreállítására, addig hangos propagandával vezette félre a világot. Ő maga terjesztette a Hruscsov által köpöcsészének nevezett ENSZ biztonsági tanácsa elé a "magyar ügyet" -Ezzel elérte, hogy a Szovjetunió ellen semmiféle ellenlépés ne legyen hozható, hiszen az oroszoknak ott vétőjoga van. Mi sem állt távolabb Amerikától, minthogy a közgyűléssel határozatot fogadtasson el ENSZ békefenntartó erők Magyarországra küldéséről. Ehelyett az általa üzemeltetett Amerikai hangja és a Szabad Európa rádiók hullámhosszain uszította az ország lakosságát az orosz csapatok elleni öngyilkosságra. Eisenhower elnök nemrég hirdette meg a "felszabadítási doktrínát". Hangos propagandájával azt a látszatot keltette, hogy a hidegháborúval szembeszálló nagyhatalmak közötti ellentét forrása a második világháború végén kialakult Status quo megváltoztatása. Eisenhower elnök az 1953. április 16-án kelt üzenetében kijelentette: a jövő béke elengedhetetlen feltétele a vasfüggöny mögötti szabad választások megrendezése.

Ugyanakkor áldását adta Magyarországnak még szigorúbb rabigába hajtásához. Ebből is látható; az Egyesült Államok a felszabadítási doktrínát nem az általa második világháborús fizetségként a Szovjetunió

igájába hajtott nemzetek felszabadításának eszközéül szánta, hanem a gyarmatok újrafelosztásának jegyében fogalmazta meg. A Szovjetunió éppen e jelszó alatt lázította fel Anglia, Franciaország, Spanyolország, Portugália, Hollandia, Belgium gyarmatait és a hidegháborús szélhámosság keretében játszotta át Amerika kezére.

Ez a látványos hidegháború majd 1992-ben válik igazán nevetségessé. A Magyar Televízió 1-es csatornája a Financial Times heti üzleti híradójára hivatkozva az 1992. június 21-i 13.00 órai híradásában közli: "Az Egyesült Államok vállalta a Szovjetunió (Oroszország) védelmét egy külső katonai támadás esetén." A nyilatkozat célja látszólag értelmetlen, mivel az Egyesült Államok kívánsága ellenére egy esetleges Oroszország elleni támadás veszélye nem fenyeget.

A kádári propaganda gépezet szovjet tanácsadók segítségével a legalávalóbb hazugságok özönével igyekezett félrevezetni az ország lakosságát. A szovjet intervenció első napján november 4-én 15 pontból álló programot hirdetett meg, amellyel nagyon sok embert meg is tévesztett. A hatalom megszilárdulásával erről a programról aztán teljesen megfeledkezett. Aki a politikában a legkisebb mértékben is járatos volt és az orosz alkatot kicsit is ismerte, nem hitt az üres ígéreteknek. Ez a 15 pontos program a mai távlatból a történelem átélése után minden gondolkodó magyar előtt leleplezi a szabadkőműves módszereket, propagandájuk ígéretek hazug voltát. Frissítsük fel mégis:

"1. Nemzeti és gazdasági függetlenségünk és országunk szuverenitásának biztosítása.

2. Népi demokratikus és szocialista rendszerünk megvédése minden támadás ellen. Szocialista vívmányaink védelme és előrehaladásunk biztosítása a szocialista építés útján;

3. A testvérharc megszüntetése, a rend és belső béke helyreállítása. A kormány nem tűri meg, hogy a dolgozókat bármi ürügy alapján üldözzék azért, mert a legutóbbi idők eseményeiben részt vettek.

4. Szoros baráti viszony megteremtése minden szocialista országgal, a teljes egyenjogúság, a kölcsönös be nem avatkozás elvei alapján. Ugyanez az elv szabályozza a kölcsönös előnyt biztosító gazdasági és kölcsönös segítségi kapcsolatainkat.

5. Békés együttműködés minden országgal, függetlenül azok társadalmi rendjétől és államformájától.

6. A dolgozók, különösen a munkásosztály életszínvonalának gyors és

jelentékeny emelése. Több lakást a dolgozóknak. Lehetővé kell tenni, hogy a gyárak és intézmények maguk építsenek lakást munkásaik és alkalmazottaik számára.

7. Az ötéves terv módosítása, a gazdasági vezetés módszerének megváltoztatása, figyelembe véve az ország gazdasági adottságait, hogy a lakosság életszínvonala minél gyorsabban emelkedjék.

8. A bürokrácia megszüntetése és a demokrácia széles kifejtése a dolgozók érdekében.

9. A legszélesebb demokrácia alapján kell megvalósítani a munkásigazgatást a gyárakban, üzemekben és vállalatoknál.

10. A mezőgazdasági termelés fejlesztése, a kötelező beszolgáltatások megszüntetése, az egyéni dolgozó parasztok megsegítése. A kormány határozottan felszámol minden törvénysértést, melyet a szövetkezeti mozgalom és tagosítás területén elkövettek.

11. Az eddigi igazgatási szervek és a forradalmi tanácsok demokratikus választásának biztosítása.

12. Támogatják a kisipart és kiskereskedelmet.

13. A magyar nemzeti kultúra következetes fejlesztése, haladó hagyományaink szellemében.

14. A magyar forradalmi munkás-paraszt kormány népünk, munkásosztályunk és hazánk érdekében azzal a kéréssel fordult a szovjet hadsereg parancsnokságához, hogy segítsen népünknek a reakció sötét erőinek szétverésében és abban, hogy helyreállíthassuk a rendet és nyugalmat hazánkban.

15. A magyar kormány a rend és nyugalom helyreállítása után tárgyalásokat kezd a szovjet kormánnyal és a varsói szerződés más résztvevőivel a szovjet csapatok Magyarország területéről való kivonására."

Mondani is felesleges a kádárista "Forradalmi Munkás Paraszt Kormány" a program egyetlen pontját sem tartotta be. Kádárék már november elején megkezdték a volt ÁVH- sokból, rendőri és honvédségi hazaárulókból a pufajkás karhatalom szervezését. Ezek a pénzért mindenre kapható nemzetárulók igyekeztek állandó izgalomba tartani a lakosságot.

Fontosságuk bizonyítására még gazdáikat is félrevezették. Ezrével írták ők maguk az ellenforradalmárok nem létező garázdálkodásairól szóló feljelentéseket a megyei és járási pártbizottságok részére. Ezeknek a be- és feljelentéseknek minden esetben az volt a végső követelése, hogy a

karhatalom ne bánjon kesztyűs kézzel az ellenforradalmárokkal és takarítsa el végre őket az útból. A kormány vezetését légből kapott nem létező információkkal halmozták el. Már januártól hamis pszichózist teremtettek. Bizonygatták, hogy az ellenforradalom március 15-re minden eddiginél nagyobb támadásra készül. A Márciusban Újra Kezdjük (MUK) pufajkás kampánynak nem volt semmiféle komoly szervezete. Néhány lelkes fiatalból álló elszigetelt csoport kivételével, amelynek tevékenysége aligha veszélyeztethette a megszálló szovjet csapatok, vagy akár az idegen lelkű pufajkás karhatalmi ezredek létét. A dezinformációs hadjárat is csupán a karhatalom érdekeit szolgálta, hogy igazolja a hatalom felé léte szükségességét. Kádár még olyan komolytalan ígérettel is előhozakodott, hogy Nagy Imrével is tárgyalni akarnak a hatalomba való visszatérése ügyében. Azt a látszatot keltve, mintha ennek megvalósítása, vagy elvetése a saját hatáskörébe tartozna.

Nagy Imre elrablása és kivégzése után Kádár János és hazaáruló barátai biztosan ülnek a nyeregben. Ez lehetővé teszi, hogy a mezőgazdaság "szocialista" átszervezését -, amelybe Rákosi belebukott - gyorsított eljárással újrakezdje. A pufajkások teremtette rémuralom megalapozta ennek előfeltételeit. Fizetett pártfunkcionáriusok légiója lepte el a falvakat, hogy magas fejpénzek ellenében bármilyen módon csikarják ki a belépési nyilatkozat aláírását a termelőszövetkezetekbe. Bármilyen fizikai erőszak alkalmazása megengedett volt. A magyar parasztság ilyen fékevesztett terrort ezer éves történelme során még sohasem élt meg. A zsidó szabadkőműves vörös hóhérok szemet vetettek ezeréves legféltettebb kincsére, a földre. A kommunista propaganda nyíltan a szigorú önkéntesség elvét hirdette, ugyanakkor Kádár János szűk környezetében cinikusan úgy nyilatkozott: "Nem szabad arra várni, amíg a paraszt magától lép be a szövetkezetbe" Nem is vártak! Válogatott testi és lelki kínzásnak vetették alá a föld tulajdonjogával rendelkező parasztot. De bizony a termelőszövetkezetek szervezése így sem ment könnyen. Érdeemes felidézni, hogyan látta ezt maga Kádár János. Az 1982-ben Gyurkó László által szerkesztett életrajzában így vall:

"Ott voltam, láttam iszonyú, nem egyszer véres tragédiákat. Fiút, aki megtagadta az apját, mert belépett a szövetkezetbe, apát, aki kitagadta a fiát, mert belépett a szövetkezetbe. Láttam sajnós erőszakot is, nem korbácsos fajtát, (pedig ilyen is volt bőven) a lelki kényszert. Láttam az agitátorokat, akik olyan lélektelenül bántak a paraszttal, mintha nem is

ember lenne, és olyanokat, akik együtt sírtak a gazdákkal. Asszonyt, aki otthagya az urát, embert, aki otthagya feleségét. Láttam parasztot, aki aláírta a belépési nyilatkozatot, aztán fölakasztotta magát. Forrt, zúgott az ország."

Kádár visszaemlékezésében nincs semmi túlzás. Sőt - ha szabad ezt a nem idevaló fogalmazást használnom szerényen fogalmazott. Azokat a szerencsétlen parasztokat ugyanis "nem látta", akik fájdalmukba beleőrültek. Vagy csupán "elfelejtette" megemlíteni őket. Vajon milyen államférfi, milyen ember az, aki saját alattvalóit, polgártársait ilyen vad kegyetlenséggel forgat ki mindenéből. Még a legelvetemültebb bűnöző, vagy gonosztevő is nagyobb szájalmat érez áldozata iránt. Kádárból hiányzott minden empátia. Egész nemzetét kínpadra húzta, mégpedig egy ostoba zsidó hóbort kielégítése érdekében. A mezőgazdaság nagyüzemesítésének a legalapvetőbb feltételei is hiányoztak. Később tehetetlenül szemlélte "áldatlan művét", és így kesereg: "... kellett volna közös istállók, közös magtárak... Döglött a jószág, pusztult a szem... Nem is értettek a közös gazdálkodáshoz, kedvük se volt hozzá, hiányoztak a megfelelő vezetők is." Akkor vajon miért volt szükség az egészre?! Vajon ember volt ez egyáltalán? Vagy egy szadista vadállat? A válasz aligha lehet kétséges. A parasztság e mérhetetlen szenvedését látva egy erkölcsileg tiszta államférfi megtagad minden további engedelmségét láthatatlan, vagy akár látható gazdáinak. Hisz példa is volt előtte bőven még a kommunista hóhérok között is. Úgy tűnik, elfelejtette belügyminiszter elődjének, Zöld Sándornak lelki kálváriáját, aki családjával együtt az öngyilkosságba menekült. Vajon tudta ez az eltorzult lelkű hazaáruló, hogy mit vállal a szovjet csapatok behívásával? Bizonyosan tudta! Isten azzal büntette meg, hogy meg kellett érnie, végig kellett néznie, hogy az általa tűzzel-vassal és a magyar nemzet vérével összetákolt hatalma, annak minden "szocialista vívmányával" hogyan morzsolódik, majd recsegve-ropogva omlik össze.

Élete végén követte örületbe kergetett parasztjait, és maga is megőrült. Győzött Isten bölcsessége és igazsága! Még akkor is, ha az éppen őt futtató szabadkőművesek nyújtották is ehhez a segítséget. Élete utolsó szakaszában azzal próbálta zaklatott lelkiismeretét megnyugtatni, hogy a saját "társadalmi osztálya" a munkásság rovására, az adott körülmények között, minden józan gazdasági logikát meghaladó módon igyekezett támogatni a termelőszövetkezeteket, hogy a parasztság viszonylagos

jólétével felejtesse lelki sérelmeit. Ennek gyümölcsét túlnyomó részben már csak utódaik élvezhették. De az erőn felüli, külföldi hitelekbeli való költekezésnek megjött a böjtje is. Kár, hogy ennek csak a kezdetét érte meg. Így nem kellett választ adnia az ország hosszú válságának okaira.

Bizonyára értetlenül nézett maga elé, amikor zsidó gazdasági "reformer" miniszterei és bankárja arról gyözködték, hogy átmenetileg el kell zálogosítani a Magyar Nemzeti Bank aranykészletét, mert nagyon sürgős fizetési kötelezettségei vannak, és nincs miből fizetni. Az áhított nyugati kölcsönök pedig elapadtak, a nemzetközi bankvilág átmenetileg megtagadta a további hitelek folyósítását. Ha máskor nem, ezúttal biztosan eszébe jutott, hogy a 133 napos dicstelen zsidó elődje annak idején még a Magyar Szentkoronát is eladásra kínálta.

1989-re agya teljesen megbomlott. Beszéd közben minden átmenet nélkül a Nagy Imre ügyre tért. Tagadta bűnösségét kivégzésében. Gyakoriak voltak az éjszakai örvényei. Több ízben előfordult, hogy bőröndökkel a kezében pizsamában a kapuhoz ment, leült és várakozott. Biztonsági őre csodálkozására azt állította; jönnek érte. Amikor a Kútvölgyi Kórházba szállították, már teljesen megadta magát. Motyogva, máskor hörögve követelte: "Öljetek meg!" Agya már nem volt beszámítható állapotban. Bár ápolónője szerint - egy alkalommal úgy tűnt, felismerte szellemi állapotát, és annak ellenére, hogy összefüggő mondatok már nem származtak tőle, úgy vélekedett, hogy ő már a kórházat nem hagyhatja el, "mert gyógyós". Szabadkőműves testvérei keserves agóniájában teljesen magára hagyták. A kórházban Grósz Károly két perces látogatásán kívül senki sem kereste. Grósz sem Kádár látogatására érkezett, hanem az infarktussal kezelt zsidó Aczél György miatti aggodása vitte a kórházba.

Teljesült a Karma könyörtelen filozófiája. Miszerint az életükben csak jót cselekvők fájdalom nélkül könnyű halállal jutnak a másvilágra. Akik pedig gonoszul éltek, keserves halállal kell megválnak elrontott életüktől. Kádár példája minden kétséget kizáróan igazolja e tan állításait. Kádár halálának nemcsak körülményei, de időpontja is komoly gyanút ébreszt bennünk az iránt, vajon a természet akarata szerint jött-e el annak ideje. Vagy inkább ő is egy elemét képezte annak a láncolatnak, amelyhez Jack Ruby, Reza Pahlavi, Eric Honecker, - és még sok mindenki, akiről nem tudunk - is tartozott? Ezek halála mind valamilyen ismeretlen bakteriológiai beavatkozást sejtetnek. A román

Caeusescu-hoz "kegyesek" voltak szabadkőműves testvérei. Őt megkímélték Kádár és Honecker sorsától. Amikor eljött félreállításának ideje, egyszerűen agyonlőtték. Szabadságharcunk letiprása után az amerikai diplomácia - a mai szemmel nézve - nevetséges formásokkal igyekezett azt a látszatot kelteni, mennyire szívén viseli a magyar érdekeket. Az ENSZ-ben felfüggesztették a Kádár kormány tagságát. Történt mindez annak ellenére, hogy Hammarskjöld ENSZ főtitkárt egyáltalán nem érdekelte a magyar kérdés. A főtitkár tartózkodott attól, hogy kockára tegye a Szovjetunióval a szuezi válság kezelése ügyében megszerzett kedvező helyzetét.

Sokan azt állítják, hogy a magyar forradalommal egy időben kirobbantott szuezi válság miatt került Magyarország ügye háttérbe, ha úgy tetszik Suez elsőbbséget élvezett a háborús góccok rendezését illetően. Jómagam nem osztom ezt a véleményt. Nem tagadjuk, hisz nem is tagadhatjuk, hogy a két válság jelentős mértékben megosztotta a diplomácia szereplőinek figyelmét. A két "Ügy" közötti különbség nagyon is jelentős. Igaz, hogy a két ország, Magyarország is, Egyiptom is a saját szuverenitásának védelmében harcolt. A végeredmény azonban nem hasonlítható egymáshoz. Egyiptom szovjet és amerikai segítséggel győztesen került ki, az angol-francia-izraeli agresszió dolgavégezetlenül meghátrált, s az arab ország visszakapta a katonai támadás során sérült szuverenitását. Magyarország pedig a szovjet agresszió révén az addiginál is nagyobb alávetettségbe került. Területét a korábbinál jelentős nagyságrenddel nagyobb és erősebb szovjet katonai erő szállta meg.

Nem vitatható, sok hasonlóság fedezhető fel a két háború előkészítésében, de ezek tudatos összefüggése valószínűtlen. Az egyiptomi konfliktus provokatív jellege, a magyar eseményekkel szemben nem fedezhető fel. Az egyiptomi kormány által 1956. július 26-án államosított Szuezi-csatorna ténye önmagában kiváltja a régi tulajdonos Anglia és Franciaország háborús készülődését. Ehhez csatlakozott az ártatlan egyiptomi figyelmeztetéseken megsértődött Izrael is. Az angol-francia vezérkar az államosítás után azonnal megkezdte a Szuezi-csatorna visszafoglalására vonatkozó "Muskétás" fedőnevű támadási terv kidolgozását. A támadás megindítását 1956 szeptemberre tervezték. Az angol és francia kormány rövidlátására, diplomáciai tájékozatlanságára vall, hogy a tervezetről tájékoztatták az Egyesült Államok kormányát. Az amerikaiak erős nyomást gyakoroltak

"szövetséges" ellenfeleikre, hogy a beavatkozás időpontját halasszák a novemberi elnökválasztás utáni időre. Október 17-én háromhatalmi megbeszélést tartottak. A támadás javasolt időpontját november 6. vagy 7-re prognosztizálták, de döntést nem hoztak.

Október 22-én titokban Párizsba utazik Ben Gurion izraeli miniszterelnök, hogy francia segítséget kérjen az egyiptomi szovjet gyártmányú MIG és ILJUSIN típusú repülőgépek ellen, továbbá biztosítékokat igyekezett szerezni Egyiptom ellen indítandó háborújában, arra vonatkozóan, hogy Franciaország és Anglia Izrael mellé áll. A támadás időpontját ekkor rögzítették. Ennek alapján Dajan, az izraeli hadsereg vezérkari főnöke október 25-én utasítást ad a hadműveleti iroda vezetőjének, amelyben a támadás napját, az úgynevezett "J" napot október 29-re határozza meg. Ez az izraeli haderő hadműveleteinek indítását jelenti. A "J" + 2 nap, október 31. az angol és francia támadás kezdete..

Kétségtelen, bizonyos összhang ismerhető fel a "J" és "J" + 2 nap időpontja és a magyarországi szovjet intervenció elhatározásának időpontja között, de ez a lényegét illetően nem bír különös jelentőséggel, csupán a Szovjetunió elleni diplomáciai offenzíva során van lehetőség a hasznosítására. Magyarország megleckéztetését - Micunovic megbízható információja alapján - a Szovjetunió a Szezi-csatorna államosítását megelőzően elhatározta. A diplomáciai védekezésben való felhasználását Hruscsov a november 2-i Brioniszigetén a magyar forradalom elfojtása ügyében folytatott egyeztetés során lakonikusan így összegzi: "ők ott kerültek csávéba, mi meg Magyarországon."

Az angol- francia- izraeli döntésben a "J" és "J" + 2 nap kijelölésében, nem tagadható, nagy szerepet játszott a számukra kedvező magyar tragédia és az USA elnökválasztás előtti tehetetlensége. Különösen a két megcsalt hatalom, Anglia és Franciaország kihasználta az ölébe hullott váratlan alkalmat a lehető leggyorsabb cselekvésre. Alapos megfontolás után úgy döntöttek, nem komplikálják a helyzetet az Egyesült Államok előzetes értesítésével. Anglia és Franciaország mindent összevetve biztos vállalkozásnak vélte szuezi kalandját. Bár a Szovjetunió tiltakozásával számoltak, de úgy vélték, magyarországi "elfoglaltsága" miatt ez megmarad a propaganda szintjén.

A Szezei-csatorna egyiptomi kezelésbevétele, Egyiptom minél nagyobb mértékű elszakadása Angliától és Franciaországtól leginkább az Egyesült Államoknak állt érdekében. Hiszen a gyarmatok és domíniumok újrafelosztása a második világháború utáni időszak legfőbb feladatát képezte. A gyarmatok új "státusa" arra volt hivatva, hogy energia és nyersanyagkincsei felszabaduljanak addigi gyarmattartóik rendelkezése alól. A Szezei-csatorna egyiptomi államosítása is ennek jegyében született. Érthető, ha ennek visszafordítási kísérlete sértette az USA világkereskedelmi érdekeit. Mivel a "visszaforgatók" NATO szövetségesei, de a második világháborúban is szövetségesei voltak, megállításuk nyilván meghaladta az amerikai diplomácia nyakatekert lehetőségeit is. Igénybe kell tehát vennie titkos szövetségese, a vele látszólag hidegháborúban álló Szovjetunió segítségét. Anglia, Franciaország és Izrael megállítására tehát a Szovjetunió intéz erélyes felszólítást az Egyiptom elleni támadás azonnali megszüntetésére, mert különben számolniuk kell a szovjet katonai ellenlépésekkel. A Szovjetunió szigorúnak tetsző fellépésén az angol és francia kormány meglepődött ugyan, de nem aggódtak túlságosan. A hadműveleteket nem állították le. Úgy vélték, mire a szovjet haderő a Szezei-csatornát nagyon körülményesen elérheti, ők céljukat elérve kész helyzetet teremtenek. Az esetleges rakéta támadásától egyáltalán nem tartottak. A Szovjetunió e területen nem voltak lényegbevágó érdekeltségei, érdekei. Komoly konfrontáció esetén pedig a Szovjetunió számolnia kellene az Egyesült Államok, mint NATO-szövetségeseük beavatkozásával is - gondolták naivul. Diplomáciai bonyodalmakkal sem számoltak, hisz az ENSZ biztonsági tanácsában mindkettőjüknek vétőjoga van, szankciókat úgysem hozhatnak ellenük. A világ népei feszült figyelemmel kísérik az eseményeket. Messiásként várják az Egyesült Államok fellépését a Szovjetunió megleckéztetésére.

November 6-án hajnali egy órakor minisztertanácsot hívtak össze Párizsban, ahol arra a véleményre jutottak, hogy a szezei ügyben az Egyesült Államok passzív marad. Közben hívatlan és nem várt vendég zavarta meg a békés tanácskozást. A nemrég megkezdett ülést fel is függesztették. Guy Mollet francia miniszterelnök a most érkezett Douglas Dillonnal, az Egyesült Államok párizsi nagykövetével a dolgozószobájába vonult. A rövidre fogott tanácskozás elején Dillon átadta kormánya jegyzékét, amely Anglia és Franciaország bűnös magatartásáról beszélt, és felszólította a franciákat, szüntessék be expedíciójukat, vagy ne számítsanak többé az Egyesült Államokra.

Világos beszéd! Félreértésre semmi lehetőség sincs.

November 6-án reggel mind Párizsban, mind Londonban kézhez kapták az Egyesült Államok külügyminisztériumának részletes jegyzékét is. Ebben biztosította szövetségeseit, hogy amennyiben a két országot közvetlen szovjet rakétatámadás érné, úgy érvényben van a NATO szövetségi garanciája. Ugyanakkor nem hagyott kétséget az iránt, hogy ez a garancia csak az európai kontinensre érvényes és nem vonatkozik a szuezi expedícióra. Eisenhower szokatlanul durván, kaszárnya stílusban közölte telefonon Eden brit miniszterelnökkel azt, amit nagykövete Párizsban Guy Molletnek mondott: "Szüntessék be expedíciójukat, vagy ne számítsanak ránk többé!"

A baj nem jár egyedül. Az angol kormány november 6-án fanyalogva vette a washingtoni hírt, hogy a kért egymilliárd dolláros kölcsönt csak akkor kaphatja meg, ha aznap éjfél előtt Port- Szaid városában, illetve egész Egyiptomban véget vet a háborúnak. És még mondja valaki, hogy a bankok függetlenek a kormányoktól és a politikától!

A kommunista gyarmatok megszilárdítása

A parasztság kolhozosításával Magyarország, mint hagyományos mezőgazdasági ország, hosszú évszázadok után arra kényszerül, hogy külföldön vásároljon gabonát. Egy ilyen katasztrofális gazdasági hanyatlás bármely szabad államban az egész kormány leváltásához és felelősségre vonásához vezetne. Magyarországon azonban a párt és kormány helyzete szilárdabb, mint valaha. Újabb tíz év, újabb probléma. Úgy tűnik, Magyarországon egy-egy erőszakos konszolidáció kihordási ideje tíz év. A kádári diktatúra kiváló lehetőségeket teremt a pártoligarchia semmittevéséhez és pazarló dözsöléséhez, de az ország fejlődése, illetve visszafejlődése még a többi vazallus államhoz képest is rosszabb állapotokat mutat. A mezőgazdaság kolhozosítása olyan hatalmas költségvetési forrásokat vont el a teljes ipari szektortól, hogy az nemhogy fejlődni, de szinten tartani sem tudta magát. A bővített újratermelés helyett bővülő fogyás jellemezte iparunkat.

Az egy főre jutó éves lakásépítésben, telefonhálózat bővítésében, bútor előállításban nemcsak Csehszlovákia és a Német Demokratikus Köztársaság, hanem még Románia is megelőzte Magyarországot. Az

átlagpolgár ezeket ugyan nem nagyon érzékelt, hiszen ebben az időben a külföldi utazás lehetősége nemcsak nyugatra, de még a kommunista államokba is nagyon korlátozott volt. A szabadon mozgó pártoligarchia figyelmét-bármennyire kerülték is az összehasonlítást- mégis felkellette. Annál is inkább, mert a terror enyhülésével egyre gyakoribbá váltak a méltatlankodó megjegyzések. Az első világháború után húsz évvel a Horthy kormányzat idején árubőség és túltermelés volt a jellemző, ma pedig még mindig a hiánygazdálkodás és áruhiány keseríti életünket. Valamit tenni kellett!

Minő véletlen! A gazdasági reformot a párt, a kormány és a főhivatalok zsidó tagjai feszegetik. S úgy tûnik, ezúttal nem is Moszkva, hanem New York "tanácsára". Az iránymutatás első kézből és közvetlenül érkezik. Ennek lényege a piacgazdaság felé való óvatos, lassú elmozdulás, az ehhez szükséges tőke nyugati hitelekkel való biztosítása. Ezzel egyidejûleg a láthatatlan hatalom mozgósítja a nemzetközi bankvilágot is, hogy bátran nyújtsanak kölcsönöket az új magyarországi "reform-törekvések" segítésére. Erre a biztatásra szükség is volt, mivel az 1956 utáni mesterséges sokk "feloldása" még nem történt meg. A kádári hatalom nyílt szalonképesítése még hátra van. Két új nevet kell a sajtónak favorizálnia: Nyers Rezsőt, akit az "új gazdasági mechanizmus" kidolgozásával és vezényletével bíznak meg. Nos nem ismeretlen a kommunista világban. Ő volt Rákosi fiatal begyûjtési minisztere. A második egyre gyakrabban említett, egyre fontosabbá váló új, addig alig ismert név Fekete Jánost fedezi. Ő lesz a Magyar Nemzeti Bank nagyhatalmú első elnökhelyettese, aki még akkor is tud hitelt szerezni Magyarországnak, amikor a nemzetközi bankvilág azt a látszatot kelti, mintha már nem akarna folyósítani. Ez a sötét nevû zsidó fogja az országot olyan mértékben eladósítani, elzálogosítani, amelyet a mai napig sem tudunk kifizetni, pedig már az ország stratégiai iparágait, kereskedelmét is áruba bocsátottuk. Ennek ellenére még kilátásunk sincs arra, hogy ettől a magyar nemzet számára idegen érdekû hiteltől valaha is megszabaduljunk.

A zsidó bankvilág bőkezûen honorálta Fekete János szolgálatait, amellyel olyan kiváló tőkekihelyezési lehetőséget biztosított számukra. Az úgynevezett rendszerváltás után nehogy valakinek eszébe jusson felelősségre vonni - felvehette az izraeli állampolgárságot és az országot elhagyva az osztrák Leumi- bank vezetésével bízták meg. Állítólag Fekete János hatalma olyan nagy volt, hogy még azt is megengedhette

magának, hogy egy alkalommal Kádár Jánost is magához rendelje. Nem kerülhető meg a kérdés, vajon jogszerű volt-e ezeknek a kölcsönöknek a felvétele, még inkább a folyósítása? Mindkét kérdésre csak nemleges választ adhatunk. Kiknek is állt érdekében Magyarország meghitelezése? Egy biztos, a magyar nemzetnek nem. Annál inkább érdekében állt a folyósító bankoknak. A kapitalista gazdaságok pangása kisebb-nagyobb válsága, a multinacionális vállalatok megnövekedett tőkeereje éppen a termékeik iránti csökkenő kereslet miatt egyre kevesebb hitelt igényeltek. A bankok pedig nyilván a kihelyezett pénzének kamataiból élnek. Meg kellett tehát keresni az új tőkeexpansió lehetőségét.

A második világháború győztes világhatalmát 1966 után továbbra is fenyegette a Status quo idő előtti szétesésének veszélye. Hiszen tudjuk, 1968 tájékán nemcsak a magyar, de a nála jóval fejlettebb Csehszlovák gazdaság is komoly válsággal küzdött, de nem volt jobb a helyzet a többi vazallus országban sem. A Status quo eredetileg elhatározott ötven évig való fenntarthatósága érdekében az amerikai kormány a bankvilág vezetőivel összefogva új megoldást keresett és talált. A bankok megkezdik tőkekihelyezéseiket a vazallus államokba. Ennek biztos megtérülése érdekében a kormányok e kölcsönökre hitelgaranciát nyújtanak. A láthatatlan zsidó szabadkőműves organizáció ezt az elvi megoldást aztán a nyugati kormányok és bankvilág számára is közvetítette. Mivel ebben az időben ez az uralkodó együttes létrehozta azokat a fejlett nyugati államok ellenőrzésére és gazdasági manipulálására alkalmas szervezeteit - amit Nemzetközi Valutaalap és a Világbank néven ismerünk -, amelyek segítségével bármely állam gazdasága viszonylag rövid idő alatt tönkretelhető, a végrehajtás biztosítható. Ez annál is kevésbé ütközik akadályba, mivel ezen országok miniszterelnökei, államfői, pénzügyminiszterei és természetesen a jegybank elnökei már szinte kivétel nélkül szabadkőművesek. Enélkül pozíciójukat el sem nyerhetik, hiszen a sajtó úgyszólván az egész világon zsidó kezekben van. Többségük valamely e titkos hálózathoz tartozó bank tulajdonában. Ez a sajtó a legtisztességesebb pártvezető lejáratására is képes. Így szinte kizárt, hogy pártja bármely választásokon győztesként kerüljön ki. Ha valami csoda folytán erre mégis sor kerülne, akkor működését teszik lehetetlenné, és csak rövid idő kérdése, hogy megbukjon.

A hitelező bankok az eladósodás kezdetén valósággal kínálták pénzüket

az addig kiátkozott szovjet vazallusoknak, még hozzá az átlagosnál alacsonyabb kamatok mellett. Miután a "beetetés" sikerrel járt, a kamatok emelkedni kezdtek, majd a megnövekedett kockázatra hivatkozva felül is múlta a szokványos kamatszintet. Biztosak lehetünk abban, hogy kezdetben a hitelező bankok még korrumpálták is a kommunista illetékeseket a minél nagyobb összegű hitelek felvételére. Az "üzleti terv", amely a hitelek kötelező kelleke nélkülözötte a hitelezők szörszálhasogató ellenőrzését. A magyar párt-oligarchák kormányzati kegyeltjeikkel együtt hamar felismerték a hitelek fantasztikus előnyét, mármint saját személyükre vonatkozóan.

Az 1968-as új gazdasági mechanizmus bevezetéséhez természetesen meg kellett szerezni a hűbérúr Szovjetunió hozzájárulását is, amelyet végül is elnyertek. Néhány év múlva azonban az oroszok mégis leállították. Hosszas alkudozás kezdődött. Brezsnyevék kemény feltételeket szabtak. A felvételre kerülő "kapitalista kölcsönök" fifti-fifti megosztását követelték. Az összeg 25 %-át az oroszok maguknak kérték, a másik 25 % felhasználására pedig fenntartotta rendelkezési jogát. Ebből azokat a szocializmus útjára lépett, vagy erre ígéretesnek látszó, a gyarmattartók által korábban már teljesen kifosztott "felszabadított" országokat kellett segélyeznünk, amelyet a Szovjetunió megjelölt. A "kedvezményezett" rendre szovjet fegyvervásárlásokra költötték a segélyeket, amely rövid úton az orosz állami bankban kötött ki. A Szovjetunió vezetői a maguk részesedését nagy valószínűség szerint nem a szovjet állami bank útján realizálták, hanem egymás között felosztották. Legalább is ezt sejteti, hogy a különös sarcot a magyar kormány nem a szokásos banki átutalással juttatta el Moszkvába, hanem magas rangú pártfunkcionáriusok, kormánytagok személyi poggyászként vitték ki. Erről Sugár András, kitűnő moszkvai sajtótudósító révén szerezhette a magyar nagyközönség tudomást a kilencvenes évek elején a Magyar Televízió egyik adásában.

A magyarországi zsidó kormányzat egyre több kölcsönt igényelt.. A zsidó bankárok - működjenek azok a világ bármely pontján - pedig adták a pénzt. Adták, és éberren figyelték pénzüik felhasználását, annak minden mozgását. Természetesen tudtak a Szovjetunió "szolidaritási részesedéséről" is. Magyarországon a nemzetgazdaság fejlesztésére ebből úgyszólván egy fillér sem jutott. Az ipar szerkezetváltására is csak töredéke, akárcsak a mezőgazdaság gépesítésére. A lakosság életszínvonal emelésére is csöpögött valamennyi, különösen a

lakásépítés mennyisége emelkedett látványosan, amelynek színvonala azonban nem mutatott semmi rokonságot a fejlett nyugati államokéval. A Magyarországra áramló hitelek itthon maradó 50 %-nak jelentős része kézen-közön eltûnik, s a hitelnyújtók svájci bankjaiban találkoznak vele ismét titkos magánbetétek formájában. Ezek a bankárok nagyon jól tudták, hogy ezt a pénzt új tulajdonosaik törvénytelenül vitték ki az országból, hiszen a magánszemélyek által külföldre vihető deviza összege nevetségesen alacsony volt, azt is nagyon szigorú előírások szabályozták. Ezeket az előírásokat a Moszkvába való "kiszállítások" is megsértették, még akkor is, ha azt e törvényerejű rendeletek kiagyalói és kibocsátói végezték.

Hernádi Tibor

Függelék: Dr. Tamáska Loránt jegyzetei

Hogy mire célzott, mire figyelmeztetett már 1955 őszén, azt csak 1956. október 23-a után értettem meg. Ugyanígy voltam a "forradalmi úton megváltozik"-kal is, amit Kádár János mondott nekem 1956. július 18-án, egy szerda délutáni napon a Pest megyei Pártbizottság Arany János utcai pártházában.

Előzmények a következők: 1956 nyarának elején füleembe jutott, hogy Gegesi- Kiss Pál, az orvosegyetem rektora olyan kijelentést tett volna, hogy én már 10 éve vagyok a törv. orvostani intézet adjunktusa és ezért nem ártana, ha átvenném egy nagyobb vidéki prosectura vezetését. Mindjárt tudtam, hogy Kelemen Endre ügködik ellenem Alapy Gyula segítségével Gegesi- Kiss Pálnál. A harc már 1945 óta folyt köztem és Kelemen Endre között, mert nem voltam hajlandó tûrni hibás vagy tudatosan hamis orvosszakértői véleményeit, aminek az lett a következménye, hogy Alapy Gyula szerint: "Tamáska akadályozza a szocialista igazságszolgáltatást", el kell tüntetni a színről, vagy fegyelmi eljárással, vagy pedig bele kell "keverni" valamelyik kémperbe, először mint tanút, aztán mint vádlottat.

10 év alatt sok mindent megéltem, de nem reagáltam rájuk. Amikor azonban Gegesi- Kiss kijelentéseiről értesültem, úgy éreztem, tennem kell valamit. Korábban soha protekciót nem vettem igénybe. 1956 júliusában úgy láttam, hogy érkezett az alkalmas időpont a

Kelemennel való leszámolásra. Akkor lett ugyanis Kádár János a politikai bizottság tagja, a párt főtitkár-helyettese. Őt ártatlanul börtönbe csukták, ő ismeri az Igazságügyi Minisztérium által meggyalázott jogszolgáltatási normákat, előírásokat, ugyanazon véleményen van, mint azt Tardy Lajos "Szaggatott krónika" c. visszaemlékezéseiben írja, nevezetesen, az igazságszolgáltatás zsiványok kezébe került, ezek ülnek az ügyészi és a bírói székekben, míg ugyanakkor ártatlanok a vádlottak padján.

1956 július első felében felhívtam tehát telefonon KÁDÁR Jánost a Pest megyei Pártbizottságon és mondtam neki, hogy szeretnék vele néhány dologról részletesen beszélgetni. Mire ő, szó szerint: "Jöjjön szerdán du. 4 óra után, ugyanis az az én ún. szabad szombatom, akkor senkinek nem szabad zavarnia, tehát tudunk nyugodtan beszélni."

1956. július 18-án, szerdán délután 4 óra után beléptem Arany János utcai pártházba és mentem Kádár dolgozószobájába. Nagy, majdnem teremszerű helyiség volt, de kevésbé bebútorozva: íróasztal, könyvszekrény és egy bőrgarnitúra dohányzóasztallal. Az üdvözlés után leültünk a kényelmes, nagy fotelokba és a szokásnak megfelelően általános, de közömbös szöveggel indult a beszélgetés. Aztán rátértem az egyetemi állapotokra, a hallgatók hangulatára.

Itt mindjárt meg kell mondanom, hogy a legalább négyórás "beszélgetés" lényegileg monológ volt, mert jóformán mindig csak én beszéltem, Kádár alig, legfeljebb hümmögött. De - úgy tudom - ez a politikusok metódusa, ők elsősorban adatokat, tényeket szeretnek hallani a beszélőpartnertől, maguk azonban szófukarok, nehogy valami kötelező vagy félremagyarázható kijelentést tegyenek.

Aztán rátértem a magyar, ún. igazságszolgáltatásra, és megtörtént esetekkel igazoltam Kelemen Endre ig. orvosszakértő káros működését, aki nemcsak "futószalagon gyártotta a hamis véleményeket politikai vagy politikai jellegű perekben, de az 50-es években Magyarországon még a gyógyító orvosi munkát is hátráltatta azáltal, hogy az ügyészség segítségével műhiba gyanúja címén minél több kórházi halottat igyekezett boncoltatni, azzal a meggondolással, hogy a foglalkozástól eltiltott ügyvéd felhajtója, üzletszerzője, pénzt tud kizsarolni a bejedit orvostól egy "kedvező" záróvéleményért. Minden "beavatott" tudta ezt, de Alapy csak nevetett, amikor Hochvalter r. őrnagy, a Főkapitányság

életvédelmi osztályának vezetője mindezeket írásos jelentésekkel bizonyította. A rendőrség "bizalmi csoportja" (belső elhárítás) ugyanis Hochvalter utasítására figyelés alá vette Kelemen működését.

De jól tudta ezt DoleschallL Frigyes egészségügyi miniszter is, "de tenni nem mert" (Szabolcska Mihály), mint a sváb legények a salzburgi csapszékben. Engem biztatott, hogy folytassam harcomat Kelemen ellen, ő azonban csak a kulisszák mögött állhat segítségemre, éspedig azért, mert "cukorbeteg a fiam, diétásan kell étkeznie, napi 500 g prágai sonkára van szüksége, amit én csak a miniszteri fizetésből tudok fedezni. Kelemen "jó kapcsolatait" tudva, nem kockáztathatom miniszteri állásomat, mert a fiam halálát is jelentheti." Az 500 g prágai sonka mutatja országunknak azt a lesújtó állapotát, mely az 56-os események második fázisának kialakulásához vezetett.

Szerintem ugyanis 1956 klasszikus, három felvonásos görög tragédia volt: I. Kifejlés, II. Tetszés, III. Bukás. Adatokkal megalapozott elméletemről később írok egy történész szakvéleményt; pillanatnyilag csak a Kádár-beszélgetés, meg az 500 g prágai sonka miatt "szúrtam be". Tehát folyt a monológom Kádárral, hasonló konkrét példákkal és az ő válasza - rövid és szetereotip - rendszerint az volt: "Igen, vannak még hibák, de azért nem a párt felelős, az ideológia és a rendszer helyes, hanem egyes személyek, akik hibákat követnek el."

Próbáltam "felhergelni", provokatíve mondtam neki: "Nem értem, hogy tud maga Rákosi Mátyással egy asztalhoz leülni, tanácskozni azzal a bitanggal, aki magát börtönbe csukatta, ahol kiverték a fogát, letépték a körmét, összezúzták a heréjét (a kikoszarzott Vladimir bosszúja), szájába hugyoztak." Nem reagált. Nem mondott sem igent, sem nemet. Úgy tudják, hallgat, nem beszél a történekről, mert nem akarja, hogy megaláztatása nyilvános téma legyen- Akkor pl. úgy beszéltek- lehet, hogy csak legenda -, egy pb-ülésen felhozta az ÁVH kegyetlen módszereit, mire Rákosi "ellenséges propagandának" mondotta a hamis vádaskodásokat. Kádár erre kivette szájából a felső protézisét és a tanácskozó asztal sima lapján a szemközt ülő Rákosihoz csúsztotta, mint a vadnyugati filmek bárjában a whiskys poharat szokás.

Felemlítettem börtönbeli megveretését azért, mert úgy tudtam, hogy amikor az családja tudomására jutott, panasszal fordultak a párt vezetőségéhez. Kelemen Endre vizsgálta volna meg a börtönben és

"sértetlennek" véleményezte.

Minden erőlködésem hiábavaló volt. Közismert jéghideg nyugalomból nem tudtam kilódtani. Már sötétedett kint, amikor szó szerint a következőket mondta:

"Maga jól tudja, hogy Jézus Krisztus az Isten fia volt és mégsem tudta megváltani 33 év alatt a világot. Mi, kommunisták nem vagyunk istenfiak és még csak 10 éve vagyunk uralmon, nem várhatja el, hogy már minden rendben legyen az országban." (Kádár "nagy bibliás" volt. Már a börtön előtt is. Pártgyűlési beszédeiben gyakran idézett a Bibliából. Ezért a nagy "nyelvcsapásokkal" magát minden személyi változaskor a felszínen tartó Apró Antal pártközponti tanácskozásokon, hogy Rákosi Mátyást megnevetesse: "Milyen kár, hogy nincs jelen Kádár elvtárs, biztosan megtalálná a kérdéshez illő megfelelő bibliai idézet".)

A fent írt "kenetteljes" szavaira én olyan dühös lettem, hogy az asztalra csaptam és szó szerint a következőket mondtam neki: "Ha te ilyen hülyeségeket beszélsz, akkor nincs értelme velem tárgyalni." Felugrottam a fotelből és gyors léptekkel mentem az ajtó felé. Kádár felugrott, mondhatni utánam futott, az ajtónál elért, jobb felső karomat megfogva visszahúzott, és szó szerint a következő történelmi fontosságú kinyilatkoztatást tette:

"Nono, ne legyen olyan heves, legyen még egy kis türelemmel, várjon nyugodtan - és ezt mondja meg az egyetemi hallgatóknak is - elárulom magának, hogy itt ősszel. októberben forradalmi úton sok minden meg fog változni."

Nos, most már világos információm forrása. Úgy gondolom, elég hiteles. Erre én Baljakin 1955-beli "figyelmeztetésére" alapozom véleményemet, miszerint 1956 októberében Budapesten sem forradalom, sem ellenforradalom nem volt, hanem egy államcsíny.

A tétel levezetéséhez, bebizonyításához a következő adatokat, tényeket használom fel:

1. A történelmi eseményeknek hosszú, sok évre visszanyúló gyökerei vannak. Az 1956. október 23-i magyar események magvait Párizsban vetették el 47. február 10-én. Ekkor kötötték meg a magyar-szovjet

békeszerződést, melynek következtében megszűnt a hadiállapot Magyarország és a SZU között, a "megszálló" csapatok elhagyták az ország területét, de visszamaradhattak ún. útvonalbiztosító egységek, mert Ausztria egy része továbbra is orosz megszállás alatt maradt és ezen csapatok ellátása a Csap- Budapest-Bécs vonalon történt. A békeszerződésben azonban azt is aláírták, hogy az osztrák békeszerződést követően egy éven belül az útvonalbiztosítók" is kitakarodnak.

2. Ismerve az oroszok mentalitását - 70 év alatt soha szavukat, szerződéseket be nem tartották, eleve nem gondoltak kivonulásra. Ellenkezőleg a Tito- ügy idejében lényegesen megsaporodtak az "útvonalbiztosítók", noha Jugoszlávia lerohanásával a magyar honvédséget akarták megtisztelni (De ez egy más fejezet hazánk szomorú háború utáni történetében.)

A "megbonthatatlan" szovjet-magyar "barátság", más szóval az örökös megszállás érdekében beépítettek, belecsempészek a békeszerződésbe egy paragrafust, mely lényegileg az egész szerződést annullálta, egy értéktelen papírdarabbá degradálta. Kikötötték, hogy amennyiben fennáll a "fasizmus" visszaállításának veszélye, akkor joguk van Magyarországra bevonulni. A "veszély" megítélése az ő szájuk ízétől függött és a "visszatéréshez" nem igényelték a magyar kormány "behívását, az az ő szuverén joguk volt a "nemzetközi jog" szerint is elismert békeszerződés alapján.

3. 1955. május 15-én - 10 év vajúdas után - megszületett az osztrák semlegességi szerződés. A szerződés megkötéséig eltelt 10 év, és maga a "szerződés" mutatja ez imperialista orosz politika valódi arcát. Ilyen "szerződésre" a nemzetközi jog szerint semmi alap nem volt, mert Ausztria nem üzent háborút a Szovjetunióknak, vele harcban nem állt. és ha a németek üldözése következtében orosz csapatok kerültek Ausztria területére, azt az "üldözés" befejeztével azonnal el kellett volna hagyniuk. 1945- ben minden jogérzékkel rendelkező ember így gondolta, hiszen Ausztria volt Hitler első áldozata. Az Anschluss-szal megszűnt az önálló osztrák állam. Németország tartománya lett és így a "felszabadított" ismét szuveréné lett Ausztriát nem lehet Hitler cselekedeteiért felelőssé tenni. Nem így az oroszok. Csak akkor voltak hajlandók Ausztriából kivonulni, ha Ausztria semleges lesz és azonfelül még háborús kárpótlást is fizet a Szovjetunióknak. Az orosz

szemtelenységnek a magasiskolája a semlegességi szerződés.

4. Még ma sem tudott okokból 10 évi huzavona után váratlanul, mert senki sem remélte - létrejött az osztrák semlegességi szerződés 1955. május 15-én, aminek az kellett, hogy legyen automatikusan a következménye - a párizsi szerződésben vállalt kötelezettségnek megfelelően, hogy 1956 őszén Magyarországnak is oroszmentesnek kellett volna lennie.

Ez azonban stratégiaileg lehetetlen volt. Az orosz csapatoknak Ausztriából, Magyarországból való távozása azzal egyenlő, hogy a Varsói Szerződés államainak délnyugati szárnya nyitott kapuvá válik, mert Csehszlovákiában, Ausztriában, Magyarországon, Jugoszláviában nincsenek orosz csapatok. Az ausztriai kivonulást tehát úgy kellett megrendezni, hogy egy időben a "nyitott kaput" becsukni Magyarország változatlan megszállásával.

És erre "jogos" lehetőséget adott a fasizmus visszatérésének veszélye. Nem kellett ahhoz semmi más, csak ügyesen, agent-provokátorok segítségével kiváltani. A KGB- nek nagy gyakorlata van az 1956-os ellenforradalomhoz hasonló népi megmozdulások szervezésében, kivitelezésében. Magyarországon különösen könnyű volt a helyzet, mert segítségre állt az egész apparátus: párt, rendőrség, AVH honvédség, hiszen az államcsínnel elsősorban saját bőrüket és összelopott vagyonukat tudták menteni. Nagyon is jól tudták, hogy az oroszok kivonulása egyet jelent bitorlott hatalmuk összeomlásával, mert nem a nép bizalmára, hanem az orosz szuronyokra volt alapozva.

A pártközpontban az volt a nagy kérdést mi a teendő, hogyan lehet "átmenteni" egészben vagy részben a párt uralmát, szerepét. A vélemény, az elképzelés általában az volt: szelepeket kell nyitni, az évek alatt felhalmozódott feszültséget lassú folyamatossággal kiengedni. Ha az oroszok kivonulása után az "átmenet" rohamosan történik, akkor az robbanásszerű lesz.

Honnan tudom mindezt? Családi kapcsolataim adják meg a feleletet. Sógorom volt Lukács (Rosenberg) Iván, aki a Tüske u. 8. sz. alatt lakott. 100 %- os zsidó volt, banktisztviselő és a zsidó törvények idejében állásából elbocsátották. Iván rokoni kapcsolatban állt Szilágyi Pál textilkereskedővel, a rádióriporter Szilágyi János apjával. Szilágyi Pál is

zsidó volt és így neki is be kellett csukni a boltot. A katasztrofális következmény úgy lett elhárítva, hogy feleségem, Lukács Krisztina-Rosenberg Iván felesége: Lukács Ilona nővére feladta gyógyszerészi foglalkozását és mint 100 %-os "árja" átvette a textil behozatali irodát és tudott a jövedelemből két-három zsidó családot ellátni, támogatni.

Szilágyi Pál felesége Grampoch Lenke, akinek a húga, Ila, Virág Károly felesége volt. Virág Károly szintén a Tüske u. 8. sz. alatt lakott, szerény, kertés családi ház emeleti kétszobás lakásában. Lukács Ivánnak a földszinten volt háromszobás lakása. Virági Károly tanult mestersége szerint szobafestő volt, és mint ilyen, Apró Antal jó barátja, mellesleg azonban Kádár Jánossal együtt az illegális kommunista párt egyik vezető személyisége. Sógora, Szilágyi Pál a párt pénztárosa, illetve később (1945 után) a Gazdasági Osztály vezetője, majd követ Dél-Amerikában, kereskedelmi attasé Stockholmban. Virág Károlyt 1944 nyarán elfogta a Gestapo és valószínűleg Komáromban, 1944 őszén agyonlőtték. Így özvegye, Grampoch Ila "nemzeti nyugdíjas" lett és mert gyermek nem volt, APRÓ Antal háztartását vezette, nevelte az Apró-gyerekeket, mert Apróné Klári is dolgozott. Ő 1937-38-ban Moszkvában a komintern-iskolában kapott kiképzést agitációra és pártszervezésre. Az iskolának csak külföldi tagja, tanulói voltak és fő feladatuk volt a külföldi kommunista pártokban "felügyelni" és a moszkvai pártközpontnak jelentéseket tenni. Természetesen egyben KGB ügynökök is voltak. Apróné kezdetben a BM-ben dolgozott, később kerületi párttitkár lett. Apró Antal - emlékezetem szerint - akkor a Bimbó úton lakott, Virágnénak csak le kellett sétálnia a Tüske utcából az Apró-villához.

1950-től 1960-ig hétféteken, szombat vagy vasárnap délutánokon-tavasztól őszi-gyakran voltam a Tüske utca 8-ban, pingpongoztunk, uzsonnáztunk. Virágné is köztünk, és olykor jött Szilágyi Pál is feleségével, a szőke vagy hidrogénezett Lenkével, míg Ila sötét, majd fekete hajú volt. A hölgyek csevegtek, a férfiak- Lukács Iván, Szilágyi Pál és én - természetesen főleg politikáról beszéltek. Nemcsak Szilágyi Palinak, mint diplomatának voltak jó értesülései, de Lukács Ivánnak is, mert az ARTEX külföldi piackutatója, piacszerzője lett és hónapokat töltött hol Londonban, hol Stockholmban.

Az osztrák semlegességi szerződés megkötése után az volt a beszédtema: mi lesz, ha az oroszok Magyarországot is kiűrik?

Érdekelve voltak mind a ketten, Lukács Iván és Szilágyi Pál, nemcsak azért, mert párttagok voltak, hanem főleg azért, mert zsidók voltak. A pesti zsidók között az osztrák semlegességi szerződést követően valóságos pánik tört ki, magyarországi pogromtól féltek.

Gondolom, az olvasó nem tart antiszemitának, hiszen már eddig is elárultam, hogy zsidó sógorom volt és ehhez a tényhez - objektivitásom alátámasztására - kiegészítésül még hozzáfűzöm, hogy 1944. március 19-ét követően életem kockáztatásával több zsidót mentettem a deportálástól. Ezek ellenére is azt kell mondanom - és sok zsidó is azt véli -nem volt helyes az a telhetetlenség, mellyel 1945 után a zsidók minden vezető állást, fontos funkciót a kormányban, a pártban, az államigazgatási szervekben, különösen az ÁVH-ban, de az egyetemeken, az Akadémiában, a kultuszminisztériumban stb., maguknak kaparintottak, és így a 45 éves orosz megszállás nem egy proletár hanem egy zsidó diktatúrával lett azonos. Sokan beszéltek zsidó-rasszizmusról és népszerű volt a következő vicc: "Mi a különbség a jeruzsálemi és a pesti kormány között? Az, hogy a jeruzsálemi kormánynak van egy arab tagja is." A pesti kormány akkor kivétel nélkül zsidókból állott, tehát nem volt még egy magyar tagja sem." Így érthető az az aggodalom, hogy az oroszok kivonulását követő rendszerváltozásban a 10 év szenvedéseiért, megaláztatásáért felelősséggel tartozó és megbüntetésre szoruló személyek jórészt és elsősorban zsidók lesznek. Megválaszolendő kérdés és egyben feladat volt: hogyan lehet az elvárhatókat elhárítani, vagy legalább mérsékelni. A megoldást a párt vezetősége a lassú, de permanens "átmenetben" (átmentésben) látta.

Ennek a taktikának egyik első része volt a Petőfi Kör létrehívása. Sokat beszélnek ma a Petőfi Kör "forradalmi" szerepéről, de hallgatnak arról, hogy a pátközpont "leányvállalata" volt, az "áthangolás" szerepével. A pártközpontban Kiss Károly volt irányítója és felelőse a Petőfi Körnek. Ő, tehát Kiss Károly írta elő a "vitaindító témát, az előadót, de még a közbeszólók személyét is. A meggyőződéses Tánczos Gábor csak azt tette, amire Kiss Károlytól utasítást kapott. A Petőfi Kör működtetésével kapcsolatban az volt a PÁRT elgondolása, hogy zárt legyen, s a különböző, főleg értelmiségi érdekcsoportosulások képviselő, büntetésről való félelem nélkül kikiabálhatják sokéves sérelmeiket, csalódásaikat. A becsapott, elnyomott és kizsákmányolt munkásosztály számára ugyanezért voltak már évek óta az "államilag támogatott"

hétvégi labdarúgó meccsek, a régi "panem et circenses" római politika "szocialista változata. Az volt a hétvégi gőzkieresztő szelep, ott kiordíthatta magát az egész héten át dühöngő, rosszul fizetett, társbérletben őrlődő, élelmezési, bevásárlási nehézségekkel küzdő dolgozó, akinek azonban azt kellett énekelni: "Nincs a földön gazdagabb, szebb ország, minden ember érzi, hogy szabad!"

Az "írók lázadása" sem volt őszinte, vagy spontán. Ma már nehéz megállapítani, bizonyítani, hogy az Írók Szövetsége, illetve annak valamelyik tagja kapott-e utasítást a pártközponttól. De még elképzelni is nehéz a "megtérését" annak a MÉRAY Tibornak, aki szerint az elvetemült amerikaiak halálos betegséget létrehozó baktériumokkal fertőzött cserebogarakat szónak le Korea hómezeire. Minden bizonnyal nem volt meggyőződéses kommunista- Sztálin-díjas ACZÉL Tamás kollégájával együtt -, hanem csak bértollnok, aki a mindenkori fizető gazdáinak szája íze szerint ín és ír. Rájuk is illik, amit a Szabad Nép 1956 októberében írt: "Hazudtunk reggel, hazudtunk délben, hazudtunk este". Ha a lélek mérnökei - helyesebben mondva a lélek mérgezői nem is kaptak direkt utasítást a párttól, voltak annyira intelligensek, hogy mint jó orrú patkányok, kellő időben megszimatolták az oroszok kivonulását követő veszélyt és igyekeztek menekülni a Dávid-csillagos vörös gályáról, melynek alsó traktusában az Internacionálé ütemére húzták a nehéz evezőlapátokat egy, az önállóságától megfosztott ország lakói. Érezték, hogy hamarosan, a sors iróniájaként történelmi fintorként, rájuk üt vissza Petőfinek általuk korábban sokszor idézett sorai:

"Habár felül a gálya,
S alul a víznek árja,
Azért a víz az úr"

Igyekeztek tehát még a "tenger feltámadása" előtt, a várható népfelkelés előtt maguknak jobb pozíciót biztosítani a soron következő rendszerben. Az írók pálfordulása - nem pedig lázadása - azonban jól jött a pártnak, mert akarva, nem akarva elősegítette a mesterséges "ellenforradalom" megszervezését, alkalmas volt a kulisszák mögött álló párt szerepének elkendőzésére és egyben az "ellenforradalom" leverését követő - "forgatókönyvi" előírások szerinti kötelező - leszámolásokhoz bűnbakokat szolgáltatott.

A Petőfi Kör vitatkozói, mármint a be nem avatottak, abból a naivan téves elgondolásból indultak ki, hogy az osztrák semlegességi szerződéshez hasonlóan az oroszok a párizsi békeszerződést betartva, Magyarországot is ki fogják üríteni, és azt követően visszaáll az 1949 előtti koalíciós állapot, kormányzat, melyben a "baloldali blokk" (Kommunista, Szocdem., Parasztpárt) elég erős lesz ahhoz, hogy megőrizték a "szocializmus vívmányait". Az oroszoknak azonban eszük ágában sem volt Magyarországot kiüríteni. Nem teheték, stratégiai okból. A párt sem mondhatott le jelenlétükről. Baden bei Wienben már 1956 nyarán megtervezték maradásukat, amit "legalizálni" tudott a párizsi békeszerződéssel, annak a "fasizmus visszatérésének veszélyével" kapcsolatos paragrafusával. Ezt bizonyítja Baljakin 1951 őszén tett kijelentése. Nyilvánvaló, hogy az osztrák szerződés megkötésekor az orosz főhadiszállás tisztjei megvitatták Ausztria kiürítésének magyarországi vonatkozásait.

Én úgy tudom, hogy az ausztriai orosz csapatok lényegileg nem "hazamentek", hanem áttelepedtek Magyarországra, főleg a Dunántúlra. 1951-ben, de még 1956 elején épületeket foglaltak le itt oroszok számára; kaszárnyák, internátusok, szociális gondozottak, öregek menhelyeit; sőt még börtönt is.

Úgy gondolom, hogy ma nincs akadálya azt megállapítani, hogy 1955-ben hány? orosz katonai szerelvény érkezett és hány hagyta el Csapnál az országot. A Honvédelmi Minisztérium illetékesei talán lesznek olyan "őszinték", hogy' elárulják az 1955-öt követően Magyarországra érkező orosz egységek számát és elhelyezését. Az "elhelyezés" részét képezte az ausztriai orosz csapatok hadianyagának tárolása. Ilyen célra 1955-ben lefoglalták az oroszok a gödöllői kastély gazdasági épületeit: istállók, magtárak. A hadianyag 1989-ben még ott volt.

Ezek olyan tények, tárgyi bizonyítékok, melyek igazolják, hogy 1956. október 23-i "ellenforradalmat" az oroszok már 1956-ban megtervezték, kirobbantották, leverték - és maradtak.

Ezért van az, hogy a mai orosz államvezetőség nem hajlandó nyilatkozni 1956. október 23-ról, annak ellenére, hogy a Parlament hivatalos úton kérte ezt. A kérés teljesítését 1997 júniusában azzal az indokolással utasították el, hogy a történelem felelevenítése, tisztázása ártana a magyar-szovjet jó viszonyoknak.

Ma egy kicsit már továbbmennek. Októberben beismerte a SZU külügyminisztériumi szóvivője, hogy 1956-ban hibás volt az orosz beavatkozás és az a nemzetközi jog megsértésével történt. Részletes megbeszélésre azonban most sem volt hajlandó, diplomatikusan elködösítően beszélt és a csel az volt, hogy a "változatlan orosz álláspont ismert" és éppen ezért nem szükséges a megtörténteokről beszélni.

Pedig ellenkezőleg! Most, amikor beismerik, hogy a nemzetközi jog megsértésével történt, kell 1956. november 4-ről és az azt követő 33 évről beszélni!

Forradalom, ellenforradalom, államcsíny nem lehetséges némi lövöldözés nélkül. Különösen nem lehetett 1956 őszén Pesten, ahol a világ közvéleményének meg kellett mutatni, hogy fasizmus, fehérterror, antiszemitizmus van, ölik a zsidókat, a kommunistákat és ezért az oroszok beavatkozása, maradása jogos. Fegyver azonban nem volt a polgári lakosság kezében. 1945 óta a legszigorúbban kezdetben akasztással - büntették a fegyverrejtegetést. Az "ellenforradalom" megszervezőinek tehát gondoskodni kellett arról, hogy a párt szolgálatában álló "ellenforradalmárok" kezébe elhíhető módon jusson fegyver. Ezért Kopácsi Sándor olyan utasítást adott a rendőröknek, hogy "megtámadásuk" alkalmával minden ellenállás nélkül, azonnal adják át fegyvereiket az "ellenforradalmároknak". 1956. október 23-án este 8 és 9 óra között a saját szememmel láttam a Madách körúton, amint a "kék" rendőrök osztogatták a puskákat az "ellenforradalmároknak".

Ilyen vonatkozásban MALÉTER Pál szerepe sem egészen tiszta. Maléter a katonai szolgálatra behívott "megbízhatatlan" személyekből (paraszt-, kulákgyererek), kiknek kezébe fegyver nem adható, alakított munkászászlóaljnak parancsnoka volt. Egy ilyen egység a Kilián laktanyában volt. A laktanyában igen kevés fegyver volt és az is szigorú őrizet alatt a vasajtós fegyverszobában. Október 23-át megelőzően azonban sok fegyvert szállítottak a Kilián-laktanyába, és majdnem hogy őrizet nélkül voltak. Ezért vannak olyanok, akik úgy vélik, hogy a Kilián- laktanyában levő munkás-zászlóaljnak is fel kellett lázadnia a tervnek megfelelően-és az "ellenforradalmárok" oldalára állni. Meg is történt, Maléter jóváhagyásával. Tököli tárgyalása is felvet néhány kérdést. Józan ésszel nem érthető, hogy egy, az országa védekezését

vezető. irányító hadügyminiszter az ellenség táborába megy személyes tárgyalásra és hozzá minden előzetes biztosítás. védelem nélkül! Időben le akart lépni, hogy a meginduló orosz támadáskor ne kelljen intézkednie?

Az "ellenforradalmi" fegyveres zendülés nem érthette meglepetésszerűen a pártot és a kormányt, mert Szűcs Miklós vezérkari ezredes már október 20-án parancsot kapott a honvédelmi minisztertől, hogy szerkesszen meg egy riadó tervet, és gondoskodjék Budapest fontos objektumainak katonai védelméről, tekintettel egy várható "ellenforradalomra".

Október 23-án délután 5 és 6 óra között a Honvédelmi Minisztériumban tanácsadóként működő orosz altábornagy, Tyihonov már tudta, hogy Budapesten "ellenforradalom" van, melynek leverésére a magyar honvédség képtelen, és ezért szovjet csapatok beavatkozása azonnal szükséges, és anélkül hogy előzetesen bárki magyarral beszélt volna, felhívta Antonov hadseregtábornokot, a Varsói Szerződés vezérkari főnökét és engedélyt kért tőle a székesfehérvári gépesített hadtest Budapestre való rendelésére és az "ellenforradalmi" erők elleni bevetésére. Antonov az engedélyt megadta!

Tehát nem Hegedûs András, nem Marosán György vetette tûzbe az orosz csapatokat, hanem Tyihonov, és pedig minden előzetes megbeszélés, kérés, engedély nélkül.

Egy ilyen nagy horderejû, világpolitikailag is kiható intézkedést azonban saját szakállára még egy orosz altábornagy sem tesz, ha előzőleg nem lett megtervezve, és Tyihonov feladata csupán az akcióidőpontjának meghatározása volt.

Megindultak tehát a székesfehérvári szovjet egységek páncélosai, hogy kellő időben, kellő helyen legyenek a "forgatókönyv" szerinti bevetésre. Ismeretes, hogy Erdélyben már október 20-án szovjet egységek indultak a magyar határ felé.

Megbízható, a dolgokba, a célkitűzésekbe beavatott elvtársak, főleg KISZ-tagok, egyetemi hallgatók, Petőfi körösök is munkába kezdtek. Antiszemita feliratokat firkáltak a falakra. Reakciós, fasiszta szólamokat hangoztattak, tolták az eseményeket a beavatkozás jogosságát igazoló

"ellenforradalom" felé. A kormány majd naponkénti átalakítása is azt volt hivatva bizonyítani, hogy "jobboldali" erők a hatalom megszerzésére törekszenek. Nagy Imre és Kádár szerepe nem tisztázott. Minden valószínűség szerint összejátszottak kezdetül a pártvezetőséggel és az oroszokkal, hiszen mindkettőjüknek egzisztenciális érdeke volt, hogy a párt, a rendszer uralmát biztosító orosz megszállás ne szûnjön meg. Szerepüket nem minden meggondolás nélkül kapták a "rendezõktõl". Egyrészt alkalmasak voltak a tömegek megtévesztésére, félrevezetésére, vagyis arra, hogy a párt "reform kommunistái" is a Rákosi-klikk, az oroszok ellen fordulnak, másrészt az "ellenforradalom" leverése után felelõssé lehetett tenni õket, és így õ leszámolni a régi ellenfelekkel, hiszen "ellenforradalmi magatartásuk" bebizonyította, hogy korábbi megítélésük, elítélésük nem volt megalapozatlan. Nagy Imre sorsa beteljesült. Kádárt megmentette Münnich, aki mint KGB- generális, az államcsíny egyik felügyelõje és irányítója volt. Kádár ugyanis Nagy Imréhez hasonlóan a jugoszláv követségre akart menekülni, de Münnich - akarata ellenére - a szovjet követségre vitte, mert õt találták alkalmasnak a történészek továbbvitelére.

Dr. Tamáska Lóránt Aachen

[-----1. rész -----](#)